

АГАТА КРИСТИ СЕДЕМТЕ ЦИФЕРБЛАТА

Част 2 от „Инспектор Батъл“

Превод от английски: Венелин Мечков, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА ЗА РАННОТО СТАВАНЕ

Очарователният младеж Джими Тесиджър тичаше като обезумял надолу по голямото стълбище в Чимнис, като взимаше по две стъпала наведнъж. От бързане насмалко не събори достолепния иконом Тредуел, който тъкмо прекосяваше вестибюла с поднос горещо кафе. Но нали икономът си беше пъргав, с бързи рефлексии, се мина без жертви.

— Прощавайте, Тредуел — извини се Джими. — Пак ли съм последен за закуска?

— Не, сър. Мистър Уейд още не е слязъл.

— Хубаво — рече Джими и влезе в трапезарията.

В нея бе единствено домакинята. В погледа ѝ имаше укор и Джими се почувства неловко, както всеки път, щом видеше мъртъв калмар на рибарски тезгях. И все пак защо тази жена го гледа така? Просто не бе прието да слизаш за закуска точно в девет и половина, когато си на гости в провинциално имение. Е, вярно, Джими може би бе попрекалил, вече беше единайсет и петнайсет, но все пак...

— Май закъснях за закуска, лейди Кут.

— О, моля ви, не се притеснявайте — отвърна тя тъжно.

Истината обаче бе, че хората, закъсняващи за закуска, я дразнеха много. През първите десет години от брака ѝ сър Осуалд Кут (тогава без благородническа титла) вдигаше, меко казано, шум до небесата, ако сутрин храната му се поднесе и половин минута след осем нула нула. Така лейди Кут бе приучена да гледа на неточността като на непроситим смъртен грях. Навиците трудно умират. Освен това като простодушна жена непрестанно се питаше как ще прокопсат тези младежи, ако не стават рано. „Обяснявам успеха си единствено с навика да ставам рано и да се храня умерено и с чувството си за ред“, обичаше да казва сър Осуалд на репортери и други хора.

Лейди Кут бе едра жена с красота, навяваща скръб. Имаше големи тъжни очи и плътен глас. Ако някой художник решеше да

нарисува картина, изобразяваща как Рахил оплаква децата си, трудно щеше да намери по-подходящ модел. Тя щеше да пасва добре и в някоя мелодрама, ако ѝ се повереше ролята на нещастната онеправдана съпруга на главния отрицателен герой.

Имаше вид на жена, укриваща старателно някаква своя тайна голяма скръб. Всъщност обаче животът ѝ не бе смутен от нищо, освен от светкавично бързото забогатяване на сър Осуалд. Като млада бе чаровно слънчево създание, влюбено до уши в Осуалд Кут, амбициозния младеж от работилницата за велосипеди до железарския магазин на баща ѝ. След брака си заживяха щастливо първо в две стаи, после в малка къщичка, сетне в по-голяма, по-нататък в други къщи, които с всяко преместване, ставаха все по-големи, но винаги се намираха недалеч от „фабриката“. Сетне, когато сър Осуалд се издигна дотолкова, че зависимостта между него и „фабриката“ изчезна, той започна да си доставя удоволствието да наема най-големите и великолепни имения в Англия. Чимнис бе историческа забележителност и наемайки за две години имението от маркиза на Кейтърам, сър Осуалд реши, че най-после е достигнал върха на своите амбиции.

Лейди Кут обаче не бе чак толкова щастлива. Бе самотна жена. Още от самото начало на брака основното ѝ развлечение бе да разговаря с „момичето“. Даже и след като „момичето“ бе умножено по три, тя продължаваше да убива дните главно в събеседвания с прислугата. Сега, след като имаше цял взвод камериерки, иконом с осанката на архиепископ, неколцина лакеи с внушителни размери, безброй прислужници, респектирац главен готвач чужденец с „темперамент“ и едра като канара икономка, под чиито нозе пращеше всичко, лейди Кут се чувстваше заточеница на самотен остров.

Въздъхна тежко и излезе през отворения френски прозорец. На Джими Тесиджър му олекна и той веднага напълни отново чинията си с бърбеци и бекон.

Лейди Кут постоя още малко в трагична поза на терасата, после набра смелост да заговори Макдоналд, главния градинар, който наблюдаваше владенията си с погледа на самодържец. Беше нещо като княз на главните градинари. Знаеше си мястото: бе предопределен да командва. И го правеше като същински деспот.

Притеснена, Лейди Кут отиде при него.

— Добро утро, Макдоналд!

— Добро утро, миледи!

Говореше както подобава на главен градинар: тъжно, но и достолепно, като император на погребение.

— Дали тази вечер не бихме могли да имаме за десерт няколко чепки от късното грозде?

— Още е зелено — отвърна Макдоналд любезно, но категорично.

— А, така ли? — изрече лейди Кут и набра още смелост.

— Вчера, като минавах през крайния парник, опитах гроздето и ми се видя узряло.

Макдоналд я погледна и тя поруменя. С погледа си ѝ бе дал да разбере, че си е позволила непростима свобода. Очевидно покойната маркиза на Кейтърам никога не бе падала толкова ниско, че да се разхожда из парниците и да опитва гроздето.

— Ако бяхте наредили, миледи, щяхме да отрежем една чепка и да ви я пратим.

— Благодаря! — рече лейди Кут. — Друг път няма да пропусна да кажа.

— Гроздето обаче още е зелено.

— Да, да, сигурно — промърмори лейди Кут. — Е, ще минем и без грозде.

Макдоналд замълча достолепно. Лейди Кут още веднъж набра сили да продължи разговора.

— Исках да споделя с вас една своя идея за малката ливада, онази зад розовата градина. Дали не може да се използва като игрище за кегли? Сър Осуалд много обича да играе на кегли.

„Естествено, че ще обича“, рече наум лейди Кут. От часовете по история на Англия в училище бе запомнила, че и сър Франсис Дрейк, и благородните му рицари са играли на кегли, когато са им съобщили, че на хоризонта се вижда испанската Армада. Значи това беше игра, достойна за джентълмени, срещу която Макдоналд не би могъл да възрази. Не бе отчела обаче основната отличителна черта на всеки добър главен градинар, а именно да се противопоставя на нововъведенията.

— Абе то за можеене, може... — започна уж нехайно Макдоналд.

Всъщност в тези думи бе заложил въдица: целта му бе да подмами лейди Кут да влезе в капана на своето самоунищожение.

— Ако се оплеви и окоси... всъщност вие знаете по-добре — продължи тя обнадеждено.

— Може — рече бавно Макдоналд, — ала това означава да смъкнем Уилям на долния предел.

— Така ли? — учуди се лейди Кут.

Не разбра нищичко: думите „долния предел“ събудиха у нея единствено асоциация с някаква шотландска песен, бе ясно обаче, че за Макдоналд те са непреодолимо препятствие.

— Ще бъде жалко — допълни градинарят.

— Да, да, разбира се — каза лейди Кут. — Наистина ще е жалко.

Тя се учуди защо влага в думите си толкова много страст. Макдоналд я погледна много строго.

— Разбира се, миледи, ако *наредите*...

Ето как извъртя нещата. Лейди Кут обаче вече се бе уплашила от застрашителния му тон и веднага се предаде.

— Не, не, Макдоналд. Няма смисъл. Разбрах ви. Нека Уилям седи, където си е.

— И аз си помислих, че ще е за предпочитане, миледи.

— Да, да, естествено.

Градинарят я приветства с докосване до шапката и си тръгна.

Лейди Кут въздъхна жално и го изпрати с поглед. Джими Тесиджър, натъпкал се с бърбечета и бекон, излезе при нея на терасата и въздъхна по съвсем различен начин.

— Каква прекрасна утрин! — отбеляза той.

— Така ли? — попита разсеяно лейди Кут. — Да, да, естествено. Не бях обърнала внимание.

— А останалите къде са? Да не се веселят на езерото?

— Сигурно. Не бих се учудила, ако са там.

Лейди Кут се прибра с бърза стъпка в къщата. Тредуел проверяваше съдържанието на каната с кафе.

— Ох, Боже мой! — възкликна лейди Кут. — А мистър, мистър...

— Мистър Уейд ли, миледи?

— Да, мистър Уейд. Още ли не е слязъл за закуска?

— Не, миледи.

— Ама вече е късно!

— Да, миледи.

— Дано все някога слезе, Тредуел.

— А, ще слезе, миледи. Вчера дойде да закуси в единайсет и половина.

Лейди Кут погледна часовника. Беше дванайсет без двайсет. Заля я вълна на съчувствие към иконома.

— Не ви е лесно, Тредуел. Тепърва трябва да разчиствате, а обядът е в един часа.

— Свикнал съм с привичките на младите джентълмени, миледи.

В думите му имаше укор, макар и крайно тактичен. Точно така някой висш християнски духовник щеше да укори неверник, направил гаф, макар и от благородни подбуди.

Лейди Кут поруменя за втори път тази сутрин. За щастие разговорът бе прекъснат. Вратата се откряна и един сериозен очилат младеж подаде глава.

— Най-сетне ви открих, лейди Кут! Търси ви сър Осуалд.

— Благодаря, мистър Бейтман. Веднага отивам.

Лейди Кут бързо напусна стаята.

Рупърт Бейтман, личен секретар на сър Осуалд, също излезе от трапезарията, но през френския прозорец. Джими Тесиджър още бе на терасата и се радваше на хубавото време.

— Добро утро, Орангутане! — каза Джими. — Май е време да ида при ония загубени госпожици и да направя добро впечатление. Ти ще дойдеш ли с мен?

Бейтман поклати глава, отмина го и бързо влезе през френския прозорец в библиотеката. Джими се ухили, докато го наблюдаваше. Бяха съученици с Бейтман, който навремето бе сериозно очилато момче и без причина бе получил прякора Орангутана.

Беше си все същото магаре, реши Джими. Думите „Животът е труд, животът е прилежание“ сякаш бяха измислени специално за него.

Джими се прозя и бавно се отправи към езерото. Младите жени три на брой — наистина бяха там. Бяха най-обикновени момичета, две бяха с късо подстригана тъмна коса, третото — с късо подстригана руса коса. Момичето, което според него се кикотеше най-много, май се казваше Хелън, другото — Нанси, а на третото кой знае защо му викаха Сокс^[1]. Компания им правеха двамата приятели на Джими, Бил Евърсли и Рони Деврьо, които с декоративни функции се водеха на служба във Форин офис^[2].

— Здравсти — рече Нанси (или може би Хелън?). — Ето го и Джими. Къде е другият ви приятел, как му беше името?

— Да не искаш да кажеш, че Джери Уейд още не се е събудил? — попита Бил Евърсли. — Май трябва да вземем мерки.

— Ако не внимава — допълни Рони Деврьо, — някой ден ще пропусне закуската. Току-виж му поднесли направо обяда или следобедния чай.

— Така не може да продължава — рече момичето с прякор Сокс. — На лейди Кут не ѝ е приятно. От ден на ден все повече заприличва на кокошка, която се напъва да снесе яйце, а не успява. Не е хубаво.

— В такъв случай да го измъкнем от леглото — предложи Бил. — Хайде, Джими!

— Нека бъдем по-деликатни! — възкликна Сокс: думата „деликатен“ много ѝ харесваше и тя често я използваше.

— Аз не съм деликатен — каза Джими. — Не го умея.

— По-добре да видим как да го накараме да стане навреме утре сутрин — намеси се и Рони. — Хайде да го събудим в седем, и то така, че да шашнем всички в къщата. Тредуел да изтърве чайника. Лейди Кут да получи истеричен пристъп и да припадне в ръцете на Бил — той е най-якият от нас. Сър Осуалд да възкликне от изненада и котировката на стоманата да се качи с пункт и пет осми. Орангутана да си глътне езика, да запокити очилата на пода и да ги стъпче.

— Не познаваш Джери — каза Джими. — Мен ако питаш, ще се събуди, ако му изсипем кофа студена вода и то върху главата. След това обаче ще се обърне на другата страна и отново ще заспи.

— Трябва да измислим нещо по-деликатно от обливането със студена вода — рече Сокс.

— Какво например? — постави в упор въпроса Рони.

Никой не разполагаше с готов отговор.

— Все ще измислим нещо — каза Бил. — Кой е най-съобразителен?

— Орангутана — рече Джими. — Ето го, идва! Тича, както винаги. Още от малък си е умник. Там му е бедата. Хайде да го запознаем с нашия проблем.

Бейтман изслуша търпеливо доста несвързания им разказ и веднага намери решението.

— Будилник — отсече той. — Винаги ставам с будилник, за да не се успя. Установих, че понякога не можеш да се събудиш, когато ти внасят на пръсти утринния чай.

След това бързо ги напусна.

— Будилник — поклати глава Рони. — *Един — единствен!* За да събудим Джери Уейд, ни трябва цели десет.

— Защо не? — рече вдъхновен Бил. — Вече знам какво да направим. Ще идем в Маркет Бейзинг и всеки ще купи будилник.

Останалите реагираха със смях и обсъдиха предложението. Бил и Рони отидоха да проверят дали има свободни автомобили. Изпратен да види дали Джери е в трапезарията, Джими се върна бързо.

— Там е. Наваксва пропуснатото и нагъва препечени филийки с мармалад. Какво да направим, че да не дойде с нас?

Решиха да посветят в шегата и лейди Кут. Направиха го Джими, Нанси и Хелън. Лейди Кут бе изненадана, но прояви разбиране.

— Шегата ли? Нали ще внимавате, млади хора, и няма да повреждате мебелите или да разливате вода? Договорът ни изтича следващата седмица и не бих искала лорд Кейтърам да си помисли...

Бил, който се бе върнал от гаража, побърза да я успокои.

— Не се тревожете, лейди Кут. Бъндъл Brent — дъщерята на лорд Кейтърам — ми е приятелка. Няма да го направи на въпрос, бъдете сигурна. Освен това няма да се повреди нищо. Шегата е съвсем безобидна.

— Деликатна — рече момичето с прякора Сокс.

Лейди Кут се отправи тъжно към терасата тъкмо когато Джералд Уейд излезе от трапезарията. Джими Тесиджър бе светлокос младеж с вид на херувим. За Джералд Уейд можеше да се каже само, че е още по-светлокос, че прилича още повече на херувим и в сравнение с неговото лице дори лицето на Джими изглежда умно.

— Добро утро, лейди Кут — каза Джералд Уейд. — Къде са останалите?

— Всички отидоха в Маркет Бейзинг.

— Защо?

— Замислили са някаква шегата — отвърна лейди Кут с плътния си меланхоличен глас.

— Не е ли малко рано за шегата?

— Не бих казала, че е рано — отбеляза домакинята.

— Май позакъснях за закуска — рече с подкупващо простодушие мистър Уейд. — Странно, но когато съм някъде на гости, винаги се събуждам последен.

— Много странно наистина — каза лейди Кут.

— Не проумявам защо — допълни замислено мистър Уейд.

— В такъв случай просто ставайте по-рано.

— Наистина — каза мистър Уейд.

Това простичко решение доста го изненада.

— Сър Осуалд непрекъснато повтаря — продължи лейди Кут, — че за да преуспее един младеж, трябва преди всичко да е точен.

— Знам, знам — отвърна мистър Уейд. — Когато съм в града, и аз съм точен. Ща не ща, най-късно до единайсет трябва да съм в проклетия Форин Офис. Не мислете, че съм някой нехранимайко. Много хубави цветя имате, лейди Кут. За онези, моравите, ми е думата. Не знам как се казват, но у дома ги имаме същите. Сестра ми разбира от градинарство.

Лейди Кут незабавно насочи вниманието си към новата тема. Не бе забравила своите сутрешни огорчения.

— Колко градинари имате?

— Само един. И то изкуфял и стар. Не разбира много от градинарство, но затова пък изпълнява каквото му наредим. Великолепно качество, нали?

Лейди Кут се съгласи. Изрази го с глас, който щеше да е неоценим у актриса, играеща драматични роли, после заобсъжда с мистър Уейд произвола на самозабравилите се градинари.

През това време експедицията на другите продължаваше. Централният магазин на Маркет Бейзинг изведнъж се напълни с купувачи и собственикът му бе изненадан от внезапно нарасналото търсене на будилници.

— Жалко, че я няма Бъндъл — промърмори Бил. — Нали и ти, Джими, я познаваш? Не? Страшно ще ти хареса. Прекрасно момиче е, а и има ум в главата си. Ти познаваш ли я, Рони?

Рони поклати глава.

— Не познаваш Бъндъл? Къде си бил досега?

— Бъди малко по-деликатен, Бил — рече Сокс. — Престани да ни занимаваш с приятелките си. Не забравяй, че сме дошли да вършим работа.

Мистър Мъргатройд, собственик на магазина, започна да проявява своето красноречие.

— Ако ми позволите, госпожице, бих ви посъветвал да оставите будилника за седем шилинга и единайсет пенса. Не че е лош, в никакъв случай, но на ваше място бих взел този, от десет шилинга и шест пенса. Малко по-скъп е, но си струва. По-надежден е. Та после да не кажете...

Всички вече бяха разбрали, че словоохотливостта на мистър Мъргатройд трябва да бъде незабавно пресечена.

— Не ни е необходим надежден часовник — каза Нанси.

— Трябва ни часовник, който да изкара един ден — рече Хелън.

— Не искаме деликатен часовник — обади се и Сокс. — Искаме часовник, който да звъни силно.

— Трябва ни... — започна Бил, но не успя да довърши мисълта си.

Джими, който имаше вкус към техниката, най-последно бе задействал алармения сигнал на един будилник. Следващите пет минути магазинът се изпълни с режещите звуци, предизвикани от звъненето на много будилници.

Накрая избраха шест превъзходни будилника.

— Ще купя един и за Орангутана — рече великодушно Рони. — В края на краищата именно той даде тази идея и няма да е справедливо да не го включим в осъществяването ѝ.

— Правилно — съгласи се Бил. — Аз ще купя един и за лейди Кут. И тя ни помогна. Нали пое грижата да отвлече вниманието на онова приятелче Джери?

В този момент лейди Кут наистина разказваше дълга история за Макдоналд и за някаква превъзходна праскова и ѝ беше много забавно.

Будилниците бяха опаковани и платени. Озадачен, мистър Мъргатройд, изпроводи с поглед отдалечаващите се коли. Младежите от висшата класа наистина бяха станали много непосредствени, но невинаги бе лесно човек да ги разбере. Мистър Мъргатройд с облекчение започна да обслужва съпругата на свещеника, която търсеше нов модел чайник.

[1] Букв. чорапи (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Министерство на външните работи във Великобритания. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА ЗА БУДИЛНИЦИТЕ

— А сега къде да ги сложим?

Вечерята бе приключила. На лейди Кут отново ѝ се бе наложило да изпълнява задълженията на домакиня, когато внезапно ѝ се притече на помощ сър Осуалд, който предложи да играят бридж. Всъщност „предложи“ не е най-точната дума. Като един от „Кормчиите на английската промишленост“ просто изразяваше своето предпочитание, а хората около него веднага побързаха да се съобразят с желанието на великия мъж.

Рупърт Бейтман и сър Осуалд играеха срещу лейди Кут и Джералд Уейд. Групирането бе много удачно. Сър Осуалд играеше бридж превъзходно, както впрочем вършеше всичко, с което се заемеше, и предпочиташе да има партньор от своята класа. В бриджа Бейтман бе не по-лош, отколкото като личен секретар. И двамата играеха съвсем делово и си разменяха единствено кратки реплики: „Без коз“, „Качвам“, „Три пики“. Лейди Кут и Джералд Уейд бяха любезни и многословни; след всяко раздаване младежът не пропускаше да каже: „Драга партньорко, наистина играхте превъзходно“, изразявайки с интонацията си искрено възхищение, което лейди Кут намираше и за мило, и за успокояващо. Освен това им вървеше.

През това време останалите гости би трябвало да танцуват под звуците на радиото в голямата бална зала. Всъщност обаче се бяха събрали пред стаята на Джералд Уейд: чуваха се сподавен кикот и тиктакането на будилници.

— Под кревата, подредени един до друг — предложи Джими в отговор на въпроса на Бил.

— За колко часа да ги нагласим? Едновременно ли да иззвънят или един след друг?

Тук мненията се разделиха. Някои смятаха, че сънливец като Джери Уейд можел да бъде събуден само ако едновременно иззвънят

осем будилника. Според други будилниците трябвало да се нагласят така, че да звънят на интервали.

В крайна сметка надделя второто становище. Будилниците бяха нагласени да звънят един след друг, като първият трябваше да издрънчи в шест и половина.

— Дано му е за поука — каза добронамерено Бил.

— Дано! — подкрепи го Сокс.

Тъкмо бяха почнали да слагат будилниците на скришни места в стаята, когато се подаде сигнал за тревога.

— Тихо! — прошепна Джими. — Някой се качва по стълбите.

Настъпи паника.

— Всичко е наред — каза Джими. — Това е Орангутана.

Възползвал се че е мор, мистър Бейтман бе дошъл да си вземе носна кърпа от стаята. По пътя спря и се запозна с обстановката. Веднага изрази едно уместно съображение.

— Ще чуе тиктакането им още преди да си легне.

Съзаклятниците се спогледаха.

— Какво ти казах? — рече Джими почтително. — Орангутана си е акълия!

Умникът продължи нататък.

— Прав е — съгласи се Рони Деврьо, навел глава на една страна. — Осем будилника ще вдигнат голяма шумотевица. Дори Джери, нищо че е глупак, ще ги чуе. Ще се сети, че му кроим нещо.

— Дали наистина е такъв? — попита Джими Тесиджър.

— Какъв?

— Дали наистина е глупак, за какъвто го мислим.

Рони го погледна.

— Та всички ние го знаем що за стока е Джералд.

— Знаем ли, понякога си мисля, че е невъзможно човек да е такъв глупак, за какъвто се представя Джери — каза Джими.

Всички извърнаха поглед към него. Лицето на Рони придоби сериозен израз.

— И ти, Джими, си умник — рече той.

— Втори Орангутан — подкрепи го Бил.

— Е, просто ми хрумна, че може и да бъркаме в преценката си за Джери — защити се Джими.

— Хайде да не деликатничим — каза Сокс. — Какво ще правим с тези будилници?

— Ето, Орангутана пак се задава. Да питаме него — предложи Джими.

Призован да мобилизира могъщия си ум, Орангутана намери решение.

— Ще го изчакате да си легне и да заспи. След това ще влезете много тихо в стаята и ще поставите будилниците на пода.

— Нашият Орангутан и този път е прав. Влизаме всички заедно, оставяме часовниците и дим да ни няма! Връщаме се долу, за да не будим подозрения.

Играта на бридж продължаваше, но с лека промяна. Сега сър Осуалд играеше в двойка със съпругата си и след всяко раздаване добросъвестно ѝ разясняваше допуснатите от нея грешки. Лейди Кут не се дразнеше от забележките и не проявяваше истински интерес към играта. „Прав си, скъпи. Много мило от твоя страна, че ми каза“ — бе неизменната ѝ реплика.

След това продължаваше да повтаря абсолютно същите грешки.

От време на време Джералд Уейд се обръщаше към Орангутана.

— Драги партньоре, наистина играхте превъзходно.

Бил Евърсли и Рони Деврьо изчисляваха нещо.

— Да кажем, че си легне към дванайсет. Колко време според теб трябва да изчакаме? Час?

Прозина се.

— Странна работа, обикновено си лягам към три сутринта, сега обаче, като знам, че се налага да чакаме, ми се приспа страхотно.

Останалите споделиха, че се чувстват по същия начин.

— Драга Мария — чу се леко раздраженият глас на сър Осуалд, — сто пъти ти казах да не се колебаеш, когато мислиш да пасуваш. Всички разбират какви карти имаш.

Лейди Кут имаше какво да му отговори, например, че след като е мор, сър Осуалд няма право да се произнася по играта. Не му го каза обаче. Вместо това се усмихна ведро, надвеси едрата си гръд над масата и безцеремонно надникна в картите на Джералд Уейд, който седеше от дясната ѝ страна.

Успокои се, когато видя, че сред тях има дама. Цака и разкри картите си.

— Четири ръце и робер — каза. — Този път имах късмет.

— Късмет — промърмори Джералд Уейд, след което стана от масата и се присъедини към останалата част от компанията, разположила се до камината. — Наднича в картите ми, а след това разправя, че била извадила късмет.

Лейди Кут прибираше банкнотите и сребърните монети.

— Знам, че не съм добра на бридж — рече тя с тъжен глас, в който все пак се долавяше удовлетворение. — Този път обаче ми провървя.

— Никога няма да се научиш да играеш бридж, Мария — каза сър Осуълд.

— Така е, мили — отвърна му лейди Кут. — Знам, че няма да се науча. Винаги си ми го казвал и затова се старая толкова.

— Стараела се — рече Джералд Уейд съвсем тихичко. — От нея нищо не можеш да скриеш. Ще надникне и през рамото ти, за да ти види картите.

— Знам, че се стараеш — съгласи се сър Осуълд, — но нямаш усет за играта.

— Да де. И друг път си ми го казвал, мили. Освен това, Осуалд, ми дължиш още десет шилинга.

— Така ли?

Сър Осуалд изглеждаше изненадан.

— Да. Хиляда и седемстотин точки правят осем лири и десет шилинга. А ти ми даде само осем лири.

— Извинявай. Грешката е моя.

Лейди Кут се усмихна тъжно и прибра още една банкнота от десет шилинга. Обичаше мъжа си, но нямаше намерение да му позволява да я мами.

Сър Осуалд се премести на страничната маса и предложи на гостите уиски и сода. Когато им пожела лека нощ, вече бе станало дванайсет и половина.

На Рони Деврьо, който бе съсед по стая на Джералд Уейд, бе възложено да разузнае обстановката. В два без петнайсет започна тихо да чука по вратите. Всички, вече по пижами и пенъоари, отново се събраха.

— Преди двацет минути загаси лампата — докладва Рони с шепот. — По едно време вече си мислех, че ще я остави да свети.

Преди малко отворих вратата и надникнах — видях ми се заспал. Какво ще правим?

Будилниците още веднъж бяха тържествено навити. Възникна обаче друг проблем.

— Не можем да нахълтаме всички, ще ни чуе. Нека влезе само един, а другите ще му подадат будилниците през вратата.

Почнаха се разгорещени спорове кой е най-подходящият.

Кандидатурата на трите момичета бе отхвърлена под предлог, че те няма да се удържат и ще се разкикотят. Бил Евърсли също отпадна заради своя ръст, тегло, тромава стъпка и непохватност, макар че той се опита да отхвърли последното обвинение. Останаха кандидатурите на Джими Тесиджър и Рони Деврьо, но накрая с голямо мнозинство бе решено будилниците да бъдат внесени от Рупърт Бейтман.

— Орангутана наистина ще свърши най-добре тази работа — съгласи се Джими. — И без това открай време стъпва като котка. А и ако случайно Джери се събуди, Орангутана все ще измисли някакво обяснение. Нещо смешно, на което Джери да повярва.

— Нещо деликатно — допълни замислено момичето с прякор Сокс.

— Точно така — съгласи се Джими.

Орангутана изпълни задачата бързо и качествено. Отвори внимателно вратата и потъна в мрака с двата най-големи часовника в ръце. След минута-две се появи отново и пое още два. Операцията се повтори още два пъти. Накрая, след като излезе, всички затаиха дъх и се ослушаха. Равномерното дишане на Джералд Уейд пак се чуваше, но вече приглушено от победното и безстрастно тиктакане на будилниците на мистър Мъргатройд.

ГЛАВА ТРЕТА

НЕСПОЛУЧИЛАТА ШЕГА

— Вече е дванайсет — рече отчаяно Сокс.

Шегата не бе сполучила. Инак будилниците бяха сработили. Бяха иззвънели, и то така силно, че Рони Деврьо бе скочил от леглото с чувството, че е настъпил денят на Страшния съд. Щом бяха разбудили и него, който бе в съседната стая, какъв ли е бил ефектът им от упор? Рони бе изскочил в коридора и бе прилепил ухо до съседната врата.

Бе очаквал да чуе ругатни и дори се бе подготвил вътрешно за това. Не чу обаче нищо. По-точно, не чу това, което бе очаквал. Часовниците продължаваха да тиктакат: оглушително, нагло, вбесяващо. Изведнъж звънна още един, при това с шум, който щеше да изкара от равновесие и глух.

Нямаше съмнение, будилниците бяха изиграли добросъвестно своята роля. Бяха проявили всички свои качества, които бе превъзнасял мистър Мъргатройд. Явно обаче не им бе по силите да се справят с Джералд Уейд.

Съзаклятниците паднаха духом.

— Има нерви от корабни въжета — изръмжа Джими Тесиджър.

— Сигурно си е помислил, че е чул телефона в друго помещение, и е продължил да спи — предположи Хелън (или Нанси).

— Реакцията му е много впечатляваща — рече Рупърт Бейтман.
— Би трябвало да отиде на лекар.

— Може би страда от някакво заболяване на тъпанчетата — каза Бил.

— Мен ако питате — допълни Сокс, — просто се гаври с нас. Разбира се, че са го събудили. Но сега ще ни дразни, като си дава вид, че не е чул нищо.

Всички погледнаха Сокс с уважение и възхита.

— Възможно е — съгласи се Бил.

— Опитва се да хитрува, точно така — продължи Сокс. — Ще видите, че тази сутрин ще закъснее за закуска повече от обичайното,

само и само за да ни ядоса.

Тъй като вече минаваше дванайсет, всички решиха, че теорията на Сокс е вярна. Единствено Рони Девръо имаше известни съмнения.

— Забравяте, че когато започна да звъни първият будилник, аз отидох до вратата на Джери. Не знам какво е решил после, но първият сто на сто го е изненадал. Не може да не реагира. Къде го постави, Орангутане?

— На малката масичка до ухото му.

— Добре си сторил, Орангутане — похвали го Рони. — А сега ми кажи — обърна се той към Бил, — ако в шест и половина сутринта на няколко сантиметра от ухото ти започне да дрънчи някаква камбана, как ще реагираш?

— Божичко — започна Бил. — Ами...

— Да де — прекъсна го Рони. — И аз бих реагирал така. Всеки би реагирал така и изобщо това си е нормалната човешка реакция. Излиза, че Орангутана е прав — както винаги — и Джери наистина страда от заболяване на тъпанчетата.

Вече е дванайсет и двацет — каза тъжно едно от момичетата.

— Знаете ли — поде бавно Джими. — Шегата си е шега, но според мен не бива да се увеличае. Няма да е възпитано спрямо семейство Кут.

Бил го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Вижда ми се странно, че Джери... — рече Джими.

Очевидно му бе трудно да изрази с думи това, което мислеше. Не му се искаше да казва прекалено много. Забеляза, че Рони се е вторачил в него и го слуша с повишено внимание.

Именно в този момент в стаята влезе Тредуел, който започна да се озърта.

— Мислех, че мистър Бейтман е тук — обясни икономът, сякаш се извиняваше.

— Излезе току-що — отвърна Рони. — Мога ли да ви помогна?

Тредуел премести поглед към Джими Тесиджър, после пак към Рони. Двамата младежи излязоха като по команда заедно с него. Икономът внимателно затвори вратата на трапезарията след себе си.

— Е? — попита Рони. — Какво има?

— Тъй като мистър Уейд закъсня много за закуска, сър, си позволих да пратя Уилямс в стаята му да провери защо се бави.

— И?

— Уилямс току-що дотърча при мен страшно разтревожен, сър. — Тредуел направи пауза, сякаш за да подготви събеседниците си за лоша новина. — Опасявам се, сър, че клетият млад джентълмен е умрял, докато е спял.

Джими и Рони го погледнаха изумено.

— Глупости! — извика най-сетне Рони. — Та това е невъзможно! Джери... — Изведнъж му хрумна нещо. — Ще се кача да видя какво му е. Този глупак Уилямс е объркал нещо.

Тредуел обаче го спря с жест. Със странното усещане, че сънува Джими осъзна, че икономът е взел положението в свои ръце.

— Не, сър, Уилямс не бърка. Вече заръчах да извикат доктор Картрайт и междувременно си позволих да заключа вратата, преди да уведомя сър Осуалд за случилото се. А сега трябва да открия мистър Бейтман.

Тредуел се отдалечи бързо. Рони остана да гледа като замаян.

— Джери... — промълви сякаш на себе си.

Джими улови приятеля си за ръка и през страничната врата го изведе на терасата, където можеха да се усамотят. Тикна го към един стол.

— Успокой се, приятелю — каза му ведро. — След малко ще ти мине.

Погледна го с любопитство. И през ум не му бе минавало, че Рони изпитва такива приятелски чувства към Джери Уейд.

— Клетият Джери! — каза замислено. — Изглеждаше съвсем здрав.

Рони кимна.

— Сега цялата тази история с будилниците звучи толкова дебелашки! — продължи Джими. — Не е ли странно колко често фарсът се смесва с трагедията?

Говореше каквото му падне, колкото да даде възможност на Рони да се съвземе. Рони не го свърташе на стола.

— Къде се бави този доктор? Трябва да разбере...

— Да разбереш какво?

— От какво е умрял.

Джими присви устни.

— Да не е от сърце? — каза наслуки.

Рони се изсмя пренебрежително.

— Я ми кажи, Рони... — поде Джими.

— Какво?

На Джими му бе трудно да продължи мисълта си.

— Да не смяташ... Да не искаш да кажеш... Нали не допускаш, че може да са го цапардосали по главата или нещо от този род? Ето, Тредуел заключи вратата.

Според Джими думите му заслужаваха някакъв отговор, но Рони продължи да гледа в някаква точка пред себе си.

Джими поклати глава и не каза нищо. Реши, че е най-добре просто да изчака. И зачака.

Уединението им бе нарушено от Тредуел.

— Докторът би желал да разговаря с вас, господа. В библиотеката е. Насам, ако обичате.

Рони скочи. Джими го последва.

Доктор Картрайт бе енергичен слаб младеж с умно лице. Поздрави ги с отсечено кимване. Орангутана, по-сериозен и по-очилат от всякога, ги представи.

— Доколкото разбрах, сте били приятел на мистър Уейд — каза лекарят на Рони.

— Най-близкият му приятел.

— Да... Е, работата изглежда доста ясна. И доста тъжна. Явно е пращял от здраве. Знаете ли дали е имал навика да пуши някакви треви, за да заспи?

— За да заспи ли? — учуди се Рони. — Та той винаги е спял като младенец.

— Значи никога не сте го чували да се оплаква от безсъние.

— Никога.

— Е, всичко е ясно. Боя се все пак, че ще има следствие.

— От какво е починал?

— За това няма никакви съмнения. Умрял е от свръхдоза хлорал. Беше до леглото му. Заедно с бутилка и чаша. Тъжна, много тъжна работа.

Следващият въпрос бе поставен от Джими, който чувстваше, че приятелят му иска да го зададе, но няма сили.

— Да не подозирате, че е убит предумишлено?

Лекарят го стрелна с остър поглед.

— Защо питате? Имате ли причини за подобни съмнения?

Джими извърна очи към Рони. Ако той знаеше нещо, сега бе моментът да го каже.

За негово учудване обаче Рони поклати глава.

— Няма никакви причини — каза той отчетливо.

— А за самоубийство?

— Изключено — отсече Рони.

Лекарят не изглеждаше толкова убеден.

— Да ви е известно да е имал неприятности, свързани с пари? С жени?

Рони отново поклати глава.

— Да видим какви близки има. Трябва да ги уведомим.

— Има сестра. По-точно, пада му се сестра само по линия на единия от родителите. Живее в Дийн Прайъри на трийсетина километра оттук. Когато не беше в Лондон, Джери ходеше при нея.

— Да... — рече доктор Картрайт. — Налага се да ѝ съобщим.

— Ще го направя аз — предложи Рони. — Трудно е, но все някой трябва да го свърши. — Той погледна Джими. — Познаваш я, нали?

— Съвсем бегло. Танцувал съм с нея един-два пъти.

— В такъв случай да идем с твоята кола. Нали нямаш нищо против? Не ми се ще да оставам насаме с нея.

— Разбира се. Мислех сам да ти го предложа. Ей сега ще стегна старата бричка.

Зарадва се, че има нещо да върши. Поведението на Рони го бе озадачило. Какво знаеше или подозираше? И ако имаше някакви съмнения, защо не ги сподели с доктора?

След малко двамата приятели отпрашиха в колата на Джими, без да обръщат внимание на такива подробности като максимално допустимата скорост.

— Джими — обади се най-сетне Рони. — Ти май ми остана най-добрият приятел...

— Е?

— Искам да ти кажа нещо — допълни прегракнало Рони. — Би трябвало да го знаеш.

— С Джери Уейд ли е свързано?

— Да, с Джери Уейд.

Джими зачака.

— И какво е то? — не издържа накрая и попита.

— Всъщност се чудя дали да ти го казвам — рече Рони.

— Защо?

— Ами бях обещал да си мълча.

— В такъв случай може би наистина е по-добре да не ми го казваш.

Известно време мълчаха, после Рони рече:

— И все пак ми се ще да го споделя с теб. Ти си по-умен от мен.

— То се знае! — отвърна грубо Джими.

— Не, не мога да ти го кажа — отсече внезапно Рони.

— Ти си знаеш най-добре.

— Как изглежда? — попита Рони, като прекъсна дългото мълчание.

— Кой?

— Това момиче. Сестрата на Джери.

Джими отговори след кратка пауза, и то с изменен глас.

— Хубавичко е. Пък и е свястно.

— Знам, Джери беше много привързан към сестра си. Често ми е говорил за нея.

— И тя го обичаше. Няма да ѝ е лесно.

— Неприятна работа, наистина.

Не си казаха нищо повече чак до Дийн Прайъри.

Прислужницата им обясни, че мис Лорен е в градината. Предложи им да разговарят с мисис Коукър.

Джими съвсем красноречиво даде да се разбере, че не желаят да разговарят с никаква мисис Коукър.

— Коя е тази мисис Коукър? — попита Рони, когато се запътиха към доста занемарената градина.

— Старата вещица, която живее с Лорен.

Бяха стигнали до покрита с плочник пътека. В другия ѝ край стоеше момиче в компанията на две черни булонки — дребничко, със сламеноруса коса, облечено в опърпани работни дрехи. Рони бе изненадан от вида му. Не отговаряше и на типа на Джими.

Хванало едно от кучетата за нашийника, момичето дойде при тях.

— Здравейте — каза им. — Не обръщайте внимание на Елизабет. Наскоро роди, затова налита на всички.

Девојката се държеше изключително естествено и както им се усмихваше, се поизчерви. Очите ѝ бяха тъмносини, с цвета на метличина.

Изведнъж се разшириха. Дали се бе разтревожила? Дали бе усетила нещо?

— Това мис Уейд, е Рони Деврьо — побърза да каже Джими. — Джери сигурно ви е говорил често за него.

— О, да. — Тя се усмихна приветливо на Рони. — Сега и двамата сте на гости в Чимнис, нали? Защо Джери не дойде с вас?

— Не бе... не бе възможно... — отвърна с усилие Рони.

Джими забеляза как в погледа на момичето отново проблясва уплаха.

— Мис Уейд — каза той, — имаме за вас лоши вести.

Тя веднага настръхна.

— Да не се е случило нещо с Джери?

— Да... Той...

Най-неочаквано младата жена тропна решително с крак.

— Кажете ми! Хайде! — внезапно се обърна към Рони. — Кажете ми вие!

Джими усети пристъп на ревност и внезапно осъзна нещо, което досега се бе страхувал да признае пред себе си. Разбра защо Хелън, Нанси и Сокс бяха за него просто „момичета“ и толкоз.

Сякаш в просъница чу гласа на Рони, който изрече смело:

— Да, мис Уейд, ще ви кажа. Джери е мъртъв.

Момичето имаше характер. Въздъхна от изумление и направи крачка назад, но само след миг се съвзе и започна да им задава въпроси. Как? Кога?

Рони се опита да ѝ обясни колкото се може по-спокойно.

— Да е взимал лекарство за сън? Джери?

Неверието в гласа ѝ бе очебийно. Джими я погледна в очите. Сякаш искаше да я предупреди. Внезапно изпита усещането, че от простодушие Лорен ще наговори повече, отколкото трябва.

Обясни — също спокойно, че ще има следствие. Тя потрепери. Отклони поканата им да я заведат в Чимнис с думите, че ще се отбие по-късно. Имала двуместен автомобил.

— Иска ми се обаче да поостана малко сама — обясни унило.

— Разбирам ви — отвърна Рони.

— И аз знам какво ви е — каза Джими.

И двамата я погледнаха неловко и безпомощно.

— Благодаря, че дойдохте — каза девойката.

На връщане двамата младежи пътуваха в мълчание. Между тях се бе появило някакво напрежение.

— Боже мой, това момиче има характер! — каза по някое време Рони.

Джими се съгласи с него.

— Джери ми бе приятел — допълни Рони. — Редно е да се погрижа за сестра му.

— Да, да. Разбира се.

Щом се прибраха в Чимнис, Джими бе пресрещнат от разплаканата лейди Кут.

— Клетото момче! Клетото момче! — повтаряше тя.

Джими ѝ наговори всички неща, които му се сториха подходящи за случая.

Лейди Кут пък започна да му разказва с най-големи подробности за смъртта на свои близки приятели. Джими се престори, че я слуша със съчувствие, а накрая се откопчи възпитано, без да проявява грубост.

Изкачи стълбите на бегом. На горния етаж видя Рони, който тъкмо излизаше от стаята на Джералд Уейд. Сякаш се стресна от появяването на Джими.

— Отидох да го видя — каза му. — Ти ще влезеш ли?

— А, едва ли — отвърна Джими.

Като всеки млад човек в цветущо здраве не обичаше да му се напомня за смъртта.

— Според мен би трябвало да го видят всичките му приятели.

— Така ли смяташ? — попита Джими и реши, че Рони Деврьо наистина си е особняк.

— Да. В знак на уважение.

Джими въздъхна и се предаде.

— Е, добре — каза той и влезе в стаята, стиснал леко зъби.

Помещението бе разтребено, някой бе сложил бели цветя върху завивките.

Джими хвърли поглед към неподвижното пребледняло лице на покойника. Нима това беше руменият херувим Джери Уейд? Нима той се бе превърнал в това застинало тяло? Джими потрепери.

Когато се обърна да излезе от стаята, погледът му се плъзна върху полицата над камината. Някой бе подредил старателно върху нея будилниците.

Джими излезе бързо. Отвън го чакаше Рони.

— Върху лицето му се е изписал душевен мир и така нататък — промърмори Джими. — Лош късмет извади. Кажете ми, Рони, кой е подредил будилниците?

— Откъде да знам? Сигурно някой от прислугата.

— Странно — допълни Джими, — будилниците са не осем, а седем. Един липсва. Забеляза ли?

Рони изпелтечи нещо.

— Седем, а не осем — повтори Джими и присви вежди. — Виж ти!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ПИСМОТО

— Това е проява на неуважение — рече лорд Кейтърам. Говореше с тих и укорителен тон и изглеждаше доволен от думата, която бе използвал. — Точно така, на неуважение. Забелязал съм, че хората без потекло, които са се издигнали в обществото, често се държат така. Сигурно точно затова натрупват такива състояния.

Лордът хвърли тъжен поглед върху наследствените си земи. Днес отново бе влязъл във владение над тях.

Дъщеря му, лейди Айлийн Брент, известна сред приятелите си, а и в обществото с прякора Бъндъл, се засмя.

— Ти никога няма да натрупаш огромно състояние — отбеляза тя сухо, — макар и да взе за Чимнис добри пари от онова приятелче Кут. Що за птица е? Представителен ли е поне?

— Един от тези огромни мъже с червендалести квадратни лица и стоманеносива коса. — Лорд Кейтърам потрепери. — Излъчва мощ, от хората е, за които казваме „силни личности“. Ако валякът придобие човешки вид, ще изглежда точно като него.

— Досаден ли е? — попита Бъндъл.

— Ужасно. Изпълнен е от най-потискащи добродетели от типа на умереност и точност. Не знам кои са по-лоши, силните личности или убедените политици. Аз предпочитам веселите несретници.

— На един весел несретник нямаше да му е по джоба да плати наема, който поиска за този порутен мавзолей — напомни Бъндъл.

Лорд Кейтърам се понамръщи.

— Не ми е приятно, че използваш тази дума, Бъндъл. Тъкмо бяхме започнали да се отдалечаваме от темата.

— Защо приемаш случилото се толкова присърце? — попита Бъндъл. — Хората трябва да умират все някъде.

— Не е необходимо да умират в моя дом — рече баща й.

— Е, чудо голямо! Тук са умирали мнозина. Доста пращадковци и прабаби.

— Това е различно — каза лорд Кейтърам. — Естествено, че очаквам ние, представителите на рода Брент, да умираме именно тук, то е друго. Не ми е приятно обаче тук да умират външни хора. Не обичам и полицейските следствия. Както е тръгнало ще станат нещо обичайно, случва се вече за втори път. Помниш ли какви разправии си имахме преди четири години? Между другото, тогава бе виновен единствен Джордж Ломакс.

— А сега хвърляш вината върху клетия стар валяк Кут. Убедена съм, че и на него му е било неприятно от случилото се, както на всички останали.

— Бе проявено неуважение, там е работата — повтори заинатено лорд Кейтърам. — Хора със склонност да вършат такива неща не би трябвало да бъдат канени. Можеш да говориш каквото си искаш, Бъндъл, но аз не понасям полицейските разследвания. Не са ми приятни и никога няма да ми станат.

— Е, сега е по-различно — каза Бъндъл, за да го успокои. Този път няма убийство.

— Все едно е имало, ако се съди по данданията, дето я вдигна дебелоглавият инспектор. След случката от преди четири години очевидно си е вгълпил, че всяка смърт в този дом е насилствена и с важни политически последици. Нямах представа какъв шум е вдигнал. Тредуел ми разказа. Взели отпечатъци от пръсти от къде ли не. Разбира се, открили отпечатъците единствено на покойника. Случаят е от ясен по-ясен. Не се знае само дали е било самоубийство, или нещастен случай.

— Срещала съм се веднъж с Джери Уейд — каза Бъндъл. — Беше приятел на Бил. Щеше да ти стане много симпатичен, татко. Не съм виждала по-весел несретник от него.

— Не може да ми стане симпатичен човек, който умира в дома ми, колкото за да ми създава неприятности — продължи вироглаво лорд Кейтърам.

— Но е изключено някой да го е убил — допълни Бъндъл.

— Разбира се, че е изключено — заяви баща ѝ. — За всекиго освен за онзи глупак инспектор Раглан.

— Когато търси отпечатъци от пръсти, май придобива самочувствие — каза Бъндъл. — Заключениеето обаче беше „смърт вследствие на злополука“, нали?

Лорд Кейтърам кимна.

— Трябваше да проявят уважение към чувствата на сестра му.

— Имал е сестра? Не знаех.

— Сестра по бащина линия, ако не се лъжа. Много по-млада от него. Старият Уейд се бе залюбил с майка ѝ. Съвсем в негов стил. Привличаха го единствено жените, които вече принадлежаха на друг.

— Добре че нямаш поне този лош навик — отбеляза дъщеря му.

— Винаги съм водил порядъчен и богобоязлив живот — рече лорд Кейтърам. — Не правя зло никому, а пак не ме оставят на мира. Би било...

Той млъкна, забелязал, че дъщеря му излиза през френския прозорец.

— Макдоналд! — извика тя звънко и властно.

Самодържецът се приближи. Върху лицето му мярна нещо, което можеше да мине и за усмивка. Тя обаче веднага бе изместена от мрачното изражение, подобаващо на един истински главен градинар.

— Да, миледи? — попита Макдоналд.

— Как сте? — поинтересува се Бъндъл.

— Не бих казал, че се чувствам особено добре.

— Щеше ми се да поговорим за игрището за кегли. Тревясало е. Нали имате грижата някой да го окоси?

Макдоналд поклати глава в знак на съмнение.

— Това, миледи, би означавало Уилям да се смъкне на долния предел.

— Долният предел да върви по дяволите — отсече Бъндъл. — Веднага да го окосят. Освен това, Макдоналд...

— Да, миледи?

— Нека ни донесат от гроздето в крайния парник. Знам, че сега не му е сезонът, но искам да го опитам. Нали разбрахте?

Бъндъл се върна в библиотеката.

— Извинявай, татко. Боях се да не изтърва Макдоналд. Та какво ми казваше?

— Да, казвах ти нещо, но вече няма значение — рече лорд Кейтърам. — Какво нареди на Макдоналд?

— Опитвам се да го излекувам от мисълта, че е Господ-Бог. Това, разбира се, е невъзможно. Общуването със семейство Кут явно му се е

отразило зле. Макдоналд не би се уплашил и от най-големия валяк. Лейди Кут как изглежда?

Кейтърам дълго обмисля отговора си.

— До голяма степен отговаря на представата ми за мисис Сидънс^[1] — каза най-сетне той. — На младини сигурно е участвала в някой любителски театрален кръжок. Била много потисната от историята с будилниците.

— Какви будилници?

— Тредуел ми разказа току-що. Изглежда, останалите гости са решили да се пошегуват с младия Уейд. Накупили будилници и ги скрили в стаята му. Сетне клетото момче умряло. Какъв ужас!

Бъндъл кимна.

— Тредуел ми разправи за будилниците още нещо, което ми се видя доста странно — продължи лорд Кейтърам, който очевидно вече се забавляваше от разказа си. — След като горкият човек се споминал, някой ги събрал и ги подредил на полицата.

— Какво странно има в това?

— И на мен в началото не ми се стори странно — рече баща й. — Но никой не е признал, че го е направил. При разпита всички слуги са се заклели, че не са и докосвали зловещите предмети. Така и не се разбрало кой ги е подредил. След това и съдебният лекар ги измъчвал с какви ли не въпроси. Знаеш колко е трудно да обясниш някои неща на такива хора.

— Да де — съгласи се Бъндъл.

— Разбира се — продължи лорд Кейтърам, — мине ли малко време, е твърде сложно да проумеем какво точно се е случило. Не открих никакъв смисъл поне в половината от нещата, които ми разказа Тредуел. Между другото, Бъндъл, младежът е умрял в твоята стая.

Върху лицето на дъщеря му се изписа недоволство.

— Защо трябва някой да умира в моята стая? — попита тя доста възмутено.

— Нали точно това ти обяснявах досега — отвърна доволно баща й. — Че е проява на неуважение. Днес никой не зачита никого.

— Е, голяма работа! — отвърна предизвикателно Бъндъл. — Откъде-накъде ще се притеснявам!

— Аз щях да се притеснявам и то много. Щях да се страхувам, че ще почнат да ми се привиждат разни ръце и вериги.

— Да де, но нали баба Луиза умря в *твое* легло — напомни му Бъндъл. — Не знам дали си забелязвал нейният призрак да витае над главата ти.

— Понякога витае — рече лорд Кейтърам и потрепери, — особено ако съм ял раци.

— Е, слава Богу, че поне не съм суеверна — заяви дъщеря му.

Въпреки това вечерта, докато седеше по пижама пред камината в спалнята си, тя установи, че мислите ѝ се връщат към жизнерадостния и лекомислен Джери Уейд. Не ѝ се вярваше човек, изпълнен с толкова обич към живота, да извърши самоубийство. По всяка вероятност вярно беше другото заключение. Джери бе взел приспивателен сироп и по погрешка бе изпил повечко. Виж, това бе възможно. Не ѝ се вярваше младежът да е бил обременен от прекалено могъщ интелект.

Погледът ѝ се плъзна по полицата над камината и тя се сети за будилниците. Камериерката ѝ бе разправила надълго и нашироко за някои подробности, добавени от една прислужница. Тредуел очевидно ги бе сметнал за маловажни, когато бе информирал лорд Кейтърам, те обаче събудиха любопитството на Бъндъл.

Върху полицата открили подредени един до друг седем будилника. Осмият, последният, бил намерен на ливадата отвън, някой очевидно го е изхвърлил от прозореца.

Бъндъл се замисли. Всичко това ѝ се стори съвсем безсмислено. Тя реши, че някоя старателна камериерка сигурно е подредила будилниците на полицата, а сетне при разпита от уплаха го е отрекла. Но защо ще изхвърля един от будилниците през прозореца?

Дали пък не го е сторил Джери Уейд, когато първият часовник го е разбудил? И това обаче бе невъзможно. Бъндъл помнеше: според следствието смъртта му е настъпила в ранните утринни часове, тоест доста преди това той е бил в кома.

Младата жена се намръщи. Тази история с будилниците *наистина* бе любопитна. Непременно трябваше да поговори с Бил Евърсли. Знаеше, че и той е бил сред гостите.

При Бъндъл нямаше промеждутък между решения и действия. Тя се изправи и отиде при писалището. Бе сгъваемо, с капак. Седна, взе лист хартия и започна да пише:

„Драги Бил...“

Опита се да отвори капака докрай. Нещо обаче пречеше. Бъндъл се сети, че капакът често заяжда. Веднъж в жлеба бе паднал плик. Девойката взе нож за рязане на хартия с тънко острие и го пъкна вътре. Усилията ѝ се увенчаха с успех: след малко тя придърпа с острието крайчеца на бял лист. Хвана го с пръсти и го измъкна. Бе първата страница на писмо, доста смачкана.

Вниманието ѝ бе привлечено най-напред от датата. Бе изписана с размах, така че биеше на очи. Двайсет и първи септември.

— Двайсет и първи септември — бавно каза Бъндъл. — Но нали именно в този ден...

Да, точно така, бе напълно сигурна. Джери Уейд бе намерен мъртъв на двайсет и втори. Излизаше, че е писал писмото вечерта преди трагедията.

Бъндъл приглади листа с ръка и прочете писмото. Бе недовършено.

„Мила ми Лорен,

Ще дойда в сряда. Чувствам се чудесно и съм доволен от себе си. Страшно ще се радвам да те видя. Знаеш ли, забрави какво ти казах за онази история със Седемте циферблата. Бях решил, че ще е забавно, а то се оказа, че няма шега. Съжалявам, че те занимавах с нея. Не е работа, в която да се замесват момичета като теб. Обещай ми, че ще забравиш.

Щеше ми се да ти съобщя още нещо, но ужасно ми се приспа. Затварят ми се очите.

А колкото до Лърчър, мисля...“

Тук писмото свършваше.

Бъндъл се смръщи. Седем циферблата. Какво ли беше това? Май се казваше така един от най-западналите квартали на Лондон. Думите „Седем циферблата“ ѝ напомняха още нещо, но в момента тя не можа

да се сети какво. Вниманието ѝ междувременно бе привлечено от други две изречения: „Чувствам се чудесно“ и „Затварят ми се очите“.

Те нещо не се връзваха едно с друго. Ама никак. Нали именно тази вечер Джери Уейд бе поел такава доза приспивателно, че после не се бе събудил? Ако пък твърденията му в недовършеното писмо бяха искрени, защо му е било да взима приспивателно?

Бъндъл поклати глава. Огледа стаята и усети как я побиват тръпки. Дали Джери Уейд не я наблюдаваше отнякъде? Нали бе умрял точно в тази стая!

Тя притаи дъх. Тишината бе нарушавана единствено от тихото цъкане на малкия ѝ златен часовник. Звукът ѝ се стори неестествено силен и многозначителен.

Бъндъл премести очи към полицата и си представи една доста убедителна гледка. На кревата лежи мъртвец, а през това време седем будилника, подредени на полицата, тиктакат силно и зловещо. Тиктакат ли, тиктакат...

[1] Прочута английска актриса (1755–1831). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

ЧОВЕКЪТ НА ПЪТЯ

— Татко — рече Бъндъл, след като отвори вратата на светилището на лорд Кейтърам и надникна вътре. — Ще ида с колата до града. Тук ми е много скучно.

— Та ние се прибрахме едва вчера — каза баща й.

— Знам, но ми се струва, че съм тук от сто години. Бях забравила колко скучна може да е провинцията.

— Не съм съгласен с теб — възрази лорд Кейтърам. — Тук човек намира спокойствие. Точно така, спокойствие. И се чувства изключително удобно. Нямаш представа колко ми е приятно да видя отново Тредуел до себе си. Този човек полага невероятни усилия. Сутринта дошли при него да проверят дали могат да проведат тук учение за екскурзоводки...

— Не „учение“, а „курс“ — поправи го дъщеря му.

— Учение или курс, все тая. Глупави думи, които не значат нищо. Ако бяха говорили с мен, щяха да ме поставят в много неловко положение. По всяка вероятност нямаше да мога да им откажа. Тредуел обаче ме е отървал. Съобразил е да им даде такъв отговор, че хем да не ги обиди, хем да убие желанието им да ме молят за такива работи.

— Не искам спокойствие. Искам да ми се случи нещо вълнуващо — каза Бъндъл.

Лорд Кейтърам изтръпна.

— Че малко ли ни бяха вълненията преди четири години?

— Зажадняла съм за нови изживявания — отвърна младата жена. — Не че очаквам в града да ми се случи Бог знае какво. Но поне не рискувам да ми се откачи челюстта от прозявки.

— От опит знам — каза лорд Кейтърам, — че хората, които си търсят белята, обикновено си я навличат. — Баща й се прозина. — Както и да е — продължи той, — всъщност няма да е зле и аз да отскоча до града.

— В такъв случай ела с мен. Но не се бави, че бързам.

Лорд Кейтърам, който бе започнал да се надига от креслото, погледна дъщеря си.

— Какво каза, че бързаш ли? — попита замислено.

— И то ужасно.

— Ясно! — отсече баща ѝ. — Няма да дойда с теб. За един възрастен мъж не е здравословно да се вози в кола, шофирана от теб, когато бързаш. Ще си остана тук.

— Както искаш — рече Бъндъл и излезе.

Появи се Тредуел.

— Милорд, обади се викарият. Искал да ви види на всяка цена. Изглежда, има нещо за уточняване във връзка с бойскаутите.

Лордът изстена.

— На закуска!

— Останах с чувството, милорд — продължи Тредуел, — че сте решили да се отбиете в селото, за да разговаряте с него по този въпрос.

— Каза ли му ги? — попита лордът обнадеждено.

— Да, милорд. Той веднага си тръгна. На бегом, ако смея да се изразя така. Надявам се, че съм постъпил правилно.

— Разбира се, Тредуел, разбира се! Винаги постъпваш правилно. Не можеш да постъпваш неправилно дори и да го искаш.

Тредуел се усмихна щастливо и излезе.

Междувременно Бъндъл бе започнала да натиска нетърпеливо клаксона пред будката при входа на имението. От нея изскочи малко дете, последвано от майка си, която го напътстваше.

— Побързай, Кейти! Сигурно е нейна светлост и пак страшно бърза, както винаги.

Бъндъл наистина вечно бързаше, особено когато караше автомобил. Имаше пъргави рефлексии и здрави нерви и бе добра шофьорка. Благодарение на това не бе претърпявала злополуки.

Октомврийският ден бе свеж, небето бе ясно и грееше слънце. От хладния режещ въздух бузите на Бъндъл поруменяха.

Сутринта тя бе изпратила на Лорен Уейд в Дийн Прайъри недовършеното писмо на Джералд Уейд, като бе добавила няколко обяснителни реда. Споменът за странното впечатление, което то бе оставило у нея, не бе избледнял напълно. Бъндъл имаше усещането, че трябва да му намери обяснение. Трябваше непременно да се обади

някой ден на Бил Евърсли и да научи от него повече подробности за гостуването, завършило така трагично. Ако се изключи тази мисъл, настроението ѝ бе чудесно: сутринта бе прекрасна и автомобилът летеше като птица.

Младата жена натисна газта и колата се отзова веднага. Почти нямаше движение и километри наред шосето пред Бъндъл бе чисто.

Изведнъж най-неочаквано иззад плета откъм лявото платно изскочи някакъв човек, който се озова право пред колата. Бе изключено Бъндъл да спре. С все сила тя зави надясно и насмалко не влезе в отсрещната канавка. Маневрата се оказа опасна, но успешна. Бъндъл бе почти сигурна, че не е блъснала човека.

Погледна назад и ѝ прилоша. Колата не бе прегазила мъжа, но по всяка вероятност го бе блъснала, тъй като той лежеше неподвижно с лице върху паважа.

Девојката скочи от автомобила и се затича към него. Досега не бе прегазвала нищо по-едро от заблудила се кокошка. Това, че не е виновна за произшествието, не я успокояваше. Човекът изглеждаше пиян, но пиян или не, тя го бе убила. Бе съвсем сигурна, че го е убила. Сърцето ѝ биеше така силно, че Бъндъл усещаше пулсациите му в ушите си.

Коленичи до неподвижното тяло и внимателно обърна лицето на мъжа към себе си. Той не изстена, не издаде никакъв звук. Бе млад, с приятно лице, добре облечен и с малък мустак, подобен на четка за зъби.

Нямаше външни следи от нараняване, но Бъндъл бе убедена, че човекът или е мъртъв, или ще умре всеки момент. Клепачите му леко се повдигнаха. Погледът на кафявите му очи бе страдалчески, като на куче. Стори ѝ се, че се опитва да каже нещо. Тя се надвеси плътно до него.

— Да? — каза му. — Говорете!

Мъжът искаше да ѝ каже нещо, бе повече от очевидно. Много искаше. А Бъндъл нямаше как да му помогне.

Най-сетне чу думи, изречени почти като въздишка.

— *Седемте циферблата... кажете...*

— Чувам ви — подкани Бъндъл. Мобилизирал гаснещите си сили, човекът явно се мъчеше да произнесе нечие име. — Да, разбрах ви. На кого да кажа? — повтори тя.

— Кажете... Джими Тесиджър...

След като мъжът изрече тези думи, главата му увисна безпомощно, а тялото му застина.

Разтреперана, Бъндъл приседна върху петите си. Никога не бе предполагала, че с нея може да се случи толкова страшно нещо. Човекът бе мъртъв и го бе убила именно тя.

Помъчи се да се окопити. Какво да прави? Да доведе лекар, разбира се. Може би човекът не беше мъртъв, просто бе в безсъзнание. Инстинктът ѝ подсказваше, че това е невъзможно, но тя си наложи да действа. Трябваше по някакъв начин да качи човека в колата и да го закара при най-близкия лекар. Нямахше кой да ѝ помогне на голия междуселски път.

Макар и възслаба, Бъндъл, бе физически силна. Мускулите ѝ бяха като пружини. Придвижи колата в непосредствена близост до тялото и после, напрегнала всички сили, го вкара в нея. Чувстваше се ужасно, обаче стисна зъби и се справи.

Седна зад волана и потегли. На два-три километра имаше малко градче и не след дълго я упътиха до къщата на местния лекар.

Доктор Касъл, добродушен мъж на средна възраст, бе изненадан, когато завари в приемната момиче, което явно всеки момент щеше да припадне.

— Май... май убих човек... — започна развълнувано Бъндъл. — Блъснах го. Докарах го с колата. Сега е отвън. Карах прекалено бързо. Винаги карам бързо.

Лекарят я погледна с опитно око. Отиде до един рафт и наля нещо в чаша вода, която ѝ занесе.

— Изпийте това и ще се почувствате по-добре. Вие сте в шоково състояние.

Бъндъл послушно изпълни нареждането му и побледнялото ѝ лице отново си възвърна цвета. Докторът кимна одобрително.

— А сега кротувайте тук. Искам първо да се уверя, че не може да се помогне с нищо на клетника. После ще се върна да поговорим.

На Бъндъл ѝ се стори, че лекарят се бави много. Изминаха пет, сетне десет минути, четвърт час, двайсет минути. Този доктор нямаше ли да се върне най-сетне?

Вратата се отвори и доктор Касъл се появи отново. Бъндъл забеляза веднага, че изразът му се е променил. Лекарят бе по-мрачен и

някак си нащрек. Върху лицето му се четеше още нещо, май потискана възбуда.

— Е, млада госпожице — поде докторът, — хайде да се опитаме да изясним нещата. Твърдите, че сте блъснали човека. Обяснете ми как точно стана злополуката.

Бъндъл обясни най-подробно случилото се. Лекарят я слушаше внимателно.

— Значи колата не го е прегазила.

— Не. Даже първоначално останах с чувството, че не съм го докоснала.

— Казвате, че се е олюлявал?

— Да. Помислих си, че е пиян.

— И е излязъл откъм живия плет.

— Да. Стори ми се, че там има врата. Да, сигурно е излязъл от нея.

Лекарят кимна с разбиране, след това се облегна на стола и намести пенснето си.

— Изобщо не се съмнявам — каза той, — че карате лудешката и някой ден ще прегазите някой клетник. Този път обаче не сте го направили.

— Но...

— Колата дори не го е докоснала. *Човекът е бил застрелян.*

ГЛАВА ШЕСТА

ОТНОВО СЕДЕМТЕ ЦИФЕРБЛАТА

Бъндъл го погледна изумено. Много бавно светът, който през последните четирийсет и пет минути се бе обърнал с главата надолу, зае нормалното си положение. Младата жена проговори едва след две минути, през които обаче успя отново да се превърне от паникьосано момиче в самата себе си. Възвърна си хладнокръвието, деловитостта и разсъдливостта.

— Как така е бил застрелян? — попита тя.

— Не знам как — отвърна сухо лекарят, — но е бил застрелян. С куршум от карабина. Кръвоизливът е вътрешен, затова не сте забелязали нищо.

Бъндъл кимна.

— Въпросът е кой го е убил — продължи докторът — Никого ли не видяхте?

Момичето поклати глава.

— Много странно — каза лекарят. — Ако е било нещастен случай, логично е човекът, който го е улучил, да му се притече на помощ. Освен ако не е разбрал какво е сторил.

— Наоколо нямаше хора. Най-малкото на пътя.

— Според мен горкото момче е бягало — допълни доктор Касъл, — куршумът го е уцелил тъкмо когато човекът е минавал през вратата и затова, щом е излязъл на шосето, вече се е олюлявал. Не чухте ли изстрел?

Бъндъл поклати глава.

— Всъщност няма как да чуя от шума на двигателя — поясни тя.

— Да, така е. Мъжът успя ли да каже нещо, преди да умре?

— Смутолеви няколко думи.

— Изрече ли нещо, което да хвърли светлина върху трагедията?

— Не. Искаше да предам нещо — не разбрах какво — на един негов приятел. А, да, спомена и Седемте циферблата.

— Странно — учуди се доктор Касъл. — Ако съдим по вида му, изглежда малко вероятно да живее в този квартал. Може би оттам е човекът, който го е нападнал. Всъщност няма какво да се занимаваме с това. Оставете всичко на мен. Ще имам грижата да се свържа с полицията. Разбира се, трябва да ми дадете името и адреса си, тъй като полицията непременно ще иска да ви разпита. Всъщност я по-добре елате с мен в участъка. Иначе току-виж ме обвинят, заедно не съм ви задържал.

Отидоха в участъка с колата на Бъндъл. Полицейският инспектор бе флегматичен човек. Донякъде се смути от името и адреса на Бъндъл, когато тя му ги съобщи, и най-старателно записа показанията ѝ.

— Това сто на сто са момчетиите, дето си играят на стрелба — каза той. — Само тези глупави и жестоки хлапета са. Стрелят по птици, без да се замислят дали от другата страна на живия плет няма човек.

Лекарят не намираше обяснението за правдоподобно. Не каза нищо обаче, тъй като отсъди, че скоро случаят ще попадне в по-опитни ръце, така че не си струваше да излага своите възражения.

— Как се казва покойникът? — попита сержантът, навлажнявайки молива.

— Носеше със себе си бележник. Изглежда, се казва Роналд Деврьо и живее някъде в Олбъни.

Бъндъл смръщи вежди. Името Роналд Деврьо ѝ говореше нещо. Бе сигурна, че вече го е чувала някъде.

Сети се някъде чак след като бе изминала половината път до Чимнис. Ами да! Та това бе Рони Деврьо. Приятел в колега на Бил във Форин Офис. Точно така, бяха приятели с Бил. И с Джералд Уейд.

Бъндъл едва не се блъсна в живия плет, когато осъзна този факт. Първо Джералд Уейд, а сега и Рони Деврьо. Не бе изключено Джери Уейд да е умрял от естествена смърт или от небрежност. Смъртта на Рони Деврьо обаче можеше да има само едно, далеч по-зловещо обяснение.

Бъндъл се сети и още нещо. Седемте циферблата! Тези думи бяха събудили у нея някакви асоциации още когато тя ги чу от устата на умиращия мъж. Сега вече разбра защо. Джералд Уейд също бе споменал Седемте циферблата в последното си писмо, което бе

написал на сестра си вечерта, преди да умре. Бъндъл реши, че това ѝ подсказва още нещо, какво обаче, не можеше да се сети.

Докато разсъждаваше върху тези неща, намали толкова скоростта, че шофирането ѝ стана неузнаваемо. Бавно паркира колата в гаража и отиде при баща си. Лорд Кейтърам прелистваше с щастлив вид каталога на предстояща разпродажба на редки книги и бе твърде изненадан от появата на Бъндъл.

— Дори ти не би могла да идеш до Лондон и да се върнеш за толкова кратко време каза ѝ.

— Не стигнах до Лондон — поясни дъщеря му. — Прегазих човек.

— Какво?

— Всъщност не го прегазих. Някой го застреля.

— Как така го е застрелял?

— Не знам как, но беше застрелян.

— Защо го застреля?

— Не съм го застрелвала аз.

— Не бива да стреляш по хората — рече лорд Кейтърам с лек укор в гласа. — Не е редно. Е, мнозина заслужават да им теглиш куршума, но това в крайна сметка винаги води до неприятности.

— Вече ти казах, не съм го застрелвала аз.

— Тогава кой?

— Никой не знае — каза Бъндъл.

— Глупости! — отсече лорд Кейтърам. — Не може човек да е застрелян и прегазен, без някой да е свършил тази работа.

— Не беше прегазен.

— Май каза, че си го прегазила.

— Казах ти, че ми се е сторило, че съм го прегазила.

— Сигурно си спукала гума — рече баща ѝ. — Звукът прилича на изстрел. Поне така пише в криминалните романи.

— Татко, наистина си непоносим. Имаш ум колкото на заек.

— А, не си права — възрази лордът. — Нахълтваш и започваш да ми разправяш разни небивалици за прегазени и застреляни хора и след това очакваш от мен, сякаш съм вълшебник, да разбера какво всъщност е станало.

Бъндъл въздъхна уморено.

— Добре, ей сега ще ти обясня простичко, с едносрични думи. Е — каза тя, след като приключи, — сега разбра ли?

— Естествено. Сега вече ми е ясно всичко. Мога да извиня първоначалната ти обърканост, мила, защото още си разтревожена. Между другото, бях прав, когато, преди да излезеш, ти казах, че хората, които си търсят белята, обикновено си я навличат. Слава Богу, че си останах тук — приключи с облекчение лордът и отново се зае с каталога.

Татко, къде се намира квартал „Седемте циферблата“.

— Май някъде в бедняшката част на града. Често съм виждал автобуси за там. Или го бъркам с квартал „Седемте сестри“? Както и да е, не съм бил и там. Слава Богу. Не ми се вярва да е от кварталите, които ще ми харесат. Но странно, струва ми се, че наскоро съм чувал някъде това име.

— Да познаваш случайно човек на име Джими Тесиджър?

Ала лорд Кейтърам отново бе погълнат от каталога. Когато дъщеря му го попита за Седемте циферблата, все пак направи някакво усилие да ѝ обърне внимание. Този път показа по-малко старание.

— Тесиджър — повтори разсеяно. — Тесиджър. Да не е от Йоркшир?

— Точно това те питам, татко. Слушай, ако обичаш. Важно е.

Лордът направи отчаян опит да се престори, че слуша внимателно.

— В Йоркшир има такъв род — каза той сериозно. — Ако не греша, има и в Девъншир. Баба ти Селина бе омъжена за човек от този род.

— За какво може да ми послужи това? — извика отчаяно Бъндъл. Лорд Кейтърам се изкашля.

— И на нея, доколкото си спомням не ѝ послужи особено.

— Невъзможен си — рече дъщеря му и стана. — Налага се да поговоря с Бил.

— Поговори, мила, поговори — отвърна разсеяно баща ѝ и прелисти страницата. — Добре ще направиш.

— Жалко, че не помня какво пишеше в онова писмо — рече Бъндъл по-скоро на себе си. — Дори не си направих труда да го прочета внимателно. Там имаше нещо за някаква шега, за това, че работата със Седемте циферблата не била шега.

Лорд Кейтърам изведнъж се оживи и вдигна поглед от каталога.

— Седемте циферблата ли? Сега се сетих.

— Какво се сети?

— Къде съм чувал тези думи. Отби се Джордж Ломакс. На Тредуел този път усетът му не сработи и той взе, че го пусна. Джордж се беше запътил към града. Намислил е другата седмица да организира прием, та ми каза, че по този повод е получил някакво предупредително писмо.

— Предупредително писмо ли? Какво имаш предвид?

— И аз не знам точно, защото Ломакс не ми събщи подробности. Предполагам, че е пишело „Внимавай“, „Пази се“, нещо от този род. Спомням си обаче, каза ми, че писмото било пратено от Седемте циферблата. Та заради това писмо се бе запътил към Скотланд Ярд. Нали го знаеш Джордж.

Бъндъл кимна. Познаваше добре Джордж Ломакс, несменяем заместник-министър на външните работи на Негово Величество, избягван от мнозина, тъй като имаше непоносимия навик и в лични разговори да цитира пасажи от своите речи. Беше с изпъкнали очи и сред доста хора, в това число и Бил Евърсли, се радваше на прякора Умника.

— Умника прояви ли интерес към смъртта на Джералд Уейд?

— Не съм чувал. Може и да е проявил, разбира се.

Бъндъл замълча. Бе насочила цялото си внимание към това да възпроизведе дума по дума писмото, което бе препратила на Лорен Уейд. В същото време се опитваше и си представи момичето, към което Джери Уейд очевидно бе изпитвал силни чувства. Как ли изглеждаше? Колкото повече се замисляше върху този въпрос, толкова по-необичайно ѝ се виждаше писмото като послание на брат до сестра.

— Какво ми каза, татко? Че онова момиче се пада сестра на Джери по бащина линия, така ли? — попита внезапно тя.

— Всъщност изобщо не му е сестра.

— Но фамилното ѝ име е Уейд, нали?

— Не съвсем. Тя не е дъщеря на стария Уейд. Както обясних, майка ѝ, която забягна с него, беше омъжена за един изпечен нехранимайко. Съдът даде детето на бащата, но той не се възползва от това си право. Старият Уейд много се привърза към него и настоя да му даде името си.

— Ясно — каза Бъндъл. — Сега вече ми е ясно.

— Какво ти е ясно?

— Нещо, което ме озадачи в писмото: начинът, по който то бе написано.

— Май е доста хубава — рече лорд Кейтърам. — Поне така говорят.

Бъндъл се качи замислено по стълбището. Трябваше да направи няколко неща. Първо трябваше да открие този Джими Тесиджър. Може би щеше да й помогне Бил. Рони Деврьо също му бе приятел. Щом Джими Тесиджър бе приятел на Рони, нищо чудно Бил също да го познаваше. Трябваше да намери и момичето, Лорен Уейд. Възможно бе то да хвърли някаква светлина върху Седемте циферблата. Очевидно Джери Уейд бе споделил нещо. В молбата му Лорен да забрави какво й е казал имаше нещо злокобно.

ГЛАВА СЕДМА

БЪНДЪЛ ОТИВА НА ГОСТИ

Не бе трудно да се открие Бил. На следващата сутрин Бъндъл отиде с автомобил до града, този път без произшествия, и му позвъни по телефона. На Бил му стана приятно и я покани последователно на обяд, чай, вечеря и танци. Бъндъл отклони всички предложения.

— Нямам нищо против да се срещнем след един-два дни, Бил. Сега ти се обаждам по работа.

— Значи ще ме занимаваш със скучни неща.

— Работата е всичко друго, но не и скучна. Познаваш ли човек на име Джими Тесиджър?

— Разбира се. И ти го познаваш.

— Не го познавам.

— Няма начин да не го познаваш. Всички познават стария Джими.

— Е, аз не съм от всичките.

— Не се ли сещаш? Едно момче с румено лице. На пръв поглед ще го помислиш за глупак, но е не по-малко умен от мен.

— Наистина ли? Сигурно главата много му тежи.

— На подбив ли ме взимаш?

— Правя плахи опити. С какво се занимава Джими Тесиджър?

— В какъв смисъл?

— Ти какво, да не би, след като започна работа във Форин Офис, да забрави родния си език?

— Сега те разбрах. Питаш дали се числи на служба. Не, гледа си живота. За какво му е да работи?

— Значи парите му са повече от ума.

— Не бих се изразил така. Просто исках да кажа, че е по-умен, отколкото изглежда.

Бъндъл не отговори веднага. Съмненията ѝ се засилиха. Един богат безделник не ѝ се виждаше надежден съюзник. И все пак, преди

да умре, онзи човек бе изрекъл тъкмо неговото име. Гласът на Бил продължаваше да се лее от слушалката.

— Рони Деврьо открай време има много високо мнение за него. Не може да не познаваш Рони Деврьо. Тесиджър е най-добрият му приятел.

— Рони...

Бъндъл се подвоуми. Очевидно Бил не знаеше за смъртта на Рони. Младата жена изведнъж съобрази, че колкото и да е странно, утринните вестници не са писали нищо за трагедията. Такива сензационни вести никога не се пропускаха от журналистите. Обяснението можеше да бъде само едно: че от някакви свои си съображения полицията е решила засега да потули историята.

Бил продължаваше да говори.

— Не съм виждал Рони от сто години, всъщност от онази неделя, когато гостувахме у вас... и когато умря клетият Джери Уейд. — Той замълча, сетне продължи: — Много неприятна работа. Сигурно вече си научила. На телефона ли си Бъндъл?

— А къде да съм?

— Питам те, защото нещо мълчиш. Стори ми се, че си затворила.

— Не, не. Просто си мислех.

Дали да каже на Бил, че и Рони е мъртъв? По-добре не, не вървеше такива неща да се съобщават по телефона. Скоро обаче трябваше да се срещне с Бил. Много скоро. А дотогава...

— Бил!

— Да.

— Всъщност нямам нищо против утре да вечеряме заедно.

— Чудесно! После ще идем на танци. Имам да ти разправям много неща. Имах си големи неприятности. Извадих лош късмет с...

— Утре ще ми разкажеш — прекъсна го Бъндъл недотам учтиво.

— А сега ми дай адреса на Джими Тесиджър.

— На Джими Тесиджър ли?

— Не ме ли чу?

— Живее под наем в един апартамент на Джърмин Стрийт. Всъщност на Джърмин Стрийт ли беше?

— Поразмърдай си великия мозък и си спомни.

— Точно така, на Джърмин Стрийт. Почакай малко да ти кажа и номера. — Последва мълчание. — Бъндъл, там ли си?

— Тук съм.

— Човек никога не може да е сигурен с тези проклети телефони.

Номер 103. Разбра ли?

— Да. Номер 103. Благодаря ти. Бил!

— За какво ти е? Нали каза, че не го познаваш?

— Така е, но след половин час ще се запознаем.

— У тях ли ще ходиш?

— Точно така, Шерлок.

— Ама чакай. Първо, той няма да е станал.

— Няма да е станал ли?

— Мисля, че не. Че кой става по това време, освен ако не е длъжен да ходи на работа! Нямах представа каква мъка е да идвам тук точно в единайсет всяка сутрин. Съвсем мъничко да закъснея, и Умника веднага ми отравя живота. Да знаеш, Бъндъл, какъв кучешки живот...

— Утре вечер ще ми разкажеш всичко — побърза да го прекъсне Бъндъл и затвори.

Погледна часовника. Бе дванайсет без два и пет. Независимо от твърденията на Бил бе склонна да смята, че по това време Тесиджър вече е в състояние да приема посетители. Спря такси и каза на шофьора да я закара на Джърмин Стрийт номер 103.

Отвори ѝ един мъж, самото олицетворение на лакей. Лице като неговото, безизразно и учтиво, можеше да се срещне и на други места в този квартал на Лондон.

— Моля, последвайте ме, госпожице.

Придружи я до горния етаж и я отведе в изключително уютен хол с огромни кресла, тапицирани с кожа. В едно от тях седеше момиче. Бе малко по-младо от Бъндъл, дребно, русокосо и облечено в черно.

— За кого да съобщя, госпожице?

— Няма защо да съобщавате името ми. Искам просто да поговоря с мистър Тесиджър по важен въпрос.

Достолепният лакей се поклони и се оттегли, като затвори безшумно вратата.

Настъпи тишина.

— Тази сутрин времето е много приятно — каза плахо русокосото момиче.

— Да, времето тази сутрин наистина е чудесно — съгласи се Бъндъл.

Отново настана мълчание.

— Дойдох от провинцията с колата — поде пак Бъндъл. — Боях се, че може да има мъгла. За щастие е ясно.

— Да — съгласи се момичето. — И аз дойдох от провинцията.

Бъндъл я огледа по-внимателно. Беше ѝ станало малко неприятно, че я е заварила тук. Бе от енергичните хора, които обичат да свършват бързо това, което са намислили. Реши, че по някакъв начин трябва да се отърве от момичето, ако иска да направи нещо. Не можеше да проведе такъв разговор пред непознати.

Изведнъж ѝ хрумна едно предположение. Дали беше вярно? Да, момичето беше в траур. Бъндъл отсъди, че е на прав път. Пое си въздух.

— Прощавайте, но да не би случайно да сте Лорен Уейд?

Лорен се ококори.

— Да, казвам се така. Откъде знаете? Не помня да сме се запознавали.

— Вчера ви пратих писмо. Аз съм Бъндъл Brent.

— Много мило от ваша страна, че ми пратихте писмото на Джери — рече Лорен. — Аз пък ви изпратих благодарствено писмо. Не очаквах да ви срещна тук.

— Ще ви обясня защо съм дошла. Познавате ли Рони Деврьо?

Лорен кимна.

— Посети ме в деня, когато Джери... Нали разбирате. След това идва още два-три пъти. Беше от най-близките приятели на Джери.

— Знам. Е, той е мъртъв.

Лорен зина от удивление.

— *Мъртъв ли?* Изглеждаше толкова здрав!

Бъндъл ѝ разказа набързо какво се е случило предишния ден. Върху лицето на Лорен се изписаха страх и ужас.

— Значи е вярно. *Наистина* е вярно!

— Кое?

— Това, в което винаги съм се съмнявала и, което не ми дава покой от няколко седмици. Че Джери не е умрял от естествена смърт. Че е бил убит.

— Така ли мислите?

— Да. Не беше човек, който да гълта сънотворни. — Лорен тихо се засмя. — И без тях се успиваше. Тази работа още от самото начало ми се стори много странна. И *той* мислеше така. Знам, че мислеше така.

— Кой?

— Рони. А сега е убит и той. Всъщност заради него съм тук. Веднага след като получих от вас писмото Джери, се опитах да се свържа с Рони, но ми казаха, че го няма. Тогава отсъдих, че е най-добре да се видя с Джими, който също бе голям приятел на Рони. Реших, че той сигурно ще ме посъветва какво да правя.

— Искате да кажете... — Бъндъл си пое дъх. — Имате предвид Седемте циферблата ли?

Лорен кимна.

— Видите ли... — започна тя.

В този момент обаче в стаята влезе Джими Тесиджър.

ГЛАВА ОСМА

ДЖИМИ ПРИЕМА ПОСЕТИТЕЛИ

Тук се налага да се върнем с двайсет минути назад, в мига, когато Джими Тесиджър се измъкна от пелените на съня и чу как един познат глас му говори нещо.

Все още съненият му мозък се опита безрезултатно да се справи с положението. Джими се прозина и отново се покри със завивките.

— Сър, търси ви една млада дама.

Гласът бе неумолим: можеше да повтори тези думи безброй пъти. Джими се примири с неизбежното, отвори очи и примига.

— Какво каза, Стивънс? Я повтори!

— Сър, търси ви една млада дама.

— А... — Джими започна да идва на себе си. — За какво ме търси?

— Не зная, сър.

— Да... Така е... Наистина няма как да знаеш.

Стивънс прибра един поднос, оставен на нощното шкафче.

— Ще ви донеса горещ чай, сър. Този е изстинал.

— Та смяташ, че трябва да стана и да изслушам тази дама, така ли?

Стивънс не каза нищо, но наблюдавайки гърба му, Джими отгатна отговора.

— Добре, добре. Ще я приема. Съобщили ли си името?

— Не, сър.

— Да не е случайно леля ми Джемайма? Ако е тя, изобщо няма да ставам.

— Дамата, сър, не би могла да е ничия леля, освен ако не е най-малкото дете в многочислено семейство.

— Разбирам. Млада и миловидна. Впрочем как изглежда?

— Младата дама, сър, безспорно е „comme il faut“^[1], ако позволите да се изразя така.

— Изразявай се! — позволи великодушно Джими. — Френското ти произношение, Стивънс, е много добро. Поне е по-добро от моето.

— Приятно ми е да го чуя, сър. От известно време се занимавам със самоучител по френски.

— Наистина ли? Браво на теб, Стивънс.

Лакеят се усмихна удовлетворено и излезе. Джими продължи да лежи и се опита да се сети кои млади миловидни дами с външност „*comme il faut*“ биха могли да го посетят.

Стивънс се върна с поднос с горещ чай. Джими продължаваше да изпитва любопитство.

— Надявам се, Стивънс, че си й дал някой вестник, за да не скучае.

— Предложих й „Морнинг Пост“ и „Пънч“, сър.

Лакеят чу, че на вратата се звъни и излезе. След няколко минути се върна.

— Още една млада дама, сър.

— Какво?

— Още една млада дама. Не пожела да съобщи името си, но каза, че искала да поговори с вас по важен въпрос.

Джими го погледна.

— Много странно, Стивънс. Наистина. Я ми кажи, нощес по кое време се прибрах?

— Точно в пет сутринта, сър.

— И бях ли... В какво състояние бях?

— Леко развеселен, сър. Нищо повече. Пеехте „Властвай, Британия“.

— Виж ти! „Властвай, Британия“, значи? Не си представям как в трезво състояние ще пея такова нещо. Явно с помощта на някоя и друга чашка у мен се е пробудил задремал патриотизъм. А, сетих се, снощи бяхме в „Мъстъд енд Крес“. Не е съвсем безобидно заведение Стивънс. Чудя се дали...

— Да, сър?

— Чудя се дали под въздействието на вече споменатия стимулатор не съм пуснал във вестниците обява, че търся гувернантка или нещо от този род.

Стивънс се изкашля.

— Цели две момичета. Виж ти! Занапред ще избягвам да ходя в „Мъстърд енд Крес“. Думата „избягвам“ си я бива, Стивънс, завчера я открих в една кръстословица и ми хареса.

Както говореше, Джими започна бързо да се облича. След десет минути вече бе готов да се срещне с неканените гостенки. Отвори вратата на хола и първо видя стройно мургаво момиче, което не познаваше. Бе застанало до камината. Сетне погледът му се плъзна върху едно от големите кожени кресла и сърцето му трепна. Лорен!

Тя стана и заговори малко припряно:

— Сигурно си много изненадан, че съм тук. Наложил ми се обаче да дойда. Сега ще ти обясня всичко. Това е лейди Айлийн Брент.

— Знаят ме като Бъндъл. Бил Евърсли навярно ви е говорил за мен.

— Да, да, разбира се. Хайде да седнем и да изпием по един коктейл.

Двете момичета отклониха поканата му.

— Всъщност — продължи Джими — току-що ставам.

— Бял ме предупреди — отбеляза Бъндъл. — Казах му, че ще дойда у вас, а той рече, че няма да сте станали.

— Е, вече станах.

— Тук съм заради Джери — каза Лорен. — А сега и заради Рони...

— Защо заради Рони?

— Вчера е бил застрелян.

— Какво? — извика Джими.

Бъндъл за втори път разказа случката от предния ден. Джими я слушаше като в унес.

— Рони застрелян! Ама че история! — Седна на крайчеца на креслото, помълча минута-две, после допълни тихо и монотонно:

— Длъжен съм да ви разкажа нещо.

— Я да чуем — насърчи го Бъндъл.

— Стана в деня, когато почина Джери Уейд. С Рони взехме кола и се отправихме към вас. — Той кимна към Лорен. — Да ти съобщим новината. В автомобила Рони започна да ми разправя нещо. По-скоро искаше да ми го разкаже, но сетне заяви, че е обещал да го пази в тайна.

— Обещал е да го пази в тайна — повтори замислено Лорен.

— Така се изрази. Аз, разбира се, не настоях. Видя ми се обаче странен, много странен. Сякаш подозираше, че някой играе някаква мръсна игра. Дори предположих, че ще го сподели с лекаря. Той обаче не му каза нищо и тогава реших, че съм се излъгал. Пък и имаше доказателства, всичко изглеждаше от ясно по-ясно.

— Но смятате, че Рони е подозираш нещо, така ли? — попита Бъндъл.

Младежът кимна.

— Сега и на мен започва да ми се струва, че има нещо гнило — каза той. — Всъщност оттогава не сме се виждали с Рони. Допускам, че е решил сам да разследва смъртта на Джери и да разбере каква е истината. Нещо повече, *открил* я е. И заради това са го застреляли. Опитал се е да ме предупреди, но не е могъл да съобщи нищо повече от тези две думи.

— Седемте циферблата — каза Бъндъл и потрепери.

— Седемте циферблата — повтори мрачно Джими. — Е, поне има за какво да се хванем.

Бъндъл се обърна към Лорен.

— Тъкмо бяхте започнали...

— А, да! Първо да обясня за писмото. — Лорен се обърна към Джими. — Джери е оставил писмо за мен. Лейди Айлийн...

— Бъндъл.

— Бъндъл го е открила.

Лорен обясни набързо как точно е станало. Джими слушаше с голям интерес. За пръв път чуваше, че съществува такова писмо. Лорен го извади от чантата си и му го подаде. Той го прочете и я погледна.

— Точно тук би могла да ни помогнеш. Какво те е молил Джери да забравиш?

Лорен присви вежди.

— Сега ми е трудно да си спомня. Веднъж отворих по погрешка едно писмо за Джери. Бе написано върху евтина хартия, това си го спомням добре, и с много неграмотен почерк. Адресът на подателя бе в квартал „Седемте циферблата“. Едва след като го отворих, разбрах, че не е за мен, и го върнах в плика, без да го чета.

— Сигурна ли си? — попита много предпазливо Джими.

Лорен за пръв път се засмя.

— Знам какво мислиш. Да, жените наистина са любопитни. Работата е там, че писмото дори не ми се видя интересно. Беше нещо като списък с имена и дати.

— Имена и дати — повтори Джими замислено.

— Джери не ми се разсърди — продължи Лорен. — Засмя се и ме попита дали съм чувала за мафията. После рече, че би било много странно, ако организация като мафията се появи и в Англия, понеже англичаните не си падали по тайните сдружения. Каза ми, че нашенските престъпници нямат развито въображение.

Домакинът подсвирна от удивление.

— Започвам да разбирам. В „Седемте циферблата“ сигурно е щабът на някаква тайна организация. Както ти е писал, в началото си е мислел, че е някаква шега, но после се е оказало, че не е така. Още нещо ми прави впечатление — настойчивата му молба да забравиш за случилото се. За нея може да има само една причина — решил е, че ако тази организация заподозре, че си в течение на нейната дейност, животът ти би могъл да бъде застрашен. Осъзнал е опасността и се е разтревожил за теб. — Джери замълча, сетне продължи: — Нищо чудно да бъдем застрашени всички, ако се заемем с тази история.

— Ако се заемем ли? — възкликна възмутено Бъндъл.

— Говоря за вас двете. С мен нещата стоят иначе, аз бях стар приятел на Рони. — Джими погледна Бъндъл. — Вие вече свършихте своята работа. Предадохте ми неговите думи. За Бога, и вие, и Лорен не се занимавайте повече с това.

Бъндъл погледна въпросително другото момиче. За себе си вече бе взела решение, но не се издаде. Не й се искаше да въвлича Лорен Уейд в едно опасно начинание.

Ала върху дребното личице на Лорен вече се бе изписало възмущение.

— Какво! Нима допускаш и за миг, че ще стоя встрани от тази история, след като убиха скъпия ми Джери? Джери, най-обичливия човек, най-добрия брат на света! Единствения човек, когото си имах на този свят!

Джими се изкашля неловко. Помисли си, че Лорен е великолепна, наистина великолепна.

— Знаеш ли — поде той, — не дрънкай такива глупости! Че си останала сама на този свят и така нататък. Имаш много приятели,

които само ще се радват да направят нещо за теб. Ясно ли ти е?

На Лорен сигурно ѝ бе ясно, защото внезапно поруменя и заговори по-нервно:

— Значи се разбрахме. Ще помагам, никой не може да ми попречи.

— И аз, естествено ще участвам — рече Бъндъл.

Двете момичета втренчиха погледи в своя домакин.

— Добре, добре — каза той.

Те продължиха да го гледат.

— Чудя се само откъде да започнем — допълни Джими.

[1] Съвсем прилична (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

ПЛАНОВЕ

Последните му думи насочиха разговора в по-делова плоскост.

— Не разполагаме с много данни — продължи той. — Знаем единствено думите „Седемте циферблата“. Всъщност нямам никаква представа къде точно се намира този квартал. Но и след като разберем, не можем да тръгнем от къща на къща.

— А, защо да не можем? — възрази Бъндъл.

— Добре, да допуснем, че ще успеем, в което се съмнявам. Кварталът сигурно е гъстонаселен. Това обаче едва ли ще е най-деликатният начин на действие. — Покрай думата „деликатен“ се сети за момичето с прякор Сокс и се усмихна. — Трябва, разбира се, да огледаме и местността, където е бил застрелян Рони. Току-виж разберем нещо. Работата обаче е там, че полицията вероятно вече прави всичко това, и то по-добре от нас.

— У теб най-много ми харесва неизчерпаемият ти оптимизъм — рече Бъндъл язвително.

— Не й обръщай внимание, Джими! — прошепна Лорен. — Продължавай.

— Не бъди припряна! — каза Джими на Бъндъл. — Всички най-добри детективи подхождат именно така: първата им работа е да не се впускат в безполезно дирене. Сега стигаме до третия въпрос — смъртта на Джералд. Нали и двете сте убедени, че Джералд е бил убит?

— Да — каза Лорен.

— Да — присъедини се към нея и Бъндъл.

— И аз съм повече от сигурен. Струва ми се, че има вероятност да открием нещо, ако тръгнем по тази диря. В края на краищата, щом самият Джери не си е налял приспивателно, сторил го е някой друг. Влязъл е в стаята и го е сипал в чашата. И, разбира се, е оставил опаковката или шишенцето, в което е било приспивателното. Съгласни ли сте?

— Да — каза бавно Бъндъл. — Но...

— Чакай малко. И този някой е бил по това време в къщата. Няма как да е бил външен човек.

— Така е — съгласи се Бъндъл, този път по-охотно.

— Тоест, доста стесняваме кръга. Да започнем със слугите: Повечето от тях са наети още от твоето семейство, с други думи, ги познаваш.

— Да — потвърди Бъндъл. — Когато дадохме замъка под наем, остана цялата прислуга. И сега е въщи. Имам предвид главните слуги, сред прислужниците сигурно е имало някакви промени.

— Ето точно на тях трябва да обърнем внимание — каза Джими. — Заеми се *Ти* — каза Джери на Бъндъл. — Провери кои са новите хора например сред лакеите.

— Един от тях е нов. Май се казваше Джон.

— Добре, проучи го. Както и другите, постъпили на работа скоро.

— Предполагам — каза бавно Бъндъл, — че е бил някой от слугите. А дали не е някой от гостите?

— Изключено.

— Кои всъщност бяхте?

— Първо, имаше три момичета, Нанси, Хелън и Сокс...

— Сокс Давънтри ли? Познавам я.

— Непрекъснато повтаря думата „деликатно“.

— Точно тя е. Обича тази дума.

— Освен това бяхме ние с Джери Уейд, Бил Евърсли и Рони. Както и сър Осуалд и лейди Кут. Да не забравя и Орангутана.

— Какъв орангутан?

— Едно момче, казва се Бейтман. Работи като секретар при стария Кут. Малко обича да важничи, но иначе е много съвестен. Бяхме съученици.

— Дотук не виждам нищо подозрително — отбеляза Лорен.

— Така е — рече Бъндъл. — Както казахте, трябва да търсим някого от прислугата. А, да не забравя смятате ли, че будилникът, хвърлен през прозореца, има нещо общо с цялата история?

— Хвърлили са будилник през прозореца ли? — попита Джими: за пръв път чуваше за това.

— Лично аз не намирам връзка — каза Бъндъл, — но тази постъпка ми се видя странна. Изглежда съвсем безсмислена.

— Сега си спомням — изрече бавно Джими, — че когато влязох в стаята да видя клетия Джери, будилниците бяха подредени на полицата. Още тогава ми направи впечатление, че са само седем, а не осем. — Внезапно потрепери и се извини: — Прощавайте, но сетя ли се за тези будилници, ме побиват тръпки. Понякога ги сънувам. Никак няма да ми е приятно да вляза в тъмна стая и да ги видя отново наредени върху полицата.

— Ако стаята е тъмна, няма да ги видиш — съобрази Бъндъл. — Освен ако не са със светещи циферблати. Боже мой! — възкликна тя и бузите ѝ внезапно поруменяха. — Направихте ли връзката? *Седемте циферблата!*

Джими и Лорен я погледнаха неразбиращо, но тя настоя още по-разпалено:

— Не може да няма някаква връзка. Няма как да е съвпадение.

Настъпи мълчание.

— Май си права — изрече най-сетне Джими Тесиджър. — Тази работа е някак... много странна.

Бъндъл започна бързо да го разпитва.

— Кой купи будилниците?

— Всички ние.

— Кой се сети за шегата?

— Всички ние.

— Глупости, все някой я е измислил пръв.

— Ще ти обясня. Обсъждахме как да вдигнем от сън Джери и Орангутана каза, че ще можем да го събудим с будилник. Друг възрази, че един будилник няма да е достатъчен, и тогава трети — май Бил Евърсли — предложи да набавим цяла дузина. Навихме се и отидохме да ги купуваме. Взехме по будилник на човек плюс още два — един за Орангутана и един за лейди Кут, ей така, от великодушие. Нямахте нищо планирано. Просто импровизирахме.

Бъндъл не каза нищо, но от вида ѝ личеше, че обяснението не ѝ се струва убедително.

Джими продължи:

— Бихме могли да кажем, че вече сме сигурни за някои неща. Съществува тайна организация, наподобяваща мафията. Джери Уейд

го научава. Отпърво смята, че е някаква дебелашка шега. Не може да повярва, че организацията е опасна. По-късно обаче става нещо, което го убеждава в това, и той се изплашва. Вероятно е споделил с Рони Деврьо. След смъртта му Рони е заподозрял нещо и явно е знаел доста, щом са отстранили и него. Лошото е, че започваме от нула. Не знаем онова, което са знаели те.

— Може да се окаже и предимство — отсече спокойно Лорен. — Няма да ни заподозрат, тоест няма да се опитват да премахнат и нас.

— Де да беше така! — рече разтревожен Джими. — Нали помниш, Лорен, Джери настоя да не се забъркваш. Не мислиш ли...

— Не, не мисля. Хайде да не се връщаме повече на този въпрос. Само ще си губим времето.

При споменаването на думата „време“ Джими погледна часовника и възкликна. Стана и отвори вратата.

— Стивънс!

— Да, сър!

— Можеш ли да организираш един обяд? Ще се справиш ли?

— Съобразих, че сигурно ще го поискате, сър. Мисис Стивънс вече направи необходимото.

— Цена няма този човек — каза Джими, след като се върна при момичетата и въздъхна облекчено. — Сече му главата. Дори учи езици по самоучител. Чудя се дали бих се справил...

— Не говори глупости — рече Лорен.

Стивънс отвори вратата и поднесе изискан обяд: омлет, пьдпъдъци и леко суфле.

— Защо самотните мъже си живеят така добре? — попита Лорен с драматичен глас. — Защо чуждите хора се грижат за тях много по-добре, отколкото ние?

— Я не говори така — скастри я Джими. — Знаеш, че не си права. Понякога си мисля...

Спря по средата на изречението. Лорен отново се изчерви.

Бъндъл изведнъж възкликна и другите я погледнаха стъписано.

— Каква глупачка съм! — каза тя. — Истинска патка! Знаех си, че съм забравила нещо.

— Какво?

— Нали познавате Умника? Джордж Ломакс, де.

— Чувал съм какво ли не за него — отвърна Джими. — От Бил и Рони.

— Е, следващата седмица ще дава някакъв прием и по този повод е получил предупредително писмо от Седемте циферблата.

— Какво? — попита Джими възбудено и се приведе напред. — Сигурна ли си?

— Как да не съм сигурна! Споделил е с татко. Е, какво ще кажете?

Джими отново се облегна в креслото. Мислеше бързо и внимателно. Най-сетне проговори. Думите му бяха малко и на място.

— На този прием ще стане нещо.

— И аз мисля така — рече Бъндъл.

— Всичко пасва — каза младежът някак унесено и се обърна към Лорен: — На колко години беше по време на войната? — попита я ни в клин, ни в ръкав.

— На девет. Не, на осем.

— А Джери е бил, ако не се лъжа, на около дваисет. Повечето момчета на тази възраст отидоха на фронта. А Джери не.

— Така е — потвърди Лорен след кратко мълчание. — Не беше мобилизиран. Не знам защо.

— Аз мога да ти обясня защо — рече Джими. — Или най-малкото съм в състояние да изкажа едно доста точно предположение. От 1915 до 1918 година Джери не е бил в Англия. Опитвах се да разбера къде е ходил. Оказа се, че не знае никой. Според мен е бил в Германия.

Лорен поруменя. Погледна Джими с възхищение.

— Колко съобразителен си!

— Той знаеше немски, нали?

— Да, като майчин.

— Сигурен съм, че съм отгатнал. Слушайте. Джери Уейд работеше във Форин офис. На пръв поглед беше вятърничав симпатяга — не ми се сърдете за израза, разбирате какво искам да кажа, — също като Бил Евърсли и Рони Деврьо. Всъщност е бил съвсем различен. Мъж на място. Говори се, че нашето разузнаване е най-доброто в света. Според мен Джери Уейд е бил доста високо в йерархията му. Това обяснява всичко.

— Ако се окаже, че си прав? — попита Бъндъл, делова както винаги.

— Значи работата е по-дебела, отколкото си мислим. Излиза, че в тази история със Седемте циферблата, са замесени не просто престъпници, а и разузнавателните служби. В едно съм убеден: някой от нас трябва да присъства на приема у Ломакс.

Бъндъл се понамръщи.

— Познавам добре Джордж, но не съм му симпатична. Никога не би му дошло на ум да ме покани на такъв прием. И все пак, бих могла...

Тя се замисли.

— Дали не бих могъл да уредя нещо чрез Бил? — поинтересува се домакинът. — Той така или иначе ще иде на приема, нали е дясната ръка на Умника. Защо да не покани и мен?

— Не виждам причини да не го направи — каза Бъндъл. — Инструктирай го какво да каже. Сам няма да се сети.

— Какво предлагаш? — попита плахо Джими.

— Нещо съвсем просто. Бил ще те представи за богат младеж, интересуващ се от политика и решил да се кандидатира за депутат. Джордж веднага ще се хване на въдицата. Знаеш ги що за стока са политиците, непрекъснато се озъртат за нови млади богаташи. Колкото по-богат те изкара Бил, толкова по-лесно ще издейства поканата.

— Нямам нищо против, стига да не ме изкара някой новоизлюпен Ротшилд.

— Тогава смятай въпроса за уреден. Утре ще вечерям с Бил и ще разбера от него кой е поканен. Ще ни е от полза.

— Жалко, че няма да дойдеш — каза Джими, — но може да е за добро.

— Не съм сигурна, че няма да дойда — възрази Бъндъл. — Умника ме мрази до смърт, но може би ще намеря друго решение.

— А аз? — попита Лорен тихо и примирено.

— Ти няма какво да търсиш там — отвърна незабавно Джими. — В края на краищата, ни трябва човек, който да не е на приема, в случай че...

— В случай че какво? — попита девойката.

Домакинът предпочете да подмине въпроса ѝ. Обърна се към Бъндъл:

— Виж какво, нека не намесваме и Лорен. Съгласна ли си?

— Според мен си прав.

— Следващия път ще вземем и теб — каза бодро младежът.

— А ако няма следващ път?

— Не може да няма. Непременно ще има.

— Ясно. Значи да се прибирам и да чакам?

— Точно така — каза Джими с облекчение. — Бях сигурен, че ще ме разбереш.

— Слушай сега — поясни ѝ Бъндъл, — ако и тримата се изтърсим на приема, ще събудим подозрения. А и най-трудно ще намерим покана за теб. Нали разбираш?

— Да, да — отвърна Лорен.

— Значи уточнихме се. Ти няма да правиш нищо — допълни младежът.

— Няма да правя нищо — примири се Лорен.

Обзета от съмнения, Бъндъл изгледа Лорен. Кротостта, с която момичето прие решението, бе доста неестествена. Погледите им се срещнаха. Сините очи на Лорен излъчваха невинност. Не трепнаха дори миглите ѝ. Бъндъл не остана съвсем удовлетворена. Смирението на Лорен Уейд ѝ се видя крайно подозрително.

ГЛАВА ДЕСЕТА

БЪНДЪЛ ПОСЕЩАВА СКОТЛАНД ЯРД

Можем веднага да съобщим, че всеки от тримата участници в гореописания разговор бе утаил по нещо.

Можем да се усъмним например дали Лорен Уейд е била напълно искрена, когато обясняваше какво я е довело при Джими Тесиджър.

Самият Джими пък имаше някои идеи и намерения за предстоящия прием у Джордж Ломакс, които не намираше за необходимо да споделя например с Бъндъл.

Бъндъл, от своя страна, си имаше план, който смяташе да изпълни незабавно и за който не бе споменала и дума.

След като излезе от апартамента на Джими Тесиджър, отиде право в Скотланд Ярд и поиска среща със старши инспектор Батъл.

Той бе важна клечка. Занимаваше се почти изключително със случаи от деликатно политическо естество. Преди четири години в Чимнис бе разследвал такъв случай и Бъндъл искрено се надяваше да не го е забравил.

След кратко чакане бе отведена по някакви безкрайни коридори в кабинета на старши инспектора. Батъл бе флегматичен мъж с безизразно лице. Изглеждаше подчертано неумен и приличаше повече на портиер, отколкото на детектив.

Когато влезе Бъндъл, той бе застанал до прозореца и наблюдаваше безстрастно врабците.

— Добър ден, лейди Айлийн — каза й. — Заповядайте, седнете!

— Благодаря — отвърна Бъндъл. — Боях се, че няма да си спомните за мен.

— Винаги запомням хората — рече Батъл. — При моята работа няма как да не го правя.

— Ах! — каза Бъндъл, леко попарена от последните думи.

— С какво мога да ви бъда полезен? — заинтересува се старши инспекторът.

Бъндъл започна без заобикалки:

— Чувала съм, че тук, в Скотланд Ярд, разполагате със списъци на всички тайни организации в Лондон.

— Стремим се да не изоставаме от събитията — отвърна предпазливо старши инспектор Батъл.

— Сигурно повечето изобщо не са опасни.

— Има едно твърде точно правило: колкото повече говорят, толкова по-малко действат.

— Чувала съм, че доста често не предприемате нищо срещу тях.

Батъл кимна.

— Така е. Защо да пречим на човек, който се е обявил за Брат на свободата например, да се среща два пъти седмично в някакво мазе със свои съмишленици и си говори с тях как ще леят реки от кръв? С това не вреди нито на себе си, нито на нас. Пък и ако реши някой път *наистина* да създава неприятности, поне ще знаем къде да го открием.

— Но сигурно някои организации са по-опасни, отколкото изглеждат — каза бавно Бъндъл.

— Да, случва се.

Настъпи кратко мълчание, което Бъндъл наруши:

— Старши инспектор Батъл, възможно ли е да ми дадете списък на тайните организации, чиито щабове са в „Седемте циферблата“?

Старши инспектор Батъл се славеше с това, че никога не издава чувствата си. Сега обаче Бъндъл бе готова да се закълне, че макар и за миг погледът му трепна от изненада. Той отговори на девойката с обичайния си безизразен глас.

— Строго погледнато, лейди Айлийн, квартал „Седемте циферблата“ вече не съществува.

— Така ли?

— Да. Голяма част от него бе срутена и застроена наново. Някога е бил бордей, но днес в него живеят уважавани хора с положение в обществото. Отдавна не е романтично място, където да се търсят тайни организации.

— Ах! — възкликна Бъндъл, донякъде слисана от думите на старши инспектора.

— Все пак много ми се ще да узная какво е събудило у вас интерес към този квартал, лейди Айлийн.

— Длъжна ли съм да ви кажа?

— Така ще си спестим някои неприятности. Ще бъдем наясно какво искаме един от друг.

Бъндъл се поколеба за миг.

— Вчера бе застрелян един човек — започна тя. — Първо си помислих, че съм го прегазила...

— За мистър Роналд Деврьо ли говорите?

— Информиран сте, разбира се. Защо вестниците не писаха нищо?

— Наистина ли държите да знаете, лейди Айлийн?

— Да, ако може.

— Просто решихме да задържим новината едно денонощие. Ще излезе в утрешните вестници.

— Виж ти!

Бъндъл бе озадачена.

Какво ли се криеше зад това безизразно лице? Как приемаше старши инспекторът убийството на Роналд Деврьо? Като най-обикновено престъпление или като нестандартен случай?

— Когато умираше спомена Седемте циферблата — изрече бавно девойката.

— Благодаря ви — отвърна Батъл. — Ще си запиша.

Драсна няколко думи в бележника върху бюрото си.

Бъндъл поде отново:

— Научих, че завчера мистър Ломакс е идвал при вас във връзка с някакво заплашително писмо.

— Така е.

— И че го е получил от Седемте циферблата.

— Да, ако не се лъжа, така пишеше.

Бъндъл остана с чувството, че чука на заключена врата.

— Ако ми позволите да ви дам един съвет, лейди Айлийн...

— Знам какво ще ми кажете.

— Да се приберете и да не мислите за тези неща.

— С други думи, да оставя на вас да мислите за тях.

— Как да ви кажа — рече старши инспектор Батъл, — все пак сме професионалисти.

— А аз съм само любителка, така ли? Прав сте, но забравяте, че макар да не притежавам вашите знания и опит, за сметка на това имам едно предимство. Мога да действам, без да привличам вниманието.

Стори ѝ се, че старши инспекторът се сепва от нейните думи и ги е оценил по достойнство.

— Е — продължи младата жена, — щом не желаете да ми дадете списък на тайните организации...

— Не съм казвал такова нещо. Ще го получите.

Отиде при вратата, отвори я, надникна и нареди нещо. След това се върна при креслото и седна. Кой знае защо Бъндъл се почувства объркана. Лекотата, с която инспекторът реши да удовлетвори молбата ѝ, ѝ се стори подозрителна. Батъл изглеждаше доволен от себе си.

— Помните ли смъртта на мистър Джералд Уейд? — внезапно попита тя.

— Умря във вашия дом, нали? От свръхдоза приспивателно.

— Сестра му твърди, че никога не е взимал сънотворно.

— Нямаме представа колко много неща днес не са известни на сестрите — възрази старши инспекторът.

Бъндъл отново се почувства неловко. Зачака, без да каже и дума. След малко влезе мъж и подаде на инспектора лист с машинописен текст.

— Заповядайте — каза Батъл, щом човекът излезе. — Всичките са тук: Кръвните братя на св. Себастиан, Хрътките, Другарите на мира, Клубът на другарите, Приятелите на потисничеството, Децата на Москва, Червените знаменосци, Херингите, Другарите на онеправданите и още половин дузина.

В погледа му се появи лукаво пламъче, когато той ѝ връчи списъка.

— Давате ми списъка — рече Бъндъл, — защото знаете, че няма да ми бъде от полза. Искате да се откажа, нали?

— Ще се радвам, ако го сторите — потвърди Батъл. — Почнете ли да се вретете по тези места, ще ни отворите доста работа.

— В смисъл, че ще трябва да се грижите за моята безопасност, така ли?

— Да, лейди Айлийн.

Бъндъл вече бе станала. Още не бе решила какво да каже. Досега логиката бе на страната на старши инспектор Батъл. В последния момент тя се сети за един свой коз и реши да го изиграе.

— Преди малко ви подметнах, че един любител е в състояние да извърши неща, с които професионалист няма да се справи. Вие не ми

възразихте. Защото сте честен човек, старши инспектор Батъл. Знаехте, че съм права.

— Продължавайте — каза бързо Батъл.

— В Чимнис ми позволихте да помогна. Няма ли да ми го разрешите и сега?

Стори й се, че Батъл обмисля нейното предложение. Окуражена от мълчанието му, продължи:

— Вече сте наясно и що за човек съм, старши инспектор Батъл. Обичам да стигам до истината. Не искам да ви се бъркам и да се занимавам с неща, които вършите вие, и то значително по-добре. Ако обаче смятате, че в тази работа има място за любител, нека това да бъда аз.

Отново настъпи мълчание, след което инспектор Батъл отговори:

— Бяхте съвсем пряма и открита с мен, лейди Айлийн. Но да ви кажа, това, което предлагате, е опасно. А когато аз казвам, че нещо е опасно, то *наистина* е опасно.

— Досетих се — каза Бъндъл, — не съм глупачка.

— Не сте. Досега не съм познавал млада дама, за която това да важи с по-голямо основание. Ще направя за вас нещо, лейди Айлийн. Ще ви подсказва една малка подробност. Правя го, понеже никога не съм зачитал особено девиза „Сигурността над всичко!“ Според мен хората, които цял живот се пазят да не ги прегазят автобус, е най-добре да бъдат прегазени, за да не се пречат. От тях полза никаква.

Бъндъл затаи дъх, след като чу тези забележителни разсъждения от устата на безстрастния Батъл.

— Какво щяхте да ми подскажете? — попита тя.

— Нали познавате мистър Евърсли?

— Дали познавам Бил ли? Разбира се. Но...

— Според мен той е в състояние да ви разкаже всичко, което искате да узнаете за Седемте циферблата.

— Какво, Бил е запознат със случая!

— Не съм казвал такова нещо. Според мен обаче, тъй като сте съобразителна и бързо мислеца млада дама, няма да ви е трудно да измъкнете от него информацията, която ви интересува. От мен няма да чуете повече — добави твърдо старши инспекторът.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

ВЕЧЕРЯТА С БИЛ

Бъндъл отиде на срещата с Бил, изпълнена с надежди.

Той се въодушеви много, щом я видя.

„Наистина е много мил — помисли си девойката. — Прилича на голямо добродушно псе, което размахва опашка, когато му е драго да те види.“

Голямото псе бе започнало да бълва коментари и информация със скоростта на картечница.

— Изглеждаш страхотно, Бъндъл. Нямах си представа колко се радвам да те видя. Поръчах стриди, нали обичаш? Как си? Защо стоя толкова дълго по чужбина? Поне приятно ли ти беше?

— Не. Щях да умра от скука. Колкото до нашите съотечественици, видях само стари полковници от запаса, които се пекат на слънце, и проклети стари моми, работещи в библиотеки и църкви.

— Най си обичам Англия — каза Бил. — Чужбината никак не ми понася, ако изключим Швейцария. Нея си я бива. Решил съм тази Коледа да я карам там. Защо не дойдеш с мен?

— Ще си помисля — отвърна Бъндъл. — Кажи как си, Бил, с какво се занимаваш?

Въпросът ѝ се оказа непредпазлив. Зададе го от учтивост, просто като встъпление в разговор, в който мислеше да наложи интересуващите я теми. Бил обаче започна да отговаря на драго сърце:

— Точно за това смятах да си поговорим, Бъндъл. Ти си умно момиче и искам да те помоля за съвет. Нали знаеш онова музикално шоу, „Проклети да са очите ти“?

— Да.

— Е, сега ще ти разкажа за едно безобразие. Там играе една моя позната, американка. Страхотна е...

Бъндъл изстина. Познатите момичета на Бил все си имаха неприятности, които изглеждаха безкрайни.

— Та това момиче, казва се Бейб Сейнт Мор...

— Интересно откъде се е сдобила с такова име? — попита Бъндъл с ирония.

Бил я разбра буквално.

— От справочника „Кой какъв е“. Разлистила го наслуки и опряла пръст върху страницата, без да гледа. Много е готина, нали? Истинското ѝ име е Голдшмит или Абрамайер, нещо невъзможно за произнасяне.

— Прав си — съгласи се Бъндъл.

— Е, Бейб Сейнт Мор звучи съвсем иначе. Освен това е и яка. Тя е от осемте момичета, които правят пирамидата...

— Бил — прекъсна го отчаяна Бъндъл — вчера сутринта се видях с Джими Тесиджър.

— Джими е симпатяга — каза Бил. — Та бях започнал да ти разправам, че Бейб е умно момиче. Без ум днес си за никъде. Повечето хора от театъра не могат да стъпят на малкия ѝ пръст. Ако искаш да успееш в живота, не бива да те е страх, смята Бейб. И е хубавка. Бива я и като актриса. В „Проклети да са очите ти“ не може да се изяви, там просто са я тикнали в масовката. Казвам ѝ да се хване с истински театър, а тя ми се смее...

— Виждал ли си се с Джими?

— Да, тази сутрин. Та докъде бях стигнал? Още не съм ти разправил най-интересното. И всичко е от завист, от най-долнопробна черна завист. Другото момиче не струва нищо в сравнение с Бейб и много добре го знае. И зад гърба ѝ...

Бъндъл вече се бе примирила с неизбежното и изслуша докрай цялата история за злополучните обстоятелства, предизвикали изчезването на Бейб Сейнт Мор от състава на „Проклети да са очите ти“. Разказът на Бил продължи доста дълго, но най-сетне приключи.

— Прав си, Бил, пълно безобразие! И като си помислиш, че всичко е от завист...

— В театъра е така.

— Сигурно. Джими спомена ли ти, че иска да иде на приема следващата седмица?

За пръв път Бил обърна внимание на думите на Бъндъл.

— Разказа ми една дълга история, която да пробутам на Умника. Че смятал да се кандидатира на изборите от Консервативната партия и

така нататък. Да знаеш, Бъндъл, ужасно рисковано е.

— Ами, рисковано! — възрази Бъндъл. — Дори Джордж да надуши за какво става дума, ти няма да пострадаш. Ще излезе, че са те подвели, и толкоз.

— Друго имам предвид — каза Бил. — Рисковано е за Джими. Докато се усети, ще са го засилили в някой сиромашки квартал да целува бебета и да произнася речи. Нямах представа колко организиран и деен е Умника.

— Е, в такъв случай се налага да рискуваме — рече Бъндъл. — А Джими нека има грижата да се пази.

— Не познаваш Умника — настоя младежът.

— Кой друг е поканен на приема? Има ли нещо по-особено в него?

— А, ще присъства обичайната публика. Например мисис Маката.

— Коя, депутатката ли?

— Същата. Онази, дето организира кампаниите за социално осигуряване, мляко за децата и така нататък. Можеш да си представиш как ще се чувства клетият Джими, ако тази жена го хване за слушател.

— Оставя Джими на мира. Продължавай.

— Ще дойде и унгарката. Викат, че била от така наречените Млади унгарци. Графиня Еди-коя си — напълно непроизносимо име. Нея си я бива.

Бил преглътна, притеснено. Бъндъл забеляза, че той нервно прави топчета от трохите.

— Млада и красива ли е? — попита тактично тя.

— Ами да.

— Не знаех, че Джордж си пада по хубавиците.

— А, друг път си пада! Унгарката се занимава с изхранването на бедните деца в Будапеща, с нещо от този род. Ще си правят компания с мисис Маката.

— Кой още е поканен?

— Сър Стенли Дигби...

— Министърът на въздухоплаването ли?

— Същият. Ще дойде и секретарят му, Терънс О'Рорк. Свястно момче, поне беше като авиатор. Ще присъства и един страшно неприятен германец на име хер Еберхард. Нямам представа кой е, но го

коткаме, сякаш е много важна личност. Накараха ме два пъти да го каня на обяд и да ти кажа, Бъндъл, си беше жива мъка. Няма нищо общо с момчетата от германското посолство, тях си ги бива. Той сърба и яде грах с нож. Остави това, ами през цялото време си гризе ноктите.

— Каква гадост!

— Нали? Ако не се лъжа, май е изобретател или нещо такова. Е, това са поканените. Чакай, щях да забравя сър Осуалд Кут.

— А лейди Кут?

— А, да, струва ми се, ще дойде и тя.

Бъндъл се замисли. Списъкът на гостите, съобщен ѝ от Бил, изглеждаше любопитен, но сега тя нямаше време да го анализира. Пристъпи направо към следващата точка.

— А какво ще ми кажеш за Седемте циферблата?

Стори ѝ се, че Бил ужасно се смути от въпроса ѝ. Започна да мига и се опита да избегне погледа ѝ.

— Не те разбирам — рече младежът.

— Глупости. Казаха ми, че си в течение.

— В течение на какво?

Бъндъл бе ударила на камък и побърза да смени тактиката.

— Не виждам защо трябва да се правиш на потаен.

— Няма нищо тайно. Просто там вече не ходи почти никой.

Модата му мина.

Думите му я озадачиха.

— Така е. Поживее ли човек в чужбина, пропуска много работи — каза Бъндъл тъжно.

— Нищо не си изтървала — възрази Бил. — Хората ходеха там колкото да се поперчат пред познатите си. Всъщност заведението не струва нищо, пък и пържената риба все някога ти втръсва.

— Та къде са ходели хората?

— В Клуба на Седемте циферблата — отвърна Бил удивено. — Нали за него ме питаш?

— Не знаех, че така се казва.

— Кварталът беше същински бордей в близост до пътя за Тотнъм Корт Роуд. Сетне го разрушиха и го застроиха наново. Клуба на Седемте циферблата обаче не го пипнаха и там се запази старата обстановка, пържена риба и картофи. Сиромашко заведение. Прилича

на кръчмите в Йст Енд^[1], само дето е на страшно удобно място и хората се отбиват там след театър.

— Значи е нещо като нощен клуб? С танци и музика, познах ли?

— Точно така. Публиката е доста шарена. Не е тежкарско заведение. Там можеш да видиш художници, много странни жени, а ще срещнеш и от нашите. Говорят какво ли не за него, но само му правят реклама.

— Чудесно — възкликна Бъндъл. — Ще идем там след вечеря.

— Моля ти се, не ти препоръчвам — рече Бил неловко. — Казах ти, че заведението излезе от мода. Там наистина вече не ходи никой.

— Е, ние ще отидем.

— Няма да ти хареса, Бъндъл. Уверявам те!

— Бъди така добър да ме заведеш в Клуба на Седемте циферблата! Не ми се ходи другаде. Освен това ми е интересно защо реагираш така неохотно на молбата ми.

— Реагирам неохотно ли?

— Ами да. Каква тайна криеш?

— За каква тайна говориш?

— Престани да повтаряш моите думи. Правиш го колкото, за да спечелиш време.

— Няма такова нещо — възмути се младежът. — Само дето...

— Само дето какво? Знам, че има нещо. Не те бива да пазиш тайни.

— Никакви тайни не пазя. Само дето...

— Какво?

— Тя е дълга и широка. Една вечер водих там Бейб Сейнт Мор...

— Пак тая Бейб Сейнт Мор.

— Защо пък да не я вода?

— Не подозирах, че и тук историята ще се завърти около нея — рече Бъндъл, потискайки прозявката си.

— Та както ти казах, една вечер заведох Бейб там. Прияде й се рак и й поръчах...

Разказът продължи с описание на това как Бил се счепкал с някакъв непознат, който се опитал да му отнеме рака и той станал на парчета.

— Ясно — рече девойката. — Значи се е стигнало до бой.

— Да, но ракът беше мой. Аз го бях поръчал и платил. Имах пълното право...

— Естествено, Бил — побърза да се съгласи Бъндъл. — Но сигурно вече всички са забравили, пък и не обичам раци. Да вървим.

— Нищо чудно да нахълта и полиция. В една горния етаж играят бакара.

— Татко ще уреди да ме пуснат под гаранция, и толкоз. Да тръгваме, Бил!

Младежът продължаваше да се колебае, но Бъндъл бе непреклонна и след малко двамата пътуваха с такси към Клуба на Седемте циферблата.

Заведението бе точно каквото си го беше представялала: висока сграда в тясна улица. Бъндъл запомни адреса: Ханстънтън Стрийт 14.

Отвори им мъж, чието лице ѝ се стори познато. Остана с чувството, че той трепна от изненада, когато я видя. Човекът поздрави почтително Бил. Бе висок, със светла коса, слабо бледо лице и шарещ поглед. Бъндъл се опита да се сети къде го е виждала.

Бил вече бе възвърнал формата си и се радваше на ролята си на кавалер. Танцуваха в мазето, което бе така задимено, че всичко се виждаше като през синкава пелена. Вонеше ужасно на пържена риба.

По стените бяха окачени рисунки с въглен, някои от тях издаващи талант. Публиката бе изключително пъстра. Имаше солидни чужденци, разкошни еврейки, представители на бохемата и дами, занимаващи се с най-древната професия на света.

След малко Бил отведе Бъндъл на горния етаж. Там мъжът със слабото лице стоеше на пост и наблюдаваше със зоркото око на рис посетителите, запътили се към игралната зала. Бъндъл изведнъж се сети къде го е виждала.

— Ами да! — каза тя. — Та това е Алфред, вторият лакей в Чимнис! Как си, Алфред?

— Много добре, ваша светлост, благодаря.

— Кога напусна Чимнис, Алфред? Отдавна ли?

— Преди около месец, миледи. Получих много добро предложение за работа и щеше да е грехота да не се възползвам.

— Тук сигурно ти плащат добре.

— Не се оплаквам, миледи.

Бъндъл влезе в залата. Реши, че именно в нея може се почувства истинският живот в клуба. Облозите бяха големи, хората, скупчили се около двете маси, бяха истински комарджии. Бяха с измъчен вид и ястребови погледи, хазартът им беше в кръвта.

Останаха в залата около половин час. Бил започна да нервничи.

— Хайде да се махаме оттук, Бъндъл, и да потанцуваме.

Тя не възрази. Нямахше какво повече да гледа в залата. Слязоха на долния етаж, потанцуваха още около половин час и ядоха пържена риба и картофи. След това Бъндъл заяви, че ѝ е време да се прибира.

— Но още е толкова рано — възрази Бил.

— Никак не е рано. Освен това утре ме чака много работа.

— Че каква работа имаш?

— Зависи от обстоятелствата — отвърна загадъчно девойката. — Мога обаче да те уверя, Бил, че няма да безделнича.

— Ти никога не безделничиш — каза мистър Евърсли.

[1] Бедняшки квартал в Източен Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

СЛЕДСТВИЕТО В ЧИМНИС

По темперамент Бъндъл никак не приличаше на баща си, който се открояваше със своето добродушие и инертност. Както справедливо бе отбелязал Бил Евърсли. Бъндъл никога не безделничеше.

На следващата сутрин тя се събуди, изпълнена с енергия. Имаше три конкретни плана, чието осъществяване бе решила да започне още същия ден, и се боеше, че няма да ѝ стигне времето.

Добре че за разлика от Джери Уейд, Рони Деврьо и Джими Тесиджър нямаше навика да се успива. Дори и сър Осуалд Кут би одобрил нейната ранобудност. В осем и половина Бъндъл вече бе приключила със закуската и се бе запътила с колата към Чимнис.

На баща ѝ му стана драго, когато я видя.

— Винаги ме изненадваш — каза той на дъщеря си, — но с идването си ми спестяваш едно телефонно обаждане. Вчера идва полковник Мелроуз — заради следствието.

Полковник Мелроуз бе началник на полицията в графството и стар приятел на лорд Кейтърам.

— Говориш за следствието във връзка със смъртта на Рони Деврьо ли? Кога ще започне?

— Утре в дванайсет. Мелроуз ще ти се обади. Тъй като си открила трупа, трябва да дадеш показания. Но предаде да не се вълнуваш.

— Че защо ще се вълнувам?

— Е, нали го знаеш Мелроуз. Малко е старомоден.

— Добре, ще бъда готова утре в дванайсет, стига да съм още жива.

— Имаш ли основания да смяташ, че няма да си жива?

— Знае ли човек какво може да му се случи в тези напрегнати времена — отвърна Бъндъл. — Във вестниците всеки ден пише...

— Сетих се, че Джордж Ломакс ме покани да му гостувам след седмица. Отказах, разбира се.

— И добре си сторил. Не ти трябва да се замесваш в разни неприятни истории.

— Ще има ли неприятни истории? — попита лорд Кейтърам с внезапно оживление.

— Сам знаеш. Заплашителни писма и така нататък.

— Дали пък няма наистина да убият Джордж? — рече лордът обнадeждено. — Какво ще кажеш, Бъндъл, дали все пак да не ида?

— Татко, опитай се да потиснеш кръвожадните си инстинкти и си кротувай вкъщи — отвърна дъщеря му. — Отивам да поговоря с мисис Хауел.

Това бе икономката, достолепната госпожа, всяла ужас в сърцето на лейди Кут. Тя обаче не предизвикваше никакви страхове у Бъндъл, която наричаше мис Бъндъл открай време, още от дните, преди баща ѝ да наследи титлата, когато тя бе гостувала в Чимнис.

— Е, Хауел — поде девойката, — хайде да изпием по чаша какао и да ми кажеш какво се е случило в дома, докато ме нямаше.

Получи информацията без усилия и я запамети.

Две нови чистачки в кухнята, момичета от село, едва ли будеха подозрения. Нова младша камериерка, племенница на главната камериерка. И тук нямаше нищо съмнително. Хауел май бе произмъчила съвсем в свой стил клетата лейди Кут.

— Не бях допускала, мис Бъндъл, че ще доживея до деня, когато в Чимнис ще се настанят чужди хора.

— Човек трябва да е в крак с времето, Хауел — отвърна младата жена. — Пак си извадила късмет. Нищо чудно замъкът някой ден да стане и жилищен блок с луксозни апартаменти под наем.

От тези думи реакционният аристократичен гръб на мисис Хауел настръхна целият.

— Никога не съм виждала сър Осуалд Кут — каза Бъндъл.

— Безспорно е много умен — рече неопределено мисис Хауел.

Бъндъл остана с чувството, че прислугата не е изпитвала топли чувства към сър Осуалд.

— Разбира се, за всичко се грижеше мистър Бейтман — продължи икономката. — Твърде делови господин. Много сериозен, знае кое как трябва да се направи.

Бъндъл насочи разговора към смъртта на Джералд Уейд. Мисис Хауел с удоволствие поде темата, изказвайки съжалението си за клетия

млад джентълмен, но от думите ѝ девойката не научи нищо ново. Сбогува се с икономката и слезе отново на долния етаж. Веднага извика Тредуел.

— Тредуел, кога напусна Артър?

— Преди около месец, миледи.

— Защо напусна?

— По собствено желание, миледи. Ако не се лъжа, замина за Лондон. Нямах никакви забележки към работата му. Вярвам, миледи, че ще останете удовлетворени от Джон, новия лакей. Разбира от работата си и е старателен.

— Откъде дойде?

— Има чудесни препоръки, миледи. Работил е при лорд Маунт Върнън.

— Да... — каза Бъндъл замислено.

Сети се, че сега лорд Маунт Върнън е на лов в Източна Африка.

— Как му е фамилното име, Тредуел?

— Бауер, миледи.

Тредуел изчака още минута-две и след като видя, че Бъндъл няма повече въпроси, тихо излезе от стаята. Младата жена продължи да седи умислена.

Спомни си, че когато е пристигнала, именно Джон ѝ е отворил вратата и с нещо е привлякъл вниманието ѝ. Очевидно бе опитен слуга, добре обучен и с безизразно лице. Може би стойката му бе по-войнишка, отколкото на повечето лакеи, а и задната част на главата му имаше доста странна форма.

Тези подробности, естествено, бяха несъществени. Бъндъл, която продължаваше да седи смръщена пред писалището, се улови, че неволно изписва името „Бауер“ с молив върху попивателната хартия.

Изведнъж и хрумна нещо и тя отново повика Тредуел.

— Как се пише името „Бауер“? Кажете ми го буква по буква.

— Б-А-У-Е-Р, миледи.

— Не е английско.

— Ако не се лъжа, Джон е от швейцарски произход, миледи.

— Това е всичко, Тредуел, благодаря.

От швейцарски произход ли? Не, от германски. Военна стойка, сплесната глава. Отгоре на всичко се бе появил в Чимнис половин месец преди смъртта на Джери Уейд.

Бъндъл стана. Тук бе приключила. Щеше да продължи другаде. Отиде при баща си.

— Отново излизам. Трябва да видя леля Марша.

— С Марша ли ще се срещаш? — Гласът на лорд Кейтърам бе изпълнен с удивление. — Клетото ми дете, как ти дойде такава мисъл в главата?

— Самостоятелен човек съм, татко. Отговарям за постъпките си.

Лорд Кейтърам изгледа дъщеря си изумено. Не можеше да проумее, че някой изпитва искрено желание да разговаря със страховитата му снаха. Марша, маркиза Кейтърам, вдовицата на покойния му брат Хенри, бе много впечатляваща личност. Лорд Кейтърам бе съгласен, че тя се е проявила като блестяща съпруга и без нейна помощ Хенри едва ли щеше да стане главен секретар в Министерството на външните работи. От друга страна, винаги бе приемал смъртта на брат си като своеобразно избавление.

Реши, че Бъндъл съвсем глупашки си пъха главата в устата на лъва.

— Знаеш ли, все пак не бих го правил. Не знаеш какво ще се получи от един такъв разговор.

— Надявам се да се получи това, което съм си поставила за цел. Нищо ми няма, татко, не се тревожи за мен.

Лорд Кейтърам въздъхна, намести се по-удобно в креслото и пак се зае да прелиства „Фийлд“. След малко обаче Бъндъл отново надникна.

— Прощавай, но искам да те питам още нещо. Що за човек е сър Осуалд Кут?

— Вече ти казах, валяк.

— Нямах предвид личните ти впечатления от него. Как е натрупал състоянието си. Какво е произвеждал, копчета за панталони, метални кушетки или нещо друго?

— А, сега те разбрах. Стомана. Стомана и чугун. Собственик е на най-големите, как им викат там, леярни, в Англия. Е, вече не ги ръководи лично. Преобразува ги на дружество или на дружества. И мен ме вреди там като директор на нещо, забравих на какво. Добре ми дойде. От мен не се иска друго, освен веднъж-дваж в годината да отскоча на заседание в някой от луксозните хотели на Канън Стрийт или Ливърпул Стрийт и да седна на кръгла маса, върху която винаги

слагат прекрасни бележници. После Кут или някой друг умник почват да четат доклади, пълни с цифри, но за щастие не си длъжен да ги слушаш. А и нерядко след това дават великолепни обеда.

Бъндъл не се интересуваше от обедите на лорд Кейтърам и излезе от стаята още преди баща ѝ да довърши обяснението си. На път към Лондон се опита да подреди, каквото бе научила.

Не виждаше каква връзка има между производството на стомана и грижите за бедните деца. Тоест, едно от двете, по всяка вероятност второто, трябваше да послужи за маскировка. Мисис Маката и унгарската графиня можеха да бъдат отписани от сметката. Очевидно ги бяха поканили за прикритие. Не, ключова фигура явно бе несимпатичният хер Еберхард. Той не бе от хората, които Джордж Ломакс ще покани. Бил беше подметнал, че германецът се занимавал с някакви изобретения. Пък и на приема бяха поканени министърът на въздухоплаването и сър Осуалд Кут, производителя на стомана. Виж, това се връзваше.

Тъй като нямаше смисъл да прави повече догадки, Бъндъл съсредоточи вниманието си върху предстоящия разговор с лейди Кейтърам.

Тя живееше в голяма мрачна къща в един от аристократичните квартали на Лондон. Вътре миришеше на восък, храна за птици и леко повехнали цветя. Лейди Кейтърам бе голяма жена, голяма във всяко отношение. Бе по-скоро величествена, отколкото едра. Имаше голям крив нос, носеше позлатено пенсне и над горната ѝ устна се виждаше нещо като мустачки.

Бе донякъде изненадана да види племенницата си, но любезно ѝ поднесе бузата си, която Бъндъл почтително целуна.

— Какво неочаквано удоволствие, Айлийн! — отбеляза хладно.

— Току-що се върнахме, лельо Марша.

— Знам. Как е баща ти? Както винаги ли?

Във въпроса ѝ имаше нескрито пренебрежение. Мнението ѝ за Алистър Едуард Брент, девети маркиз на Кейтърам, никак не бе високо. Навярно щеше да го окачестви като „загубеняк“, ако знаеше тази дума.

— Татко е много добре. Сега е в Чимнис.

— Радвам се. Вероятно знаеш, Айлийн, че не одобрих даването на Чимнис под наем. Имението в много отношения е исторически

паметник. Не беше редно да се обезценява.

— Сигурно е бил много приятно място, когато чичо Хенри беше жив — въздъхна Бъндъл.

— Виж, Хенри имаше чувство за отговорност — отбеляза лелята.

— Като си помисля какви хора са гостували там — продължи Бъндъл едва ли не в екстаз. — Най-изтъкнатите европейски държавници.

Лейди Кейтърам въздъхна.

— Мога с пълно основание да заявя, че там не един път се е творяла историята — отбеляза тя. — Жалко, че и баща ти...

Не довърши мисълта си и тъжно поклати глава.

— Татко не е по политиката — каза Бъндъл. — Макар че, мен ако питаш, едва ли има по-вълнуващо занимание. Особено ако човек го опознае отвътре.

Бъндъл изрече тази лъжа, без дори да се изчерви. Леля й я погледна с изненада.

— Много се радвам, че мислиш така — каза й. — Досега имах чувството, че в съответствие с днешната мода те интересуват само удоволствията.

— Доскоро беше така — отвърна момичето.

— Вярно, още си твърде млада — рече замислено лейди Кейтърам. — С твоите качества обаче, ако си намериш подходящ мъж, би могла да бъдеш домакиня на някой от най-важните политически салони.

Бъндъл изтръпна. Изпита за миг опасението, че леля й веднага ще й предложи някой конкретен съпруг.

— Чувствам се толкова невежа — рече девойката. — Почти не разбирам от политика.

— Това е лесно поправимо — побърза да възрази лейди Кейтърам. — Мога да ти услужа с каквато литература поискаш.

— Благодаря ти, лельо Марша — каза Бъндъл и пристъпи към втория щурм. — Познаваш ли мисис Маката?

— Разбира се, че я познавам. Изключително достойна жена с блестящ ум. Вярно, по начало не одобрявам присъствието на жените в парламента. Смятам, че съществуват по-женствени начини да въздействат на политиката. — Настъпи пауза, тъй като уважаемата дама си спомни как с женствени усилия бе изтикала на политическата

арена своя съпротивляващ се съпруг и как той постигна успех на това поприще. — Все пак времената се менят. Това, което върши мисис Маката, е от общонационална значимост и без съмнение е от полза за всички жени. Да, мисис Маката върши достойна женска работа. Трябва на всяка цена да се запознаеш с нея.

Бъндъл въздъхна тъжно.

— Следващата седмица тя ще бъде на прием у Джордж Ломакс. Поканил е и татко, който, разбира се, няма да отиде. Но изобщо не му е хрумвало да покани и мен. Сигурно ме мисли за глупачка.

Лейди Кейтърам отсъди, че племенницата ѝ определено е започнала да гледа сериозно на живота. Дали не бе изживяла нещастна любов? Според лелята една нещастна любов можеше да бъде само от полза за младите момичета. Караше ги да възприемат живота сериозно.

— Джордж Ломакс едва ли е разбрал — как да се изразя? — че вече си порасла, драга ми Айлийн. Ще имам грижата да поговоря с него.

— Не съм му симпатична — каза Бъндъл. — Знам, че няма да ме покани.

— Глупости! — рече лейди Кейтърам. — Не се тревожи! Познавам Джордж Ломакс от ей такъв. — Тя посочи с ръка една съвсем невероятна височина. — Ще му бъде драго да ми направи услуга. А също да се убеди лично, че днешните момичета от нашата класа проявяват интерес към добруването на страната.

Бъндъл насмалко щеше да я попита дали вярва на собствените си приказки, но успя да се сдържи.

— А сега ще ти дам малко книги — каза леля ѝ. — Мис Конър! — извика с властен глас.

Появи се спретнатата секретарка с уплашен израз. Лейди Кейтърам ѝ даде указания. След малко Бъндъл се отправи обратно към Брук Стрийт с цяла камара книжлета с удивително скучни заглавия.

Позвъни на Джими Тесиджър. Гласът му издаваше ликуване.

— Уредих всичко — каза ѝ. — Видях зор с Бил, беше си набил в дебелата глава, че ще се чувствам като агне сред вълци. В края на краищата обаче успях да го убедя. Сега съм застанал пред купчина папки и книги, които съм се заел да чета. Убийствено скучни са, но няма как. Хване ли се с нещо, човек трябва да го върши както трябва. Да знаеш нещо за Санта Фе и граничния спор?

— Не — отвърна Бъндъл.

— Е, започнах да го изучавам. Бил е много заплетен и е продължил години. Решил съм да разговарям за него. В наше време човек трябва да се специализира.

— И аз се сдобих с такива четива. Даде ми ги леля Марша.

— Леля коя?

— Леля Марша, татковата снаха. Умира си за политика. Ще уреди и да поканят и мен на приема у Джордж.

— Така ли? Браво! — известно време Джими мълча, сетне продължи: — Може би е по-добре да не съобщаваме на Лорен.

— Всъщност да.

— Нали разбираш? Сигурно ще ѝ стане неприятно, че не я включваме. А за нея наистина е най-добре да стои встрани.

— Така е.

— Думата ми е, че не върви момиче като нея да бъде излагано на опасност.

Бъндъл остана с впечатлението, че Тесиджър не е свръхтактичен. Възможността *тя*, Бъндъл, да бъде изложена на опасност, изглежда не го смущаваше.

— Там ли си? — попита младежът.

— Да. Просто си мислех нещо.

— Утре ще ходиш ли да те разпитват?

— Да, а ти?

— И аз. Между другото, вече са съобщили във вечерните вестници. Но са забутали материала в ъгълчето на страницата. Мислех си, че ще я публикуват като новина номер едно.

— И на мен ми се виждаше логично.

— Е, да сядам пак над книгите. Бях стигнал до това как Боливия ни изпраща нота.

— И аз трябва да се заема с домашното. Да не би да си решил да учиш цяла вечер?

— Да. А ти?

— И аз, както е тръгнало.

И двамата бяха безсрамни лъжци. Джими Тесиджър чудесно знаеше, че ще води Лорен на вечеря.

Веднага щом затвори телефона, Бъндъл хукна да се преоблича в някакви неописуеми дрехи, които всъщност принадлежаха на

камериерката ѝ. После излезе, размишлявайки как най-бързо ще стигне до Клуба на Седемте циферблата — с метро или с автобус.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

КЛУБ „СЕДЕМТЕ ЦИФЕРБЛАТА“

Бъндъл пристигна на Хънстънтън Стрийт 14 към шест вечерта. Както бе предположила, по това време в клуба нямаше никой. Беше си поставила проста цел. Искаше да поговори с Алфред, бившия лакей. Смяташе, че успее ли веднъж да го притисне до стената, останалото е лесно. Имаше си свой, доста властен стил на общуване с прислугата. Благодарение на него винаги получаваше каквото желае. Не виждаше причини да не го постигне и сега.

Не знаеше обаче колко души работят в клуба. Съвсем естествено, не искаше да бие на очи.

Докато се двоумеше какво точно да направи, опасенията ѝ се разсеяха от само себе си. Вратата се отвори и се подаде самият Алфред.

— Добър ден, Алфред — рече приветливо Бъндъл.

Алфред подскочи като ужилен.

— О, ваша светлост! Прощавайте, ваша светлост, отпърво не можах да ви позная.

Доволна от облеклото на камериерката си, Бъндъл пристъпи към работа.

— Искам да си поговорим, Алфред. Къде можем да го направим?

— Как да ви кажа, миледи, не знам. Кварталът не е от най-подходящите... Просто не ми идва на ум...

Девојката го прекъсна.

— Има ли някой в клуба?

— По това време не, миледи.

— В такъв случай да влезем вътре.

Алфред я последва със смутен и глупав вид. Момичето седна и втренчи поглед в стреснатия лакей.

— Сигурно си даваш сметка — каза остро Бъндъл, — че това, с което се занимаваш тук, е противозаконно.

Алфред запристъпва неловко от крак на крак.

— Е, вярно, полицията ни обискира два пъти — призна той. — Не намери обаче нищо компрометиращо. Мистър Мосгоровски се бе погрижил.

— Нямам предвид само хазарта — уточни девойката. — Говоря за по-сериозни неща. Възможно е някои от тях и да не са ти известни. Чуй ме, Алфред, ще ти задам един въпрос и искам да ми кажеш истината. *Колко ти платиха, за да напуснеш Чимнис?*

Алфред се заозърта, сякаш търсеше вдъхновение, преглътна тричетири пъти и започна да се държи като слаб човек, който се е подчинил на по-силния.

— Ето какво стана ваша светлост... Веднъж в Чимнис с една туристическа група дойде мистър Мосгоровски. Мистър Тредуел тогава не беше добре, един нокът бе започнал да му расте накриво, та каза аз да разведа хората из замъка. Щом обиколката приключи, мистър Мосгоровски се отдели от групата, даде ми един хубав бакшиш и ме заговори.

— Продължавай — окуражи го Бъндъл.

— С две думи... — Алфред внезапно реши да съкрати повествованието си. — Предложи ми сто лири на ръка, ако напусна Чимнис веднага и започна работа в клуба. Трябвал му човек, който да е служил в най-аристократичните семейства, за да направел заведението по-стилно. Щеше да бъде грехота да откажа. Тук взимам три пъти повече, отколкото като младши лакей.

— Сто лири — повтори Бъндъл. — Това са много пари, Алфред. Каза ли ти кой ще заеме твоето място в Чимнис?

— Ами... колебаех се, миледи. Дали да напускам незабавно, де. Обясних му, че не е прието и някак си не върви. Мистър Мосгоровски обаче ми каза, че познава едно младо момче, оправно и готово да започне работа веднага. Та споменах името му на мистър Тредуел и всичко се уреди.

Бъндъл кимна. Съмненията ѝ се бяха оказали основателни: с Алфред бяха постъпили точно както бе предполагала. Продължи разпита си.

— Кой е мистър Мосгоровски?

— Управителят на заведението. Руснак. Много съобразителен господин ще знаете.

Бъндъл реши засега да не иска повече информация и смени темата.

— Сто лири са много пари, Алфред.

— Никога не бях виждал толкова пари на куп, миледи — отвърна простодушно Алфред.

— А ти не заподозря ли, че може да има нещо гнило?

— Нещо гнило ли, миледи?

— Да. Нямам предвид хазартните игри. Имам предвид нещо много по-сериозно. Нали не искаш да те приберат в затвора, Алфред?

— Не приказвайте така, миледи!

— Завчера бях в Скотланд Ярд — рече важно Бъндъл. — Там чух някои любопитни неща. Искам да ми помогнеш, Алфред. Ако го направиш, ще се застъпя за теб.

— Ще направя за вас каквото мога, миледи. На драго сърце! Даже и да не се застъпите за мен.

— Първо искам да огледам заведението — каза Бъндъл. — Отгоре до долу.

Придружавана от уплашения и озадачен Алфред, огледа старателно цялото заведение. Не откри нищо подозрително, докато не влезе в игралната зала. Там забеляза една невзрачна врата. Бе заключена.

— Това е нещо като изход, миледи — разясни ѝ охотно Алфред. — Зад нея има стая и врата, която води към стълбище, излизащо на съседната улица. Нахълта ли полицията, господата се измъкват оттам.

— Нима полицията не знае за нея?

— Няма как да знае, миледи. Прилича на врата на бюфет.

Бъндъл почувства възбуда.

— Ще вляза — отсече тя.

Алфред поклати глава.

— Няма как да влезете, миледи. Ключът е у мистър Мосгоровски.

— Ще опитаме с други ключове.

Бе забелязала, че бравата е съвсем обикновена, и реши, че сигурно ще пасне някой от ключовете на другите врати. Каза на Алфред да ги донесе. Четвъртият, който девойката опита, отключи вратата. Тя я отвори и влезе.

Озова се в малка стая с овехтяла мебелировка. В средата имаше дълга маса, около която бяха наредени столове. Други мебели нямаше. От двете страни на камината имаше два вградени кухненски бюфета. Алфред й посочи по-близкия.

— Ей тази.

Бъндъл се опита да отвори вратата му, но тя бе заключена. Бравата бе секретна, съвсем различна, можеше да се отвори единствено с ключа за нея.

— Много хитро е направена — обясни Алфред. — Когато я отключиш, не се вижда нищо освен рафтове и лавици. Нищо подозрително. Щом обаче я натиснеш на едно определено място, се отваря навътре.

Но Бъндъл вече бе дала гръб на бюфета и оглеждаше замислено стаята. Първото, което забеляза, бе, че вратата, през която бяха влезли, отвътре е тапицирана. Навярно не пропускаше и звук. След това погледът ѝ се плъзна върху столовете. Бяха седем на брой, по три от всяка страна. Един, по-голям и по-хубав, бе сложен откъм тесния край на масата.

Очите на Бъндъл се изпълниха с удовлетворение. Бе открила това, което търсеше. Бе напълно убедена, че тайната организация провежда срещите си именно тук. Всичко бе замислено превъзходно. Стаята изглеждаше невинна, в нея се влизаше било откъм игралната зала, било през тайния вход. Каквото и да станеше, предпазните мерки можеха да бъдат обяснени с хазарта в съседното помещение.

Девојката прокара разсеяно пръст върху мраморната полица над камината. Алфред забеляза това и изтълкува неправилно действието ѝ.

— Няма да откриете прах. Сутринта мистър Мосгоровски нареди стаята да се почисти и аз го сторих пред очите му.

— Сутринта ли? — попита Бъндъл, замислена.

— Да. От време на време трябва да се разтребва. Макар че всъщност тази стая не се ползва никога.

В следващия момент Алфред насмалко не получи шок.

— Алфред — каза му момичето. — Намери ми място в стаята, където да се скрия.

Мъжът я погледна изумено.

— Невъзможно е, миледи. Ще си имам неприятности и ще си изгубя службата.

— Ако те приберат в затвора, пак ще я изгубиш — отвърна му донякъде грубо Бъндъл. — Но не се тревожи, никой няма да научи.

— Няма къде да се скриете — завайка се Алфред. — Огледайте се, миледи, ако не ми вярвате.

Бъндъл бе принудена да се съгласи, че доводът му не е съвсем безоснователен. Тя обаче бе човек с истински вкус към приключенията.

— Глупости — каза решително. — Все ще намерим къде да се скрия.

— Няма къде, продължи да се вайка Алфред.

Едва ли имаше помещение, по-неподходящо за криене. Мръсните прозорци бяха с щори, а не със завеси. Отвън первазът бе широк някакви си двайсет сантиметра. В стаята нямаше други мебели освен масата, столовете и бюфетите.

В бравата на втория бюфет имаше ключ. Бъндъл я отвори. Вътре имаше рафтове, върху които бяха наредени стари сервизи и кухненски съдове.

— Тези не ги използваме — поясни Алфред. — Сама виждате, миледи, че тук няма къде да се скрие и котка.

Но Бъндъл оглеждаше рафтовете.

— Слаба работа — каза тя. — Има ли долу килер, където да прибереш цялата тази стъклария? Има? Чудесно. Бързо взимай поднос и започвай да я изнасяш оттук. Хайде, че нямаме време за губене.

— Невъзможно е, миледи. Всеки момент ще пристигнат готвачите.

— Мистър Мосго — как му беше името? — сигурно ще дойде по-късно.

— А, той не идва преди полунощ. Но...

— Твърде много дърдориш, Алфред — скастри го Бъндъл. — Хайде, взимай този поднос. Ако продължаваш да спориш с мен, *наистина* ще си имаш неприятности.

Алфред излезе, кършейки ръце. След малко се върна с подноса. Бе разбрал, че Бъндъл не обръща внимание на възраженията му, и се зае със задачата с невероятна експедитивност.

Девојката правилно бе преценила, че рафтовете не са добре закрепени на местата си. Свали ги, подреди ги до вътрешната стена на бюфета и влезе в него.

— Доста тясно е — отбеляза тя. — А сега, Алфред, затвори внимателно вратата. Така, добре. Става. Донеса ми свредел.

— Свредел ли, миледи?

— Да не си оглушал?

— Не знам дали...

— И таз добра, все някъде има свредел! Ако не намериш тук, иди и купи. Така че търси по-внимателно, за да не се разкарваш.

Алфред излезе и след малко се върна с цял набор инструменти. Бъндъл взе един малък свредел и с него направи отвор във вратата на бюфета на равнището на дясното си око. Продупчи го отвън, за да не лича толкова. Не посмя да го уголеми от страх да не привлече внимание.

— Готово — каза най-сетне.

— Миледи, миледи...

— Какво?

— Ако отворят вратата, ще ви открият.

— Няма да я отворят — отсече Бъндъл, — ще я заключиш отвън и ще прибереш ключа.

— Ами ако мистър Мосгоровски случайно поиска да му го дам?

— Ще му кажеш, че си го изгубил — отвърна сопнато Бъндъл. — Никой обаче няма да ти го поиска. Този бюфет е тук само за да е симетричен на другия и той да не привлича вниманието. Хайде, Алфред, всеки момент може да дойде някой. Заклучи ме, вземи ключа и ела да ме изведеш, след като всички си идат.

— Ще ви стане лошо, миледи, ще припаднете...

— Никога не припадам, Алфред — рече девойката, — но няма да е зле първо да ми донесеш един коктейл. Ще ме ободри. После заключи отново вратата на стаята. И да не забравиш да върнеш останалите ключове по местата им. А, и не си гълтай езика от страх. И да стане нещо, ще те измъкна.

„Готово“, рече си младата жена, след като Алфред ѝ остави коктейла и излезе.

Не се боеше, че на Алфред няма да му издържат нервите и той ще я издаде. Знаеше, че има силен инстинкт за самосъхранение. Освен това бе и опитен слуга и умееше да прикрива чувствата си.

Бъндъл се тревожеше само от едно, да не би да не е разбрала правилно причините за сутрешните указания, стаята да се почисти.

Нямаше да ѝ е приятно, ако дългите часове на чакане в бюфета отидеха на халост.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

СРЕЩАТА НА СЕДЕМТЕ ЦИФЕРБЛАТА

Няма да се спираме нашироко на следващите четири маса, през които Бъндъл доста се намъчи в тесния шкаф. Бе отсъдила, че срещата, ако въобще се осъществеше, щеше да се проведе във времето, когато заведението е най-оживено, тоест някъде между полунощ и два часа през нощта.

Тъкмо бе решила, че вече е шест сутринта, когато чу познат и приятен за ушите ѝ звук: някой отключваше вратата.

След малко запали и осветлението. Глъчката откъм игралната зала, която бе нахлула в стаята като морска вълна, секна внезапно, както и се беше появила, след което се чу звука, предизвикан от заключването на брава. Явно някой бе влязъл откъм игралната зала. Бъндъл се възхити отново на съобразителността вратата да се направи звуконепроницаема.

Подир миг човекът попадна в полезрението ѝ, което, макар и ограничено, се оказа достатъчно за целите ѝ. Бъндъл видя висок мъж с широки рамене, яко великанско телосложение и дълга черна брада. Девойката си спомни, че предната вечер го е мярнала на една от масите, където се играеше бакара.

Значи това бе тайнственият руснак, за когото бе говорил Алфред, собственикът на клуба, зловещият мистър Мосгоровски. От възбуда сърцето на Бъндъл започна да бие ускорено. Тя приличаше толкова малко на баща си, че изпита едва ли не гордост от неудобната поза, която беше заела.

Няколко минути руснакът стоя до масата, като галеше брадата си. После извади от джоба си часовник и провери колко е часът. Закима удовлетворено, отново бръкна в джоба си, извади нещо, което Бъндъл не видя, и изчезна от полезрението ѝ. Когато отново се появи пред очите ѝ, тя едва не възкликна от изненада.

Сега лицето му бе с маска, но не в същинския смисъл на думата. Бе парче плат, което прикриваше плътно цялото лице и върху което

бяха направени два малки процепа за очите. По форма бе кръгло и изобразяваше циферблат със стрелки, сочещи шест часа.

„Седемте циферблата!“ — рече си Бъндъл.

След малко чу нов звук — седем тихи почуквания.

Мосгоровски отиде до мястото, където се намираше другият вграден бюфет.

Девојката чу щракване, сетне приветствия на непознат език.

След малко видя новодошлите.

И те имаха на лицата си такива маски, само дето стрелките сочеха различно време — съответно четири и пет часа. И двамата бяха мъже във вечерно облекло, но имаше една разлика. Единият бе строен и елегантен младеж с добре скроен костюм. Движеше се с лекота, присъща повече на чужденец, отколкото на англичанин. Другият изглеждаше слаб и жилав. За дрехите му можеше да се каже само, че му стояха прилично, но нищо повече. Бъндъл отгатна откъде е още преди да е чула гласа му.

— Ние май сме първите.

Бе приятен плътен глас с американски акцент, в който се долавяха и ирландски отънъци.

— Уви, имах си големи главоболия, докато се измъкна, за да дойда навреме. Невинаги нещата се подреждат, както бихме желали. За разлика от Номер четири не съм господар на своето време — каза елегантният младеж на правилен, макар и леко префърцунен английски.

Бъндъл се опита да отгатне националността му. Преди да проговори, тя реши, че е французин. Произношението му обаче не бе френско. Допусна, че е австриец, унгарец или даже руснак.

Американецът отиде в другия край на масата и девојката чу как той премества стола.

— Един часът се справя много успешно — каза мъжът. — Възхищавам се от готовността ви да рискувате.

Пет часът сви рамене.

— Ако не рискуваш... — започна той, но не довърши мисълта си.

Някой отново бе почукал седем пъти на тайната врата и Мосгоровски отиде да отвори.

Няколко минути Бъндъл не разбра нищо, тъй като през отвора не се виждаше никой. След малко обаче се чу гласът на брататия руснак.

— Ще започваме ли?

Той отиде при масата и зае креслото непосредствено до главното. Бе с лице към бюфета, в който се бе спотаила Бъндъл. Елегантният Пет часът седна до него. Третото кресло от тази страна бе извън полезрението на девойката, но американецът, Номер четири, се мярна пред очите ѝ, преди да седне.

Откъм близката страна на масата, се виждаха само две кресла. По едно време някой премести второто, всъщност средното, после един от новодошлите мина бързо покрай шкафа и зае креслото срещу Мосгоровски. Който и да седнеше от тази страна, щеше да е с гръб към Бъндъл и именно един от тези гръбове привлече вниманието ѝ: пред нея се бе разположила изключително красива, доста разголена жена.

Тъкмо тя наруши мълчанието. Гласът ѝ бе напевен и прелъстителен с чужд акцент. Жената насочи поглед към празния стол откъм тясната страна на масата.

— Значи и тази вечер няма да видим Номер седем? — попита тя. — Кажете ми, приятели, ще го видим ли някога?

— И таз добра! — възкликна недоволно американецът. — Вече си мисля, че изобщо не съществува такъв човек.

— Не ви съветвам да разсъждавате така, драги ми приятелю — каза весело руснакът.

Настъпи мълчание — твърде неловко, според Бъндъл.

Още гледаше като омагьосана красивия гръб пред нея. Точно под дясната лопатка имаше малка бенка, от която белотата на кожата изпъкваше още повече. Бъндъл най-сетне осъзна, че изразът „прекрасна авантюристка“ започва да придобива смисъл за нея. Бе сигурна, че жената има и хубаво лице: мургаво, славянско, със страстни очи.

Унесът ѝ бе прекъснат от гласа на руснака, който играеше ролята на церемониалмайстор.

— Ще започваме ли? Нека първо споменем нашия отсъстващ другар, Номер две.

Направи някакъв странен жест към преместения стол до жената. Всички повториха жеста му и насочиха поглед натам.

— Съжалявам, че днес сред нас го няма Номер 2 — продължи руснакът. — Предстои ни много работа. Появиха се неочаквани трудности.

— Получихте ли рапорта му? — попита американецът.

— Още не съм получил нищо от него. Не разбирам защо.

— Допускате ли да не е стигнал до вас?

— Не е изключено.

— С други думи — започна тихо Пет часът, — възникнала е опасност.

Произнесе последната дума предпазливо, но сякаш с удоволствие.

Руснакът кимна.

— Да, възникна опасност. Твърде много хора знаят за нашето съществуване, както и за заведението. Мога да ви посоча неколцина, които са се усъмнили. Трябва да им запушим устата — добави мъжът решително.

Бъндъл усети как я побиват тръпки. Ако я откриеха, дали щяха да ѝ запушат устата? Изведнъж чу една дума и наостри уши.

— Значи не се е разбрало за Чимнис?

Мосгоровски поклати глава.

— Не.

Номер 5 внезапно се приведе напред.

— Съгласен съм с Ана. Къде е нашият председател, Номер 7? Нали той е в дъното на всичко? Защо не го виждаме?

— Номер 7 си има свой стил на работа — поясни руснакът.

— Вечно отговаряте така.

— Няма да кажа нищо повече — отсече Мосгоровски. — Освен това, че не завиждам на мъжа или жената, която дръзне да му се противопостави.

Настъпи неловко мълчание.

— А сега да продължим — добави спокойно Мосгоровски. — Номер 3, разполагате ли с плана на абатство Уайвърн?

Бъндъл напрегна слух. Досега не бе успяла да зърне Номер 3, нито да чуе гласа му. Сега го чу и веднага разбра що за човек говори. Гласът бе тих, приятен и монотонен, на добре възпитан англичанин.

— Заповядайте, сър.

Номер 3 подаде някакви листове през масата. Всички се надвесиха над тях. След малко Мосгоровски отново се изправи.

— А списъкът на поканените?

— Ето го.

Руснакът го прочете.

— Сър Стенли Дигби. Мистър Терънс О'Рорк. Сър Осуалд и лейди Кут. Мистър Бейтман. Графиня Ана Рацка. Мисис Маката. Мистър Джеймс Тесиджър... кой е този Джеймс Тесиджър?

Американецът се засмя.

— Не се безпокойте! Един от младите глупаци, дето обичат да се врат по приемите.

Руснакът продължи със списъка.

— Хер Еберхард и мистър Евърсли. Това са.

— Така ли? — прошепна съвсем тихичко Бъндъл. — Ами онова мило момиче, лейди Айлийн Брент?

— Да... Няма нищо тревожно — натърти Мосгоровски и пак огледа събеседниците си. — Вярвам, всички сте наясно колко важно е изобретението на Еберхард.

Три часът отговори съвсем стегнато, по английски.

— Да.

— Търговската му стойност вероятно възлиза на милиони — поясни руснакът, — а що се отнася до цената му на международния пазар, по-добре да не говорим.

Бъндъл реши, че зад маската си той крие неприятна усмивка.

— Да — продължи Мосгоровски, — това е златна мина.

— Мина, която струва поне няколко човешки живота — допълни цинично Номер 5 и се засмя.

— Знаете обаче що за птици са изобретателите — каза американецът. — Понякога изобретенията им не сработват.

— Човек като сър Осуалд Кут едва ли ще сбърка — възрази Мосгоровски.

— Като летец и аз мога да потвърдя — каза Номер 5, — че технически е изпълнимо. Знае се от години. Но бе необходим геният на Еберхард, за да се осъществи.

— Тогава нямаме нищо повече за обсъждане — рече Мосгоровски. — Всички видяхте плана. Не се налага да променяме първоначалните си намерения. А, да не забравя, чух, че било намерено

някакво писмо на Джералд Уейд, в което се споменава за нашата организация. Кой го е намерил?

— Лейди Айлийн Брент, дъщерята на лорд Кейтърам.

— Бауер не е трябвало да го допуска — каза руснакът. — Постъпил е безотговорно. До кого е било адресирано писмото?

— Ако не се лъжа, до сестра му — отговори Номер 3.

— Неприятно — рече Мосгоровски, — но какво да се прави. Утре започва следствието по случая с Роналд Деврьо. Надявам се, че вече са взети необходимите мерки?

— Пуснахме слуха, че местни младежи са се учили да стрелят — вметна американецът.

— В такъв случай всичко е наред. Е, засега няма какво повече да си кажем. Според мен е редно да поздравим нашата скъпа Един часът и да ѝ пожелаем да се справи успешно с ролята си.

— Да живее Ана! — извика Номер 5.

Всички направиха с ръка странния жест, вече привлякъл вниманието на Бъндъл.

— За успеха на Ана!

Един часът отвърна на този жест с друг, чуждестранен. След това се изправи и другите последваха примера ѝ. Номер 3 помогна на Ана да си сложи наметката и Бъндъл за пръв път успя да го зърне. Бе висок и едър.

Всички се измъкнаха през тайната врата и Мосгоровски я заключи. Изчака малко, после Бъндъл го чу как отключва и другата врата. Руснакът угаси осветлението и излезе.

Пребледнял и уплашен, Алфред се яви едва след два часа, за да измъкне Бъндъл. Тя насмалко не падна в ръцете му и се наложи той да я държи.

— Няма ми нищо — каза девойката. — Само съм се схванала. Нека поседна.

— Боже мой, миледи, сигурно е било страшно.

— Ами, страшно! — рече Бъндъл. — Мина по вода. Хайде, не се вълнувай, всичко приключи. Можеше да свърши и зле, но за щастие ни се размина.

— Слава Богу, миледи. Цяла вечер треперех. Сама виждате, че са доста странни хора.

— Ужасно странни — поправи го Бъндъл, докато разтриваше енергично ръцете и краката си. — До тази нощ си мислех, че такива хора съществуват само по книгите. Както обаче казват, Алфред, човек цял живот се учи.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

СЛЕДСТВИЕТО

Бъндъл се прибра към шест сутринта. Към девет и половина вече бе станала и се бе облякла. Позвъни по телефона на Джими Тесиджър.

Бързината, с която той вдигна слушалката, донякъде я изненада. Той обаче ѝ обясни, че отива да дава показания, и всичко ѝ стана ясно.

— Аз също — рече Бъндъл. — Имам да ти разказвам много неща.

— Дали да не те взема с колата, за да ми ги разкажеш по пътя?

— Добре. Но трябва да ме закараш до Чимнис. Началникът на полицията ще ме вземе оттам.

— Защо?

— Защото е много мил човек — поясни девойката.

— И аз съм такъв — рече Джими. — Много мил съм.

— Ти ли? Ти си млад глупак — каза Бъндъл. — Нощес чух да те окачествяват така.

— Кой?

— Ако трябва да бъде съвсем точна, един руски евреин. Впрочем не. Беше...

Думите ѝ обаче бяха прекъснати от възмутени възражения.

— Може и да съм млад глупак — каза Джими, — даже си признавам, че съм такъв, но няма да позволя на руските евреи да се изразяват така за мен. Къде беше нощес, Бъндъл?

— Точно това ще ти разкажа, когато се срещнем. Засега довиждане.

От начина, по който тя сложи край на разговора, Джими изтръпна от очакване. Имаше много високо мнение за Бъндъл, но не изпитваше и следа от чувства към младата жена.

„Научила е нещо — помисли си, докато отпи набързо последната глътка кафе. — Обзалагам се, че наистина е научила нещо.“

След двацет минути малката му двуместна кола спря пред къщата на Брук Стрийт и Бъндъл, която го очакваше на стълбището,

дотърча при него. Джими не беше наблюдателен, но дори той забележи, че Бъндъл има тъмни кръгове под очите и явно си е легнала много късно.

— Я ми кажи сега — поде Джими, докато караше през предградията, — с какви черни деяния си се занимавала?

— Ще ти кажа — рече Бъндъл, — но няма да ме прекъсваш.

Разказът бе дълъг и Джими мълчаливо го изслуша, като внимаваше да не се разсейва, за да не се блъсне с автомобила. Когато Бъндъл свърши, младежът въздъхна и я погледна изпитателно.

— Бъндъл!

— Да.

— Слушай, да не ме взимаш на подбив?

— В какъв смисъл?

— Не ми се сърди — извини се Джими, — но ми се струва, че цялата тази работа вече съм я чувал. Насън.

— Да де! — отвърна девойката с разбиране.

— Просто е невъзможно — продължи Джими, следвайки хода на мислите си. — Прекрасна авантюристка, банда чужденци, тайнственият Номер 7, чиято самоличност никой не знае. Всичко това съм го чел поне стотина пъти, описано в книгите.

— Вярвам ти. И аз съм чела такива книги. Няма причини обаче да не се случи и в действителност.

— Сигурно си права.

— Все пак и белетристиката е основана върху истината. Ако нещо не се случи в действителност, хората няма как да го измислят.

— Има някаква истина в думите ти, но въпреки всичко ми иде да се ущипя, за да разбера дали съм буден.

— И аз изпитах същото.

— Е, да предположим, че сме будни. Значи един руснак, един американец, един англичанин, един австриец или унгарец и дама, която може да принадлежи, към която и да е националност, но по всяка вероятност е руския или полякия. Доста представителна група, няма що.

— Има и германец. Забрави германеца.

— Как така? Да не мислиш...

— Отсъстващият Номер 2 е Бауер, лакеят в Чимнис. Разбра се от думите, че очаквали някакъв рапорт, който още не е получен. Макар че,

да си призная, не си представям, какво чак толкова има да докладват от Чимнис.

— Може би нещо, свързано със смъртта на Джери Уейд — каза Джими. — Да не забравяме, че има още доста неясноти. Наистина ли споменаха Бауер по име?

Бъндъл кимна.

— Упрегнаха го, че не е успял да открие онова писмо.

— Е, всичко изглежда от ясно по-ясно. Извинявай за първоначалния ми скептицизъм, но и ти ще се съгласиш, че историята изглежда доста невероятна. Значи им е известно, че другата седмица ще ходя в абатство Уайвърн?

— Да, именно във връзка с това американецът каза, че си нищо и никакъв млад глупак. Не, руснакът. Всъщност е все едно.

— Да... — рече Джими. Натисна нервно газта и колата подскочи. — Добре че ми събщи. Вече съм заинтересуван от решаването на случая. — Помълча минута-две, сетне попита: — Как се казваше, онзи, германският изобретател? Еберхард ли?

— Да. Защо?

— Защото се сетих нещо. Еберхард, Еберхард. Да, вече съм сигурен.

— Обясни ми за какво става дума.

— Еберхард е името на един мъж, направил някакво изобретение, което смяташе да патентова и продаде. Не мога да ти обясня съвсем точно, защото съм бос в техниката, но май ставаше дума за закаляване на метала, при което една жица е по-яка и от стоманен прът. Еберхард е свързан със самолетостроенето. Твърди, че благодарение на откритието му теглото на самолетите може да бъде значително намалено и че това ще предизвика революция в авиацията. Ако не се лъжа, първо го предложил на германското правителство, но то намерило някакъв недостатък и отклонило сделката. Доста прибързано, между другото, защото Еберхард успял да отстрани недостатъка, но се обидил от отказа и решил занапред да си няма взимане-даване с германците. Все си мислех, че историята е несериозна, но сега ми звучи съвсем иначе.

— Така е — каза въодушевено Бъндъл. — Навярно си прав, Джими. Еберхард е предложил изобретението си на нашето правителство. То пък е помолило или ще помоли за мнение сър Осуалд

Кут. С други думи, в абатство Уайвърн ще има неофициални преговори. Точно за това там ще се съберат сър Осуалд, Джордж, министърът на въздухоплаването и Еберхард. Германецът ще им обясни плановете или технологията, как там се казва...

— Формулата — предложи Джими. — Нека я назовем „формулата“.

— Еберхард ще носи формулата, а Седемте циферблата смятат да му я откраднат. Сега си спомням, че по думите на руснака струвала милиони.

— Сигурно — съгласи се младежът.

— А другият човек каза, че освен това струвала поне няколко човешки живота.

— Май така и ще излезе — отсече мрачно Джими. — Но да се върнем на това проклето следствие, Бъндъл. Сигурна ли си, че Рони не ти е казал още нещо?

— Да. Рече ми само: „*Седемте циферблата. Кажете на Джими Тесиджър...*“ Дотук му стигнаха силите.

— Какво не бих дал да знаем това, което е узнал той! Поне с едно сме наясно. Почти съм сигурен, че за смъртта на Джери е виновен онзи лакей, Бауер. Слушай, Бъндъл...

— Да?

— Понякога доста се тревожа. Чудя се кой ли ще е следващият. Наистина започвам да мисля, че тая работа не е за момичета.

Бъндъл се усмихна неволно. Реши, че на Джими му е отнело твърде много време да я постави в една категория с Лорен Уейд.

— По-вероятно е следващият да си ти, а не аз — отбеляза весело.

— Добре, добре. Дали за разнообразие да поразчупим стереотипа, и жертви да има и от другата страна? Тази сутрин съм настроен доста кръвожадно, Бъндъл. Ако срещнеш някого от тези хора, ще го познаеш ли?

Девојката се поколеба.

— Струва ми се, че ще разпозная Номер 5 — каза най-сетне. — Говори много особено, фъфли и е ужасно злобен. Би трябвало да го разпозная.

— А англичанина?

Бъндъл поклати глава.

— Видях го само веднъж. По-точно, го мернах. Гласът му е прекалено обикновен. За него мога да ти кажа единствено, че е едър.

— Сигурно по-лесно ще познаеш жената — продължи Джими.
— Едва ли обаче пътищата ви ще се пресекат. Вероятно са й възложили мръсната работа — да прелъстява влюбчиви министри и след чашка-две да измъква от тях държавни тайни. Поне така пише по книгите. Иначе единственият министър, когото познавам, пие само топла вода с резенче лимон.

— Можеш ли да си представиш например Джордж Ломакс да се влюби в красива чужденка? — попита през смях Бъндъл.

Младежът се съгласи със скептицизма ѝ.

— Я ми кажи сега нещо повече за тайнствения мъж, за Номер 7 — продължи той. — Досещаш ли се кой е?

— Ни най-малко.

— Ако вярваме на книгите, би трябвало да е човек, познат на всички. Дали все пак не е Джордж Ломакс?

Бъндъл поклати недоверчиво глава.

— Става за герой от шпионски роман — съгласи се тя. — Като знам обаче що за човек е Умника... — Бъндъл бе обхваната от неудържимо веселие. — Представяш ли си Умника като едра риба в престъпния свят? — прихна момичето. — Наистина ще е страхотно.

Джими се съгласи с Бъндъл. Заради разговора си с нея бе шофирал по-бавно от обичайното и когато пристигнаха в Чимнис, полковник Мелроуз вече ги чакаше. Джими му бе представен, после тримата се отправиха към полицейския участък.

Както бе заявил полковник Мелроуз, цялата работа се оказва твърде проста. Бъндъл даде показания. Лекарят също. Други свидетели потвърдиха, че в деня на злополуката някой се е упражнявал да стреля. Заключение бе, че смъртта е настъпила вследствие на нещастен случай.

След разпита полковник Мелроуз предложи на Бъндъл да я откара в Чимнис, а Джими тръгна обратно за Лондон.

Колкото и да бе вятърничав, разказът на Бъндъл му бе направил силно впечатление. Той присви устни.

— Рони, Рони! — промълви. — Сложих си главата в торбата, а теб те няма!

Мина му още една мисъл: Лорен! Дали не беше в опасност? След минутно колебание ѝ се обади по телефона:

— Аз съм, Джими. Реших, че сигурно ще ти е интересно да научиш заключението от следствието. Нещастен случай.

— Така ли? Но нали...

— Знам, има нещо гнило. Съдебният лекар е останал с някакви съмнения. Сега някой иска да потули цялата работа. Лорен...

— Да.

— Стават някои странни неща. Обещай ми, че ще се пазиш. Направи го заради мен.

— Джими, но в такъв случай съществува опасност и за теб.

Той усети тревогата в гласа ѝ. Засмя се.

— За мен не бери грижа. Аз съм като котките. Имам девет живота. Довиждане, скъпа приятелко!

Затвори телефона и минута-две се двоуми. След това извика Стивънс.

— Стивънс, я иди да ми купиш един пистолет.

— Пистолет ли, сър?

Верен на школовката си, Стивънс не показа и следа от изненада.

— Какъв пистолет ви е нужен, сър?

— Има едни, слагаш пръст на спусъка и стрелят, докато не го махнеш.

— Значи автоматичен пистолет, сър.

— Точно така. Автоматичен. И цевта му непременно да е от синкава стомана. Ще обясниш на продавача. В американските романи главният герой винаги изважда от страничния си джоб пистолет с цев от синкава стомана.

Стивънс си позволи една едва забележима усмивка.

— Повечето американци, които познавам, сър, държат в страничните си джобове съвсем други неща. Джими Тесиджър се засмя.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

ПРИЕМЪТ В АБАТСТВО УАЙВЪРН

Бъндъл пристигна в абатството в петък, тъкмо за следобедния чай. Джордж Ломакс я посрещна с известна тържественост.

— Скъпа ми Айлийн — каза ѝ, — нямаш представа колко ми е приятно да те видя. Извинявай, че не предвидих и теб, когато отпратих поканата до баща ти. Ала и през ум не ми е минавало, че ще ти е приятно на такъв прием. Бях много изненадан, когато лейди Кейтърам ми събщи, че се интересува от политика. Няма да скрия, че тази новина ми достави и голямо удоволствие.

— Много ми се искаше да дойда — отвърна Бъндъл простичко и с привидна наивност.

— Мисис Маката ще пристигне с вечерния влак — обясни Джордж. — Снощи трябваше да държи реч на митинг в Манчестър. Познаваш ли Тесиджър? Съвсем млад е, но има забележителни познания в областта на външната политика. За нищо на света няма да познаеш от външния му вид.

— Познавам мистър Тесиджър — потвърди Бъндъл и се ръкува тържествено с Джими.

Той си бе сресал косата на път по средата, за да изглежда по-сериозен.

— Знаеш ли — пошепна ѝ припряно младежът, след като Джордж се оттегли. — Не ми се сърди, но посветих и Бил в нашето начинание.

— И Бил ли? — попита леко раздразнена Бъндъл.

— В края на краищата, и Бил е човек от компанията. Рони и Джери му бяха приятели.

— Да, да. Разбирам — каза момичето.

— Изглежда, не одобряваш. Извинявай.

— Бял е свестен човек, разбира се. Само дето непрекъснато прави гафове.

— Тоест умът му не е от най-пъргавите? — предположи Джими.
— Не забравяй обаче, че има много здрави юмруци. Мен ако питаш, едни здрави юмруци няма да са ни излишни.

— Може и да си прав. Той как реагира?

— Доста се измъчи, докато ме разбере. Накрая обаче, след като търпеливо му повторих всичко с едносрични думи, проумя с дебелината си глава за какво става дума. Сега е с нас до гроб.

Джордж се появи отново.

— Нека те запозная с гостите си, Айлийн. Това е сър Стенли Дигби. Да ви представя лейди Айлийн Брент. Това е мистър О'Рорк.

Министърът на въздухоплаването бе дребен шишко с приветлива усмивка. Мистър О'Рорк, висок младеж със замени сини очи и типично ирландско лице, се зарадва много на запознанството си с Бъндъл.

— Аз пък се страхувах, че приемът ще бъде скучен — прошепна й шеговито — и ще мине като политическо мероприятие.

— По-тихо! — отвърна тихо Бъндъл. — Че съм много политизирана.

— Познаваш сър Осуалд и лейди Кут — продължи Джордж.

— Всъщност не сме се срещали — отвърна девойката с усмивка.

Възхити се от уменията на баща си да описва хората.

Сър Осуалд стисна ръката ѝ като с менгеме и тя леко присви очи.

Лейди Кут се запозна с обичайния си скръбен вид с Бъндъл, след което насочи вниманието си към Джими Тесиджър. Изглежда ѝ бе приятно да общува с него. Приветливият румен младеж ѝ бе станал симпатичен въпреки осъдителния си навик да закъснява за закуска. Природното му добродушие я бе очаровало. От чисто майчински подбуди изпитваше желанието да го излекува от лошите му навици и да го преобрази в дисциплиниран труженик. Никога не се бе запитвала дали след такова преображение Джими ще бъде очарователен, както сега. Започна да му описва автомобилна катастрофа, в която бе пострадал един неин приятел.

— А това е мистър Бейтман — каза Джордж припряно, сякаш му предстоеше по-съществена работа.

Някакъв сериозен младеж с бледо лице се поклони на Бъндъл.

— А сега — продължи Джордж, — да те запозная с графиня Рацка.

Графинята разговаряше с мистър Бейтман. Беше се отпуснала на канапето, бе разголила доста дръзко краката си и пушеше цигара в невероятно дълго цигаре с инкрустации от тюркоаз.

Бъндъл отсъди, че графинята е една от най-красивите жени, които е виждала. Очите ѝ бяха огромни и сини, косата ѝ — гарвановочерна. Кожата ѝ бе мургава. Славянският ѝ нос бе леко чип, а тялото ѝ изглеждаше гъвкаво като на котка. Бъндъл реши, че червилото ѝ е прекалено за Уайвърн.

— Това е мисис Маката, нали? — попита графинята.

След като Джордж отговори отрицателно и ѝ представи Бъндъл, графинята ѝ кимна небрежно и веднага поднови разговора със сериозния мистър Бейтман.

Бъндъл чу Джими да ѝ шепне нещо в ухото.

— Орангутана май е напълно омагьосан от красивата славянка. Нали е забавно? Хайде да пийнем чай.

Оказаха се още веднъж в близост до сър Осуалд Кут.

— Тая ваша къща, Чимнис, си я бива — отбеляза великият мъж.

— Много се радвам, че ви е допаднала — отвърна любезно Бъндъл.

— Трябва да ѝ се смени водната инсталация — рече сър Осуалд. — Да се поосъвремени. — Той замълча с глуповат вид. — Сега ще взема замъка на херцог Алтън — продължи. — За три години. Докато най-сетне си купя свястно местенце. Баща ви, и да рече да ми продаде имението, май няма право, а?

На Бъндъл ѝ секна дъхът. Пред очите ѝ изникна кошмарно видение. Англия, в която безброй Кутовци са се настанили във всички замъци от рода на Чимнис. Разбира се, във всичките щеше да бъде монтирана съвсем нова водна инсталация.

Усети внезапен прилив на гняв, макар и да си даваше сметка, че е несправедлива. В края на краищата, ако лорд Кейтърам бъдеше сър Осуалд Кут, нямаше съмнение кой е в губеща позиция. Сър Осуалд безспорно бе силна личност, един от онези хора, пред които останалите бледнеят. Наистина наподобяваше валяк, както го бе окачествил лорд Кейтърам. И пак в много отношения бе твърде глупав. Бъндъл бе убедена, че ако се изключат професионалните му знания и страхотната му енергия, той е един невежа. Поне сто страни от живота,

на който лорд Кейтърам умееше да се радва, бяха непрочетена книга за сър Осуалд.

Както размишляваше за тези неща, Бъндъл продължаваше да води мил светски разговор. Научи, че хер Еберхард е пристигнал, но е останал в стаята си, тъй като го мъчи главоболие. Това ѝ бе съобщено от мистър О'Рорк, успял да се вреди до нея по време на чаепитието.

Бъндъл се качи в стаята, за да се преоблече. Бе в, общо взето, добро настроение, леко помрачено само от мисълта за неизбежното пристигане на мисис Маката. Чувствуваше, че събеседването с нея ще бъде същинско изпитание.

Застина от изненада, когато на връщане прекоси антрето, облечена в скромна черна дантелена рокля. Там стоеше лакей, или по-точно, мъж, облечен като лакей. Бъндъл реши, че няма как да обърка масивната четвъртита фигура. Застана пред лакея и го погледна с широко отворени очи.

— Старши инспектор Батъл!

— Да, аз съм, лейди Айлийн.

— Нима сте дошли, за да... за да...

— За да държа всичко под наблюдение. Така е.

— Ясно.

— Мистър Ломакс прие съвсем сериозно заплашителното писмо — каза старши инспекторът. — Не пожела да се удовлетвори с друго освен с личното ми присъствие тук.

— Не смятате ли обаче... — започна Бъндъл и спря.

Не ѝ беше удобно да му каже, че маскировката му не е от най-сполучливите. Само дето на врата му не бе закачена табелка с надпис „полицай“. Най-неопитният престъпник щеше да го забележи.

— Според вас ще разберат кой съм, така ли? — попита безстрастно старши инспекторът, като наблегна единствено върху словосъчетанието „да разберат“.

— Ами... всъщност да — отговори Бъндъл.

Върху лицето на старши инспектор Батъл, се изписа нещо, което можеше да мине и за усмивка.

— И ще бъдат нащрек. Така ли, лейди Айлийн? Защо не?

— Да, да. Защо не? — повтори Бъндъл като папагал; чувстваше се глупаво.

Старши инспектор Батъл бавно поклати глава.

— Нали целта ни е да няма неприятности? Защо да се правим на по-умни, отколкото сме? Нека някои безотговорни господа, ако им хрумне да се появят, да знаят, че всички сме на поста си.

Бъндъл го погледна с възхищение. Бе съгласна, на присъствието на такава известна личност като старши инспектор Батъл не може да не въздейства отрезвяващо на всякакви потенциални престъпници.

— Ще е голяма грешка, ако се опитаме да се правим на много умни — повтори Батъл. — Важното е този уикенд да си нямаме никакви неприятности.

Бъндъл го отмина и се запита дали и другите гости са разпознали или ще разпознаят инспектора от Скотланд Ярд. В съседната стая Джордж държеше намръщен оранжев плик в ръка.

— Досадна вест — каза той. — Получи се телеграма от мисис Маката. Няма да дойде, тъй като децата ѝ са болни от заушка.

На Бъндъл камък ѝ падна от сърцето.

— Неудобно ми е пред теб, Айлийн — допълни любезно Джордж. — Знам, искаш много да се запознаеш с нея. Графинята също ще се почувства разочарована.

— Е, нека не се вълнуваме чак толкова — отвърна Бъндъл. — Щеше да бъде по-лошо, ако беше дошла и ме бе заразила със заушка.

— По начало си права — съгласи се Джордж, — макар и да ми се струва, че болестта не се предава по този път. Нещо повече, убеден съм, че мисис Маката нямаше да си позволи да застраши ничие здраве. Тя е жена, придържаща се към благородни принципи и с високо развито чувство за гражданска отговорност. В тези дни на общонационален подем всички ние трябва да отчетем... — За щастие Джордж съобрази да спре, преди да е дръпнал цяла реч. — Срещата ви се отложи — поясни той. — За щастие ти не бързаш. С графинята нещата стоят другояче, тя е само на кратко посещение.

— Унгарка е, нали? — попита Бъндъл, която искаше да научи нещо повече за графинята.

— Да. Не може да не си чула за Младоунгарската партия. Графинята е сред ръководителите ѝ. Много богата жена, овдовяла е съвсем млада и е решила да посвети парите и силите си за благо на обществото. Участва много активно в борбата за намаляване на детската смъртност, която, доколкото разбирам, в Унгария е ужасно висока. А, ето го и хер Еберхард!

Германският изобретател бе по-млад, отколкото бе предполагала Бъндъл. Беше на не повече от трийсет и три-трийсет и четири години. Държеше се сковано и неловко. И все пак беше симпатичен. В погледа му имаше повече свян, отколкото смущение, а що се отнася до лошия му навик, описан от Бил — гризането на ноктите — Бъндъл реши да го отдаде на нервността, породена от непознатата обстановка. Германецът бе слаб и крехък.

Поведе неловко разговор с Бъндъл на развален английски и двамата посрещнаха с облекчение появата на мистър О'Рорк. След малко с лекотата на нюфаундлендско куче нахълта и Бил и веднага се залепи за Бъндъл. Изглеждаше изненадан и смутен.

— Здравей, Бъндъл! Разбрах, че и ти ще бъдеш тук. Досега бях потънал до уши в работа, иначе щях да ти се обадя по-рано.

— Много ли държавни дела за оправяне имаше днес? — попита го със съчувствие О'Рорк.

Бил изстена.

— Не знам що за човек е твойт началник — каза. — Вижда ми се кротък и добродушен. Докато Умника е направо невъзможен. Скъсва ме от работа. На всичко намира кусури и непрекъснато твърди, че не съм свършил нищо.

— Звучи забавно — отбеляза Джими, който току-що се бе присъединил към компанията.

Бил го погледна укорително.

— Никой не знае какво ми е на главата — каза младежът без драматизъм.

— И събеседването с графинята ли имаш предвид? — попита Джими. — Май се е оказало прекалено голямо изпитание за женомразец като теб.

— Това пък какво е? — попита Бъндъл.

— След като приключи следобедният чай — поясни Джими усмихнато, — графинята помоли Бил да я разведе из дома.

— Можех ли да ѝ откажа? — попита Бил, изчервил се като домати.

На Бъндъл ѝ стана неудобно. Податливостта на мистър Уилям Евърсли към женския чар ѝ бе добре известна. В ръцете на жена като графинята Бил щеше да бъде мек като восък. Бъндъл се замисли още веднъж дали Джими Тесиджър е постъпил мъдро, като е посветил и Бил в общото им начинание.

— Графинята е очарователна жена — каза Бил — и безкрайно умна. Да бяхте я чули как говори, докато я развеждах из къщата. Зададе ми какви ли не въпроси.

— Какви въпроси? — внезапно попита Бъндъл.

Бил не ѝ отговори съвсем определено.

— Не си спомням точно. Разпита ме за историята на дома. Също и за старите мебели. Въобще прояви интерес към всичко.

В този момент в стаята се появи графинята. Изглеждаше великолепно, в прилепнала по тялото ѝ рокля от черно кадифе. Бъндъл забеляза как Бил незабавно отиде да ѝ прави компания. Към тях се присъедини и сериозният младеж с очилата.

— Бил и Орангутана здравата са хлътнали — отбеляза през смях Джими Тесиджър.

Според Бъндъл в цялата работа нямаше нищо смешно.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

СЛЕД ВЕЧЕРЯТА

Джордж не хващаше вяра на съвременните нововъведения. В абатство Уайвърн нямаше централно отопление. Когато след вечеря дамите отидоха във всекидневната, се оказа, че температурата е съвсем неподходяща за съвременното вечерно облекло. Огънят в добре заредената камина ги привлече като магнит.

— Б-ррр — каза графинята, треперейки от студ.

От нейната уста този звук прозвуча изящно и екзотично.

— Дните стават все по-къси — рече лейди Кут и наметна широките си рамене с ужасен шал на големи цветя.

— Защо Джордж не прокара нормално отопление? — попита Бъндъл.

— Вие, англичаните, никога няма да се научите как да затопляте в домовете си — каза графинята.

След това извади дългото си цигаре и запуши.

— Камината е старомодна — вметна лейди Кут. — Топлината излиза през комина, вместо да затопля стаята.

— Да, да — съгласи се графинята.

Настъпи мълчание. Лейди Кут очевидно така досаждаше на графинята, че разговорът започна да става невъзможен.

— Много е забавно, че децата на мисис Маката са хванали заушка — наруши тишината лейди Кут. — Всъщност не исках да кажа, че е забавно...

— Какво означава „заушка“? — прекъсна я графинята.

Бъндъл и лейди Кут ѝ заобясняваха в един глас.

— Сигурно и в Унгария децата боледуват от заушка? — поинтересува се лейди Кут.

— Какво? — попита графинята.

— За унгарчетата ми е думата. Сигурно и те страдат от заушка.

— Не знам — отвърна графинята. — Откъде да зная?

Лейди Кут я погледна с изненада.

— Бях останала с впечатление, че се занимавате с...

— А, това ли имахте предвид! — графинята се намести поудобно, взе цигарето в ръка и започна бързо да разказва. — Ще ви разкажа някои ужасни неща — рече тя. — Неща, които видях с очите си. Невероятни неща. Няма да ми повярвате.

Удържа на думата си: разказва бързо и много образно. Описа им сцени на невероятен глад и мизерия. Започна да описва следвоенна Будапеща и стигна до съвременните ѝ проблеми. Бе убедителна, но Бъндъл не можа да се отърси от чувството, че жената говори като грамофонна плоча. Включваш грамофона и знаеш какво ще чуеш. Известно ти е и кога грамофонът ще спре.

Лейди Кут бе страшно заинтригувана от чутото и ѝ личеше. Наблюдаваше графинята с полуотворена уста, втренчила в нея големите си тъмни и тъжни очи. От време на време се опитваше да вметне някой коментар.

— На една моя братовчедка три от децата ѝ обгоряха до смърт. Ужасно, нали?

Графинята въобще не ѝ обръщаше внимание. Продължаваше да говори и накрая спря така внезапно, както бе започнала.

— Вече ви разказах как стоят нещата. Имаме пари, но нямаме организация. Именно организация ни трябва.

Лейди Кут въздъхна.

— Съпругът ми открай време ми повтаря, че нищо не може да се свърши без организираност. Отдава своя успех само на нея. Смята, че нищо не може да се постигне без организираност.

Отново въздъхна. Пред очите ѝ се мярна съвсем кратко видение — видението за сър Осуалд, който не е преуспял в живота. Сър Осуалд, запазил всички качества на веселия младеж от работилницата за велосипеди. Само за секунда си каза, че животът ѝ може би щеше да е много по-приятен, ако сър Осуалд не бе *чак дотам* организиран.

От тази мисъл ѝ хрумна една съвсем обяснима асоциация и тя се обърна към Бъндъл:

— Симпатичен ли ви е вашият главен градинар, лейди Айлийн?

— Макдоналд ли имате предвид? Как да ви кажа... — Девојката се поколеба. — Няма как човек като Макдоналд да ти е симпатичен, но не може да се отрече, че е първокласен градинар.

— Да, да, знам — побърза да се съгласи лейди Кут.

— Трябва само да му се напомня да си знае мястото — рече Бъндъл.

— Да, да, права сте, разбира се — каза лейди Кут.

Погледна със завист Бъндъл заради лекотата, с която бе готова да постави Макдоналд на мястото му.

— Обожавам градините с много цветя — намеси се замечтано графинята.

В този момент разговорът бе нарушен. В стаята нахълта Джими Тесиджър и се обърна направо към Бъндъл. Заговори я със странен и припрян глас.

— Ще дойдеш ли най-сетне да ти покажа тези оферти? Отдавна те чакам.

Бъндъл бързо излезе от стаята, следвана от Джими.

— За какви оферти говориш? — попита, след като вратата зад тях се затвори.

— За никакви — каза Джими. — Трябваше просто да те измъкна оттам. Хайде, Бил ни чака в библиотеката. Там ще бъдем само ние.

Бил се разхождаше напред-назад из библиотеката с много смутен вид.

— Знаеш ли — каза й сопнато, — тази работа не ми харесва.

— Какво не ти харесва?

— Не ми харесва, ме се замесваш в цялата тази история. Вероятността да си навлечеш неприятности е десет към едно и при това положение... — Погледна я така грижовно, че на Бъндъл й стана приятно. — Би трябвало да я държим настрана, нали, Джими?

— Вече й обясних — рече Джими.

— Нали ме разбра, Бъндъл? Можеш да си изпатиш.

Бъндъл се обърна към Джими.

— Ти какво му разказа?

— Всичко.

— Още не съм съвсем наясно със случилото се — призна Бил. — Имам предвид ходенето ти в клуб „Седемте циферблата“ и така нататък. Я се откажи!

— От какво да се откажа?

— От тези занимания.

— Откъде-накъде ще се отказвам? Та те ме държат под напрежение.

— Да, да, под напрежение. Забравяш обаче, че могат да бъдат изключително опасни. Виж какво се случи на клетия Рони.

— Видях — каза Бъндъл. — Ако не беше твоят приятел Рони, едва ли, както ти се изразяваш, щях „да се замесвам“. Но вече съм замесена. И колкото и да ми мънкаш и хленчиш, няма да се откажа.

— Знам, че си смело момиче, Бъндъл, обаче...

— Спести си комплиментите и да се хващаме за работа.

Бъндъл почувства облекчение, задето Бил е приел предложението ѝ.

— Оказа се права за формулата — рече той. — Еберхард разполага с някаква формула, по-точно вече я е предал на сър Осуалд. Той пък я е проверил в заводите си. Под най-строга тайна, както си му е редът. Еберхард го е придружавал. Сега всичките са се събрали в кабинета и, тъй да се каже, приключват пазарлъка.

— Сър Стенли Дигби докога ще остане? — поинтересува се Джими.

— Утре заминава за Лондон.

— Да... — каза Джими. — Поне едно е ясно. В случай че, както предполагам, сър Стенли вземе формулата, то ако тук има да става нещо, ще стане тази нощ.

— Сигурно си прав.

— Изобщо не се съмнявам. Поне времето на действие ни е ясно. Престъпниците ще трябва да проявят изключителна съобразителност. Нека започнем с подробностите. Преди всичко да помислим къде ще е свещената формула тази нощ. Дали ще е у Еберхард или у сър Осуалд Кут?

— У нито един от двамата. Доколкото разбрах, тази вечер ще бъде предадена на министъра на въздухоплаването, за да я отнесе утре в Лондон. Сигурен съм, че при това положение ще я съхранява О'Рорк.

— Е, вече ми е ясно какво да правим. Щом очакваме, че нощес някой ще се опита да открадне документа, трябва и ние да бъдем на поста си, драги ми Бил.

Бъндъл отвори уста и понечи да възрази, но размисли и не каза нищо.

— Между другото — продължи Джими, — кого видях тази вечер в антрето? Униформения портиер на „Хародс“ или нашия стар приятел Лестрейд от Скотланд Ярд?

— Доближаваш се до истината, драги Уотсън — отвърна Бил.

— Излиза — каза Джими, — че ще нахълтаме в неговите ловни полета.

— Няма как да го избегнем — рече Бил, — щом сме решили да си свършим работата както трябва.

— Е, разбрахме се — каза Джими. — Ще си разделим нощта на две смени.

Бъндъл отново понечи да каже нещо и пак се въздържа.

— Добре — съгласи се Бил. — Кой ще бъде първа смяна?

— Да хвърляме ли ези-тура?

— Няма да е зле.

— Добре. Ако е ези, аз съм пръв. Ако е тура, си ти. Хвърлям.

Бил кимна. Монетата се завъртя във въздуха. Джими я погледна.

— Ези — каза той.

— Дявол да го вземе, пак извади късмет. Ще изтърва всичко интересно.

— Човек никога не знае — възрази Джими. Престъпниците са непредсказуеми. В колко часа да те събудя? В три добре ли е?

— Да.

Тогава се обади Бъндъл.

— Ами аз? — попита тя.

— Ти ще се прибереш в стаята и ще си легнеш. И толкоз.

— Така ли мислите? В това няма нищо вълнуващо.

— Не бъди толкова уверена — отвърна любезно Джими. — Може да те убият, докато спиш, а ние с Бил през това време да отървем кожата.

— Да, съществува и такава възможност. Знаеш ли, Джими, тази графиня никак не ми харесва. Вижда ми се подозрителна.

— Глупости! — извика разгорещено Бил. — Тя е извън всякакво подозрение.

— А ти откъде знаеш? — сопна му се Бъндъл.

— Знам много добре, защото ми я препоръча един познат от унгарското посолство.

— А, разбирам — отвърна Бъндъл, изненадана от внезапната му разпаленост.

— Всички момичета сте еднакви — изръмжа Бил. — Достатъчно е една жена да е привлекателна, и веднага започвате да...

Бъндъл и друг път бе чувала този несправедлив мъжки аргумент. Беше ѝ втръснал.

— Добре, добре. Гледай само да не прошепнеш всичките ни тайни на розовото ѝ ушенце. Аз ще си легна. Умрях от скука в тази компания и не мисля да се връщам.

Излезе от стаята. Бил впери поглед в Джими.

— Добре познаваш Бъндъл. Страхувах се, че ще си имаме неприятности с нея. Знаеш колко много държи да е в течение на всичко. Радвам се, че в края на краищата разбра как е разумно да постъпи.

— И аз се радвам — каза Джими. — Тя направо ме изненада.

— Въпреки всичко Бъндъл е благоразумна. Разбира кое е възможно и кое — не. Между другото, дали да не се въоръжим с нещо? В такива моменти си е в реда на нещата.

— Вече се сдобих с автоматичен пистолет със синьо-черна цев — рече Джими не без известна гордост. — Тежи няколко фунта и има страховит вид. Когато започне твоето бдение, ще ти го преотстъпя.

Бил го погледна със смесица от завист и уважение.

— И как така се сети? — попита.

— Просто ми дойде на ум — отвърна небрежно Джими.

— Надявам се да не застреляме не този, когото трябва — рече Бил.

— Наистина ще е досадно — отвърна сериозно мистър Тесиджър.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ДЖИМИ

Тук нашето повествование ще се раздели на три части — съвсем обособени и напълно различни. Ноцта, която предстои, ще се окаже богата откъм събития, които всеки един от тримата участници ще оцени от своя гледна точка.

Ще започнем с приятния и мил младеж Джими Тесиджър, който пожелаваше лека нощ на съзаклятника си Бил Евърсли.

— Не забравяй! — каза Бил. — В три часа сутринта! Ако все още си жив, разбира се — добави любезно.

— Може наистина да съм глупак — рече Джими, спомняйки си с раздражение какво му е казала Бъндъл, — но не съм чак толкова тъп, колкото изглеждам.

— Преди време се изрази така и за Джери Уейд — пророни Бил. — Спомняш ли си? И същата нощ...

— Престани, глупако! — каза Джими. — Как можеш да си толкова нетактичен?

— Изобщо не съм нетактичен — отвърна Бил. — Аз съм млад дипломат, а всички дипломати са тактични.

— Ако е така, значи си в зародишната фаза на дипломацията.

— Още си мисля за Бъндъл — рече Бил, внезапно сменяйки темата. — Определено се променя към добро. Да, към добро!

— Каза го и началникът ти — уточни Джими. — Заяви, че е приятно изненадан.

— По едно време ми се стори, че Бъндъл малко преиграва — продължи Бил, — но Умника е такъв тиквеник, че ще приеме за чиста монета всичко, което му кажат. Е, лека нощ. Сигурно ще ти бъде малко трудно да ме събудиш, но ако упорстваш, ще го сториш.

— Едва ли, ако поемеш пътя на Джери Уейд — рече Джими хапливо.

Бил го погледна укорително.

— Какво удоволствие ти доставя да се заяждаш? — попита го.

— Просто ти го връщам — отвърна Джими. — Хайде, прибирай се.

Бил обаче не последва съвета му. Продължи да го гледа смутено, като пристъпваше от крак на крак.

— Виж какво — каза младежът.

— Да?

— Виж какво, нищо няма да ти се случи. Но като си помисля за клетия Джери и за клетия Рони...

Джими го погледна отчаяно. Бил безспорно беше добронамерен, ала с дрънканиците си само усложняваше нещата.

— Виждам, налага се да ти покажа Леополд — каза Джими. Бръкна в джоба на тъмносиния костюм, който току-що бе облякъл, извади оттам нещо и го показа на Бил. — Истински автоматичен пистолет със синьочерна цев — каза скромно.

— Виж ти! Истински ли е? — възкликна Бил.

Съвсем определено видяното му бе направило впечатление.

— Купи го Стивънс, моят камердинер. Изряден и педантичен човек. Ти само натискаш спусъка, а останалото го върши Леополд.

— Джими... — започна Бил.

— Да?

— Моля те, внимавай с това нещо. Не го насочвай наляво и надясно. Ще е ужасно, ако очистиш стария Дигби, в случай, че се окаже сомнамбул.

— Не бери грижа — отвърна Джими. — Да де, ще ми се да видя Леополд в действие, след като съм дал пари за него. Ще положи всички усилия обаче да удържа кръвожадните си инстинкти.

— Е, лека нощ — каза Бил за четиринайсети път и вече наистина се прибра в стаята си.

Останал сам, Джими, застъпи на пост.

Сър Стенли Дигби бе настанен в стая в дъното на западното крило. От едната ѝ страна имаше баня, а от втората — врата към друга, по-малка стая, която сега се заемаше от мистър Терънс О'Рорк. Вратите на трите помещения водеха към къс коридор. Ако някой речеше да не ги изпуска от наблюдение, задачата му бе съвсем лесна. Кресло, сложено уж случайно в сянката на вградения дъбов шкаф точно на мястото, където късият коридор се свързваше с основния, осигуряваше идеална позиция за наблюдение. До стаите в западното

крило можеше да се стигне единствено оттам и бе невъзможно човек, решил да се промъкне, да остане незабелязан. Една от електрическите крушки в коридора още светеше.

Джими се разположи удобно, праметна крак върху крак и зачака. Леополд, в пълна бойна готовност, бе върху коляното му.

Младежът погледна часовника си. Беше един без двайсет. Бе изминал едва час, откакто гостите и прислугата си бяха легнали. Тишината бе пълна, ако не се броеше тиктакането на някакъв стенен часовник в далечината.

Този звук не разтревожи Джими, но му напомни нещо: за Джери Уейд и седемте тиктакащи будилника върху полицата. Кой ли ги бе поставил там? И защо? Джими настръхна целият.

Беше му неприятно да чака. Нищо чудно, че на спиритични сеанси се случва какво ли не. Седиш си в мрака, очакваш да стане нещо и не знаеш как ще реагираш и на най-слабия звук. Хрумва ти какво ли не!

Рони Девръо! Рони Девръо и Джери Уейд! И двамата млади и изпълнени с живот и енергия, и двамата симпатични и весели младежи. Къде бяха сега? В земята, при червеите. Уф, защо не можеше да си избие тези ужасни мисли?

Отново погледна часовника. Един и двайсет. Колко бавно течеше времето!

Бъндъл наистина бе страхотна! Да намери сили и смелост да се вмъкне в клуб „Седемте циферблата“! Защо Джими не се сети да го направи? Навярно защото щеше да му се стори фантастично.

Номер 7. Кой, по дяволите, беше Номер 7? Дали сега не беше в къщата, преоблечен като слуга? Едва ли беше някой от гостите. Не, бе изключено да е някой от гостите. Всъщност, замислеше ли се човек, цялата работа изглеждаше невероятна. Ако Джими не бе се уверил в истинността на думите на Бъндъл, можеше да си помисли, че разказът ѝ е измислен от начало до край.

Прозина се. Колко странно: да ти се спи и в същото време да си нащрек! Отново погледна часовника. Два без десет. Времето напредваше.

Изведнъж затаи дъх, наведе се и наостри уши. Бе чул нещо.

Минутите продължаваха да текат... Ето, звукът се повтори... Изпука дъска от дюшемето... Звукът обаче идваше някъде от долния

етаж. Отново отекна. Съвсем лек пукот. Някой се разхождаше из къщата, като внимаваше да не вдига шум.

Джими безшумно се изправи и се промъкна при стълбището. Тишината изглеждаше пълна. И все пак той бе сигурен, че е чул тези тихи звуци. Те не бяха плод на неговото въображение.

Слезе внимателно по стълбището, стиснал Леополд в дясната си ръка. В големия коридор цареше пълно безмълвие. Значи приглушеният звук, който беше чул, бе дошъл отдолу, от библиотеката.

Джими се прокрадна до вратата и се вслуша, но не чу нищо. След това с рязко движение я отвори и запали лампите.

Нищо. Голямото помещение бе окъпано в светлина. Ала бе празно.

Джими се намръщи.

— Готов съм да се закълна... — промърмори под нос.

Библиотеката бе просторна, с три прозореца, гледащи към терасата. Джими прекоси помещението. Средният прозорец не бе залостен отвътре.

Отвори го, излезе през него на терасата и се огледа. Нищо!

— Всичко, изглежда, е наред — прошепна младежът. — И все пак...

Размишлява известно време, след което се върна в библиотеката. Затвори вратата, заключи я и прибра ключа в джоба си. После изгаси осветлението. Около минута напруга слух, след което отиде тихо до прозореца и застана до него с Леополд в ръка.

Наистина ли дочуваше стъпки по терасата, или само си въобразяваше? Стисна пистолета и продължи да слуша.

Някъде в далечината един стенен часовник отбеляза два часа.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА БЪНДЪЛ

Бъндъл бе съобразително момиче, при това с богато въображение. Беше се досетила, че Бил, а вероятно и Джими ще се противопоставят на участието ѝ в опасните нощни приключения. Бе решила да не губи време в спорове, тъй като вече си имаше свои планове, които знаеше как да осъществи. Малко преди вечеря бе огледала от прозореца на стаята обстановката и бе останала доволна. Знаеше добре, че сивите стени на абатство Уайвърн са обрасли целите с бръшлян. Бръшлянът до прозореца ѝ изглеждаше дебел и здрав и щеше да издържи човек с нейното телосложение.

Не откри никакви пропуски в замисъла на Бил и Джими, както те го изложиха пред нея. Прецени обаче, че той е недостатъчен. Не ги разкритикува, защото смяташе да се заеме сама с останалото. Накратко, докато Джими и Били умуваха какво ще правят вътре в къщата, Бъндъл реши да посвети вниманието си на онова, което можеше да стане извън нея. Испита голямо задоволство от лекотата, с която подлъга двамата мъже да повярват в привидното ѝ покорство. Бил, разбира се, никога не се бе славил с пъргав ум. От друга страна пък, би трябвало да я познава. Колкото до Джими Тесиджър, макар да я познаваше съвсем отскоро, той също би трябвало да се досети, че тя, Бъндъл, няма да се остави така лесно да се разпореждат с нея.

Щом се прибра в стаята си, девойката се захвана за работа. Първо се отърва от вечерната рокля и започна да се преоблича, тъй да се каже, основно. Не бе довела камериерката си и сама си бе приготвила багажа. В противен случай французойката сигурно щеше да се озадачи защо миледи слага в куфара само бричове и никакви други дрехи за езда.

Облечена в бричовете, обувки с гумени подметки и тъмен пуловер, Бъндъл бе готова за сражението. Провери колко е часът. Оказа се, че е само дванайсет и половина. Твърде рано. Каквото и да се

случеше, щеше да стане по-късно, когато всички в къщата са заспали. Бъндъл определи за начало на операцията един и половина часа.

Изключи осветлението, седна до прозореца и зачака. Точно в един и половина стана, отвори прозореца и прехвърли крак през перваза. Нощта бе приятна, студена и безветрена. Грееха звезди, но нямаше луна.

Спусна се много лесно по бръшляна. Като малки те с двете ѝ сестри бяха лудували на воля из парка на Чимнис и умееха да се катерят като котки. Бъндъл се приземи върху леха с цветя: бе останала без дъх, но иначе дори не се одраска.

Спря за миг, за да реши какво да прави по-нататък. Знаеше, че стаите, в които са настанени министърът на въздухоплаването и неговият секретар, са в западното крило, тоест, в другия край на къщата. Покрай южната и западната ѝ стена имаше тераса, която внезапно завършваше при един зид.

Бъндъл се измъкна от лехата, зави и се озова в южната част на терасата. Запромъква се покрай къщата, като се криеше в нейната сянка. При втория ъгъл, тъкмо да свърне, се стресна: там стоеше мъж, който явно смяташе да ѝ препречи пътя.

Веднага го разпозна.

— Старши инспектор Батъл! Изкарайте ми ума!

— Затова съм тук — отвърна спокойно старши инспекторът.

Бъндъл го изгледа от глава до пети. И преди ѝ бе правило впечатление, че той трудно може да скрие присъствието си. Бе твърде висок и едър — биеше на очи. Имаше твърде английска външност. Едно обаче девойката знаеше с положителност: старши инспектор Батъл не бе глупак.

— Какво всъщност правите тук? — прошепна тя.

— Дебна да не се навърта някой, който няма работа тук.

— О! — възкликна изненадана Бъндъл.

— Вие например, лейди Айлийн, едва ли имате навика да се разхождате по никое време.

— Искате да се прибера ли? — попита бавно младата жена.

Старши инспектор Батъл кимна одобрително.

— Бързо съобразявате, лейди Айлийн. Точно това искам. Всъщност как се оказахте тук? От врата ли излязохте или от прозорец?

— През прозореца. Никак не е трудно да се слезе по бръшляна.

Батъл огледа замислено бръшляна.

— Да. Напълно права сте.

— А сега да се прибера, така ли? Не изпитвам такова желание. Разхожда ми се по западната тераса.

— Не е изключено и на друг да му се разхожда — отвърна Батъл.

— Веднага ще ви забележат — рече Бъндъл хапливо.

Старши инспекторът изпита по-скоро удоволствие от тези думи.

— Дано. *Никакви неприятности!* Такъв е моят девиз, лейди Айлийн. А сега извинявайте, но според мен ви е време да си лягате.

В гласа му се бе появила твърдост, от която Бъндъл разбра, че няма място за пазарлъци. С оклюмал гребен пое обратно. Вече бе изкатерила половината бръшлян, когато внезапно ѝ хрумна нещо, от което насмалко щеше да отслаби хватката и да падне.

Ами ако старши инспектор Батъл подозираше *нея*?

Да, в държането му определено имаше нещо, което издаваше подобни съмнения. Девојката едвам се сдържа да не се изкикоти, след като прекрачи перваза и пак се озова в спалнята. Само това оставаше солидният полицај да подозира именно *нея*!

Макар и да бе изпълнила заповедта на Батъл да се върне в стаята, Бъндъл нямаше никакво намерение да си ляга и да заспива. Пък и Батъл едва ли го очакваше от нея. Не беше човек, който да иска невъзможното. А за Бъндъл бе абсолютно невъзможно да кротува и мирува, докато наблизко стават интересни и вълнуващи събития.

Погледна часовника си. Беше два без десет. След кратко двоумене тя отвори внимателно вратата. Не се чуваше нищо. Всичко тънеше в тишина. Бъндъл се промъкна предпазливо по коридора.

Спря само веднъж, тъй като ѝ се стори, че някъде изпуква дъска от дюшемето. След това обаче се убеди, че е сгрешила, и продължи нататък. Излезе в главния коридор и се насочи към западното крило. Стигна ъгъла и внимателно се озърна. Сетне застина от изумление.

Наблюдателният пост бе пуст. Джими Тесиджър го нямаше.

Бъндъл бе смаяна. Какво се е случило? Защо Джими е напуснал поста си? Какво означаваше това?

Точно в този момент часовникът удари два часа.

Девојката продължаваше да стои неподвижно и да мисли какво да прави по-нататък, когато сърцето ѝ внезапно трепна и сякаш

застина. *Дръжката на вратата на стаята на Терънс О'Рорк бавно се раздвижи.*

Сякаш омагьосана, Бъндъл не можа да отлепи поглед от нея. Вратата обаче не се отвори. Вместо това дръжката малко по малко се върна в първоначалното си положение. Какво ли означаваше това?

Младата жена внезапно взе решение: кой знае защо Джими бе напуснал поста си и тя трябваше да извика на помощ Бил.

Върна се бързо и безшумно по обратния път и нахълта съвсем безцеремонно в стаята на Бил.

— Бил, събуди се! Събуди се веднага!

Каза го шепнешком, но не получи никакъв отговор.

— Бил! — прошепна отново Бъндъл.

С нетърпеливо движение включи осветлението и остана изумена от видяното.

Стаята беше празна, никой не беше лягал в леглото.

Къде в такъв случай беше Бил?

Изведнъж затаи дъх. *Това не беше стаята на Бил.* Върху един стол бе метнат тъничък пеньоар, върху друг — черна кадифена вечерна рокля. Разбира се, в бързината Бъндъл бе объркала стаите. Това бе спалнята на графиня Рацка.

Но къде тогава беше графинята?

Тъкмо когато девойката си задаваше този въпрос, нощната тишина бе нарушена, и то по недвусмислен начин.

Шумотевицата се разнасяше откъм долния етаж. Бъндъл мигновено изскочи от стаята на графинята и затича надолу по стълбището. Звучите идваха от библиотеката: някой бе съборил стол.

Девойката се опита с все сила да отвори вратата, но напразно. Бе заключена. Съвсем ясно обаче Бъндъл чу боричкане: някой охкаше и пъхтеше, друг ругаеше, от време на време се прекатурваше някой покрехък мебел, озовал се на полесражението.

След това прокъртяха, зловещи и отчетливи, два изстрела от пистолет.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ЛОРЕН

Лорен Уейд седна в леглото си и запали лампата. Беше точно един без десет. Беше си легнала рано, в девет и половина. Притежаваше полезното умение да се събужда, когато пожелае, така че бе успяла да се порадва на няколко часа отморяваш сън.

В стаята спяха и две кучета. Едното надигна глава и я погледна въпросително.

— Мирувай, Лърчър! — заповяда му Лорен.

Голямото животно послушно сведе глава и продължи да я наблюдава през гъстите си ресници.

В началото на запознанството си с Лорен, Бъндъл се бе усъмнила в привидната ѝ мекушавост. Подозренията ѝ обаче бързо се бяха разсеяли, тъй като Лорен се съгласяваше с всичко и прие за естествено да бъде държана встрани от събитията.

И все пак бе достатъчно да се взреш в лицето на момичето, за да откриеш сила и характер в малката ѝ, но волева челюст и в плътно стиснатите устни.

Лорен стана и се облече. В един от джобовете на палтото си сложи електрическо фенерче. Сетне отвори чекмеджето на скрина и извади оттам малък пистолет — почти играчка — с ръкохватка, инкрустирана със слонова кост. Бе го закупила предния ден от „Хародс“ и бе много доволна от придобивката си.

Огледа още веднъж стаята, сякаш проверяваше да не е забравила нещо. В този момент голямото куче стана, приближи се до нея, размаха опашка и я погледна с умоляващи очи.

Не, Лърчър! Няма да дойдеш. Не мога да те взема. Ще стоиш тук и ще кротуваш!

Целуна кучето по главата, накара го да легне на мястото си, излезе безшумно от стаята и затвори вратата.

Напусна къщата през една странична врата и се запъти към гаража, където я очакваше малката ѝ двуместна кола. Тъй като имаше

лек наклон, Лорен освободи спирачката и амбриажа и остави автомобила сам да се спусне надолу. Запаля двигателя едва след като се поотдалечи от къщата. Погледна часовника си и настъпи педала на газта.

Спря колата на място, което си беше набелязала отпреди. В оградата имаше отвор, през който мина с лекота. След няколко минути, леко изкаляна, Лорен стоеше в имение Уайвърн.

Възможно най-тихо се запъти към достолепната сграда, обвита с бръшлян. Чу как в далечината един стенен часовник удари два часа.

Пулсът на Лорен се ускори, докато тя се приближаваше към сградата. Наоколо нямаше жив човек. Нямаше никакви признаци на живот. Всичко изглеждаше мирно и тихо. Стигна терасата и се заоглежда.

Най-неочаквано в краката и тупна някакъв предмет, хвърлен от горния етаж. Лорен се наведе и го взе. Бе пакет, увит в груба амбалажна хартия. Както държеше пакета, девойката погледна нагоре.

Точно над главата ѝ имаше отворен прозорец. От него се подаде крак и след малко някакъв мъж се запуска по бръшляна.

Лорен не чака повече. Побягна с все сила, стиснала пакета.

Зад нея се чу шумът, предизвикан от спречкване. Някой каза с груб глас: „Пусни ме, бе.“ Друг, много добре познат ѝ глас, рече: „А, не, не.“

Лорен продължи да бяга през глава, сякаш обхваната от паника. Щом зави зад ъгъла на терасата, попадна в ръцете на едър силен мъж.

— Спокойно, спокойно! — рече благо старши инспектор Батъл.

Лорен намери сили да реагира.

— Побързайте, моля ви! Ще се избият! Направете нещо!

Чу се острият пукот от пистолетен изстрел. Сетне още един.

Старши инспектор Батъл побягна в посока на изстрелите. Лорен го последва. Завиха покрай ъгъла на терасата и стигнаха при прозореца на библиотеката. Прозорецът бе отворен.

Батъл се наведе и запаля джобно фенерче. Застанала зад него, Лорен надникна през рамото му. Изхълца от уплаха.

До прозореца лежеше Джими Тесиджър, потънал в нещо, което ѝ се стори езеро от кръв. Дясната му ръка се бе провесила в странно положение.

Девойката изкрещя.

— Мъртъв е! — започна да се вайка тя. — Джими е мъртъв!

— По-спокойно! — рече старши инспектор Батъл. — Не бързайте! Обзалагам се, че младият господин не е мъртъв. По-добре се опитайте да включите осветлението.

Лорен се подчини. Залитайки, прекоси стаята, отиде при ключа за електрическото осветление и го завъртя. Помещението се изпълни със светлина. Старши инспектор Батъл въздъхна облекчено.

— Нищо му няма. Простреляна е само дясната му ръка. Припаднал е от загубата на кръв. Елате да ми помогнете.

Някой забумка с юмрук по вратата на библиотеката. Разнесоха се гласове, които настояваха, ахкаха и пак настояваха.

Лорен погледна въпросително инспектора.

— Да отида ли...

— Не бързайте — рече Батъл. — Има време. По-добре ми помогнете.

Младата жена изпълни нареждането му. Старши инспекторът бе извадил от джоба си чиста носна кърпа и се бе заел да превързва ръката на ранения. Лорен му помогна.

— Ще се оправи — каза Батъл. — Не се тревожете. Тези младежи са жилави като котки. Даже си мисля, че не е припаднал от загуба на кръв. Навярно си е ударил главата при падането.

Ударите по вратата на библиотеката бяха станали непоносимо настойчиви. Раздаде се гласът на Джордж Ломакс, гневен и отчетлив.

— Кой е там? Отворете веднага!

Старши инспектор Батъл въздъхна.

— Май се налага да го направим — каза той. — Жалко.

Огледа стаята. До Джими се търкаляше автоматичен пистолет. Старши инспекторът внимателно го взе в ръка и впери поглед в него. Промърмори нещо и го сложи върху масата. После отиде да отключи вратата. В стаята нахълтаха неколцина души. Всички заговориха едновременно. Извиси се гласът на Джордж Ломакс, макар и не съвсем членоразделно.

— Какво... какво означава всичко това? А, вие ли сте, инспекторе? Какво... Какво стана... Кажете какво се е случило.

— Боже мой, та това е Джими! — възкликна Бил Евърсли, съгледал неподвижното тяло на пода.

— Клетото момче! — извика лейди Кут, облечена в ярковиолетов лъскав пенъоар.

Заобиколи старши инспектор Батъл и с майчинска грижовност се наведе над пострадалия Джими.

— Лорен! — възкликна Бъндъл.

— Gott im Himmel!^[1] — извика хер Еберхард и продължи в този дух.

— Господи, какво означава това? — попита сър Стенли Дигби.

— Божичко, колко кръв! — каза една камериерка и едва след това изпищя от вълнение.

— Леле! — рече един от слугите.

— Тази няма да я бъде! — отсече икономът, успял да набере кураж и даде знак на прислугата да излезе.

Деловият мистър Рупърт Бейтман отправи въпрос към Джордж:

— Сър, дали някои от присъстващите да не се махнат?

Всички си поеха дъх.

— Невероятно! — възкликна Джордж Ломакс. — Батъл, какво се случи?

Старши инспекторът го стрелна с поглед и Джордж съобрази, че отново трябва да прояви дискретност.

— Моля ви! — каза той, като застана до вратата. — Всичка се прибирайте по стаите! Не се е случило нищо особено:

— Малко произшествие — допълни с лекота старши инспектор Батъл.

— Точно така, произшествие. Наистина ви моля да се приберете по стаите.

На никого не му се прибираше.

— Лейди Кут, ако обичате...

— Клетото момче — повтори тя с майчинска загриженост.

Изправи се без никакво желание. Междувременно Джими даде признаци на живот и приседна.

— Здравейте — каза с плътния си глас. — Какво става?

Огледа присъстващите с празен поглед, след което в очите му отново се появи разсъдък.

— Хванахте ли го? — попита обнадеждено.

— Кого?

— Човека, който се спусна по бръшляна. Бях застанал до прозореца. Сграбчих го, когато слезе, и започнахме борба...

— Мир нямаме от тези проклети обирджии — извика лейди Кут. — Клетото момче!

Джими продължаваше да се оглежда.

— О, май мебелите са пострадали. Човекът беше як като бик и никак не ми беше лесно.

Състоянието на стаята бе ярко потвърждение на думите му. В радиус от три метра всичко, което беше леко и чупливо и можеше да бъде счупено, *наистина* бе изпотрошено.

— И какво стана сетне?

Джими обаче търсеше нещо с поглед.

— Къде е Леополд? Най-красивият от всички автоматични пистолети?

Батъл му посочи пистолета върху масата.

— Ваш ли е, мистър Тесиджър?

— Да, мой. Това е моят малък Леополд. Колко изстрела са направени с него?

— Само един.

Джими изглеждаше натъжен.

— Леополд ме разочарова — прошепна младежът. — Навярно не съм натиснал спусъка както трябва и затова е прекратил стрелбата.

— Кой стреля пръв?

— Май аз — отвърна Джими. — Човекът успя да ми се изплъзне и докато се усетя, се оказа при прозореца. Тогава именно натиснах спусъка на Леополд. Мъжът се извърна и стреля по мене. После сигурно съм изгубил съзнание.

Джими се хвана натъжен за главата.

Но сър Стенли Дигби внезапно се развълнува.

— Какво казахте, че се е смъкнал по бръшляна ли? За Бога, Ломакс, да не са откраднали онази работа?

Излезе тичешком от стаята. Кой знае защо, никой не пророни и дума по време на отсъствието му. След няколко минути сър Стенли се върна. Кръглото му чипоносо лице бе преbledняло като на мъртвец!

— За Бога, Батъл, няма го! О'Рорк спи непробудно, мисля, че е наркотизиран. Не мога да го събудя. Документите са изчезнали.

[1] Небесни Боже (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ВЪЗВРЪЩАНЕТО НА ФОРМУЛАТА

— Der liebe Gott!^[1] — прошепна ужасено хер Еберхард.

Лицето му бе бяло като платно.

Джордж отправи към старши инспектора поглед, изпълнен с достолепие и укор.

— Вярно ли е, Батъл? Та аз разчитах на вас!

Старши инспекторът отново успя да демонстрира своята невъзмутимост. Не трепна нито един мускул на лицето му.

— И най-добрите понякога търпят поражение, сър — каза тихо.

— Нима наистина искате да кажете, че документа го няма?

Но за учудване на всички Батъл поклати глава.

— Не, мистър Ломакс, не е така. Заслугата обаче не е моя. Трябва да изкажем благодарност на тази млада дама.

Посочи Лорен, която го погледна изненадано. Батъл отиде при нея и внимателно пое от ръцете ѝ кафявия пакет, който тя още стискаше механично.

— Струва ми се, мистър Ломакс, че тук ще намерите онова, което търсите.

Сър Стенли Дигби, с по-бързи рефлексии от тези на Джордж, грабна пакета, разкъса опаковката и разгледа съдържанието му. Въздъхна облекчено и изтри потта от челото си. Хер Еберхард прегърна рожбата на своя ум и я притисна до сърцето си, произнасяйки цял поток от думи на немски.

Сър Стенли се обърна към Лорен и сърдечно ѝ стисна ръката.

— Любезна млада госпожице — рече той, — безкрайно задължени сме ви.

— Така е — потвърди Джордж, — макар че аз...

Загледа учудено младата дама, която виждаше за пръв път. Лорен отправи изпълнен с молба поглед към Джими, който ѝ се притече на помощ.

— Позволете ми да ви представя мис Уейд — каза младежът. — Сестрата на Джералд Уейд.

— Точно така — рече Джордж и ѝ стисна горещо ръката. — Скъпа мис Уейд, искам да изразя горещата си благодарност за това, което сторихте. Трябва да призная обаче, че не разбирам как...

Спря деликатно наред изречението и четирима от присъстващите усетиха, че предстоят трудни обяснения. На помощ се притече старши инспектор Батъл.

— Дали да не го оставим за по-късно, сър? — предложи тактично.

В разговора се включи и деловият мистър Бейтман.

— Хайде да видим какво става с О'Рорк. Дали, сър, да не извикаме лекар?

— Разбира се — каза Джордж. — Разбира се! Как не се сетихме досега! Бил, обади се по телефона на доктор Картрайт. Помоли го да дойде. Кажу му... не, просто му намекни, че е необходима пълна дискретност.

Бил отиде да изпълни нареждането.

— Ще дойда с вас, Дигби — каза Джордж. — Вероятно трябва да се вземат мерки още преди да е пристигнал лекарят.

Той отправи безпомощен поглед към Рупърт Бейтман. Деловитостта му биеше на очи. Орангутана винаги се справяше с положението.

— Да дойда ли с вас, сър?

Джордж прие предложението с облекчение. Ето човек, на когото винаги можеше да се разчита. Имаше пълно доверие в деловитостта на мистър Бейтман. Това чувство се споделяше от всички, които познаваха чудесния момък.

Тримата мъже излязоха заедно. След като изрече с приятния си плътен глас, че би могла да помогне с нещо на клетия младеж, лейди Кут, ги последва.

— Тази жена има силно развит майчински инстинкт — отбеляза замислено старши инспекторът. — Чудя се...

Три чифта очи се впериха изпитателно в него.

— Чудя се — продължи бавно Батъл — къде ли е сър Осуалд Кут?

— Ах! — възкликна Лорен. — Да не смятате, че са го убили?

Батъл поклати глава и я погледна укорително.

— Едва ли е станало нещо чак толкова мелодраматично — каза той. — По-скоро мисля...

Изведнъж старши инспекторът млъкна, понаведе глава и се послуша. Даде знак с ръка и на другите да пазят тишина.

След малко и те чуха това, което той бе доловил пръв с острия си слух: стъпки по терасата. Отчетливите стъпки на човек, който не смяташе да крие присъствието си. Подир миг на прозореца се появи едър човек, който ги огледа и който даваше да се разбере, че е господар на положението.

Сър Осуалд — защото това бе именно той — бавно местеше поглед от човек на човек. С набитото си око прецени обстановката: Джими с превързана набързо ръка, Бъндъл в доста странно облекло, непознатата Лорен. Накрая погледът му се спря на старши инспектор Батъл. Сър Осуалд заговори ясно и властно:

— Какво се е случило тук, старши инспекторе?

— Имаше опит за обир, сър.

— Само опит, така ли?

— Благодарение на тази млада дама, мис Уейд, крадците не успяха да осъществят плановете си.

— Добре — отсече сър Осуалд, след като получи отговор на първия си въпрос. — А какво ще ми кажете за това?

Показа им малък пистолет марка „Маузер“, който държеше внимателно за дръжката.

— Къде го открихте, сър Осуалд?

— Навън, на поляната. Сигурно го е хвърлил някой от крадците, докато е бягал. Както виждате, едва-едва го докосвам, в случай че решите да вземете отпечатъци от пръсти.

— Мислите за всичко, сър Осуалд — каза Батъл.

Пое пистолета от него и внимателно го сложи на масата до колта на Джими.

— А сега, ако обичате — рече сър Осуалд, — обяснете ми какво точно се е случило.

Старши инспекторът му изложи накратко нощните събития. Сър Осуалд се смръщи замислено.

— Доколкото разбирам — каза той сопнато, — след като е ранил и е извадил от строя мистър Тесиджър, престъпникът си е плюл на

петите, като е хвърлил пистолета. Не проумявам обаче, защо никой не го е преследвал.

— Научихме, че е трябвало да преследваме някого, едва след като изслушахме разказа на мистър Тесиджър — отбеляза сухо старши инспектор Батъл.

— Значи не сте го видели, когато сте завивали покрай терасата?

— Не. Очевидно съм го изтървал с някакви си четирийсет секунди. Нощта е безлунна и той вероятно е потънал в мрака веднага щом се е озовал на терасата. Сигурно е стрелял и е побягнал.

— Хм — изпуктя сър Осуалд. — Въпреки всичко продължавам да мисля, че е трябвало да организирате преследване. Трябвало е да поставите повече хора на пост.

— Трима от хората ми са на пост в имението — възрази спокойно старши инспекторът.

— Виж ти! — изненада се сър Осуалд.

— Наредено им е да задържат всекиго, опитал се да го напусне.

— И въпреки това не са задържали никого?

— И въпреки това не са задържали никого — съгласи се със сериозен глас Батъл.

Сър Осуалд го погледна така, сякаш нещо в думите му го бе озадачило.

— Казахте ли ми всичко, което ви е известно, старши инспектор Батъл? — попита остро.

— Да, сър Осуалд, казах ви *всичко, което ми е известно*. Друг въпрос е дали съм ви казал всичко, което мисля. Така например ми хрумнаха някои доста любопитни неща. Безпредметно е обаче човек да споделя какво мисли, докато мислите му не са го довели до нещо.

— И все пак — изрече бавно сър Осуалд — бих искал да зная какво мислите, старши инспектор Батъл.

— Мисля си например, сър, че в имението има твърде много бръшлян. Даже и по вашето палто има листа. Да, сър, бръшлянът тук наистина е твърде много. Усложнява ни работата.

Сър Осуалд го погледна, но така и не се разбра дали щеше да му отговори, защото в стаята влезе Рупърт Бейтман.

— Ето ви и вас, сър Осуалд! Радвам се да ви видя. Току-що лейди Кут забеляза, че ви няма, и реши, че крадците са ви убили. Редно е веднага да идете при нея. Ужасно разтревожена е.

— Мария е невероятна глупачка — рече сър Осуалд. — Защо пък трябва да ме убиват? Идвам ей сега, Бейтман.

Сър Осуалд и секретарят му излязоха.

— Много делови младеж! — рече Батъл, който ги изпроводи с поглед. — Как се казваше? Бейтман ли?

Джими кимна.

— Рупърт Бейтман — потвърди младежът. — Известен и като Орангутана. Бяхме съученици.

— Така ли? Това е любопитно, мистър Тесиджър. Какво мнение имахте тогава за него?

— И тогава си беше същият глупак.

— Не го приемам като глупак — каза спокойно Батъл.

— Е, разбирате какво искам да кажа. Естествено, че не е глупак. Обратното, има ум за двама. Но открай време му липсва чувство за хумор.

— Колко жалко! — възкликна старши инспекторът — Господата без чувство за хумор започват да се възприемат прекалено на сериозно. Това нерядко ги тласка към неразумни постъпки.

— Не мога да си представя Орангутана да извърши нещо неразумно — възрази Джими. — Напротив, досега се е справял чудесно с живота. Намерил си е хубава служба при стария Кут и май ще я запази.

— Старши инспектор Батъл! — намеси се Бъндъл.

— Да, лейди Айлийн?

— Не ви ли се струва странно, че сър Осуалд не ви обясни какво е правил посред нощ на ливадата?

— Той е велик човек — каза Батъл. — А великите хора дават обяснения само когато някой им ги поиска. Започнеш ли да даваш обяснения и да се извиняваш, значи си слаб и сър Осуалд го знае не по-зле от мен. Никога няма да седне сам да дава обяснения и да се извинява. Той е последният човек, който ще го направи. Просто нахълтва и иска аз да му дам обяснения. Наистина е велик.

Гласът на старши инспектора бе изпълнен с такова възхищение, че Бъндъл реши да не се задълбава по темата.

— А сега — рече Батъл и в очите му проблясна пламъче — ще се радвам да науча как мис Уейд пристигна така навременно на местопрестъплението.

— Би трябвало да се засрами — каза Джими. — Да се засрами, задето се опита да измами всички ни.

— Откъде-накъде ще стоя настрана? — отвърна му разгорещено Лорен. — И през ум не ми е минавало да го правя. Още в деня, когато в твоя апартамент и двамата ми обяснихте, че е най-добре да си кротувам вкъщи и да не се излагам на опасност, реших какво да сторя. Не ви възразих, но вече знаех какво да предприема.

— Всъщност това не ме изненадва особено — намеси се и Бъндъл. — Още тогава трябваше да съобразя, че зад тази изключителна отстъпчивост се крие нещо.

— Аз пък отсъдих, че си много благоразумна — каза Джими Тесиджър.

— Радвам се да го чуя, Джими — рече Лорен. — Не бе трудно да те излъжа.

— Благодаря ти за любезните думи! — възкликна Джими. — Продължавай, не ми обръщай внимание.

— Когато ми се обади по телефона и ми каза, че може да стане напечено, взех окончателно решение — поясни Лорен. — Отидох в „Хародс“ и си купих пистолет. Ето го.

Тя извади изящното оръжие. Старши инспектор Батъл го взе и го разгледа.

— Каква смъртоносна играчка, мис Уейд. Стреляли ли сте с него?

— Никога — каза Лорен. — Реших обаче, че ако го нося със себе си, ще се чувствам — как ли да се изразя? — по-сигурна.

— Разбирам — рече сериозно Батъл.

— Намерението ми бе да дойда и да видя какво става. Оставих колата на шосето, промуших се през плета и се качих на терасата. Тъкмо се оглеждах, когато в краката ми тупна нещо. Вдигнах го и се озърнах да видя кой го е хвърлил. Забелязах някакъв човек, който се спускаше по бръшляна, и побягнах.

— Ясно — каза Батъл. — В състояние ли сте, мис Уейд, да го опишете?

Момичето поклати глава.

— Беше тъмно като в рог. Стори ми се, че е едър, но това бе всичко, което видях.

— А вие, мистър Тесиджър — каза Батъл, — боричкали сте се с този човек. Бихте ли могли да кажете нещо повече за него?

— Беше доста як, друго не мога да ви кажа. Когато го стиснах за гърлото, изхърка няколко пъти. Рече ми: „Пусни ме, шефе“, или нещо от този род.

— Значи е бил необразован?

— Вероятно. Поне говореше като такъв.

— Пак не разбирам защо е хвърлил пакета — вмета Лорен. — Дали защото е мислил, че ще му пречи при слизането?

— Не — поясни Батъл. — Имам си цяла теория за това. Пакетът, мис Уейд, ви е бил подхвърлен.

— Подхвърлен? *На мен?*

— Нека го кажа иначе. На човека, с когото престъпникът ви е сбъркал.

— Става доста сложно — отсъди Джими.

— Мистър Тесиджър, когато влязохте в тази стая, запалихте ли осветлението?

— Да.

— И нямаше никого, така ли?

— Никого.

— Но преди това ви се е сторило, че някой се движи из стаята?

— Точно така.

— И сетне, след като сте проверили прозореца, сте изключили отново осветлението и сте заключили вратата.

Джими кимна.

Старши инспектор Батъл бавно се огледа. Вниманието му бе привлечено от голям параван от испанска кожа, сложен до един от библиотечните шкафове.

С бързи стъпки прекоси помещението и надникна зад паравана.

Това, което видя, го накара да възкликне от удивление. Тримата младежи отидоха веднага при него.

В безсъзнание на пода лежеше графиня Рацка.

[1] Божичко (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

РАЗКАЗЪТ НА ГРАФИНЯ РАЦКА

Графинята дойде на себе си доста по-различно, отколкото Джими Тесиджър. Съвземаше се по-дълго и къде-къде по-артистично.

Именно Бъндъл реши, че е артистично. Девојката направи всичко възможно да свести графинята — главно я пръскаше със студена вода, на която тя незабавно реагира и прокара с въздишка бяла трепереща ръка по челото си.

Тъкмо в този момент в стаята като фурия нахълта Бил, най-сетне приключил със задължението си да извика лекар по телефона, и (според Бъндъл) стана за резил.

Надвеси се над графинята със загрижено и разтревожено лице и започна да говори идиотщини.

— Нищо ви няма, графиньо. Нищо ви няма, повярвайте ми. Не говорете, ще ви навреди. Лежете си. След миг ще се почувствате добре. Ще се почувствате наистина чудесно. А сега мълчете. Не бързайте. Не мърдайте, затворете очи. След малко ще си припомните всичко. Пийнете си още водица. Ще донеса и коняк. Точно така, конякът ще ви оправи. Бъндъл, не мислиш ли, че малко коняк...

— За Бога, Бил, остави я на мира! — сопна му се Бъндъл. — Ще ѝ мине.

Девојката отново поля с опитна ръка тоновете грим на графинята със студена вода.

Жената се окопити и приседна. Изглеждаше значително по-добре.

— Ах! — простена тя. — Жива съм!

— Не бързайте — каза Бил. — Не говорете, докато не се почувствате съвсем добре.

Графинята се опита да прикрие тялото си с доста прозрачния пенъоар.

Огледа малката тълпа, струпала се около нея. Угрижеността изписана върху лицата на присъстващите, нещо не ѝ хареса. Така или

иначе, тя се усмихна любезно на единственото лице, което изразяваше съвсем различни чувства.

— Ето ви и вас, мой високи англичанино — каза графинята нежно. — Не се тревожете. Чувствам се добре.

— Сигурна ли сте? — попита Бил все със същия развълнуван тон.

— Съвсем сигурна. — Графинята му се усмихна отново. — Ние, унгарците, имаме стоманени нерви.

Тревогата, изписана върху лицето на Бил, бе заменена от облекчение и блаженство. На Бъндъл ѝ идеше да го срита.

— Пийнете малко вода — рече тя хладно.

Графинята обаче не пожела вода. Джими, изпълнен с повече състрадателност към красотата, изпаднала в затруднения, предложи коктейл. Графинята се отзова на тази идея. След като го изпи, огледа присъстващите още веднъж, този път по-оживено.

— Кажете ми какво се случи? — запита припряно тя.

— Надявахме се вие да ни обясните — отвърна старши инспектор Батъл.

Графинята го погледна с присвити очи. Изглежда, едва сега забеляза едрият мълчалив човек.

— Минах през стаята ви — каза Бъндъл. — Нямахте ви там и от кревата ви личеше, че не сте си лягали.

Девојката погледна с укор графинята, която притвори очи и бавно поклати глава.

— Да, да, сега си спомням всичко. Ох, наистина беше ужасно! — Тя потрепери. — Да ви разкажа ли?

Старши инспектор Батъл и Бил реагираха едновременно. Батъл каза:

— Да, ако обичате.

Бил рече:

— Не сега, ако не сте в настроение.

Графинята погледна първо единия, сетне втория мъж. Батъл изглежда, спечели двубоя.

— Не ми се спеше — започна графинята. — Тази къща ми действа потискащо. Чувствах се, както вие се изразявате, като котка върху нагорещени тухли. От опит знам, че в такова състояние е безсмислено да се опитвам да заспя. Разходих се из стаята. Опитах се

да почета малко, но книгите, оставени в спалнята, не ми се сториха интересни. Реших, че ако сляза долу, ще открия нещо по-подходящо.

— Съвсем естествено — вметна Бил.

— Да, напълно е обяснимо — каза Батъл.

— И така, излязох от стаята и отидох на долния етаж. В къщата цареше пълна тишина...

— Извинете — прекъсна я старши инспекторът. — Спомняте ли си в колко часа стана това?

— Никога не знам колко е часът — отвърна надменно графинята и продължи. — Както ви казах, цареше пълна тишина. Ако беше пробягала мишка, щеше да се чуе. Слязох по стълбите, съвсем тихо...

— Съвсем тихо ли?

— Естествено, защо да будя хората? — отговори жената с укор. — Дойдох тук, точно в този ъгъл, и започнах да търся по лавиците подходяща книга.

— Първо обаче включихте осветлението, нали?

— Не, не включих осветлението. Носех малкото си джобно фенерче. Именно с него осветих библиотечния шкаф.

— Ясно — рече старши инспекторът.

— Изведнъж чух някакъв звук — продължи с драматичен глас графинята. — Тих звук. Приглушени стъпки. Загасих фенерчето и се ослушах. Стъпките, ужасяващите стъпки, се приближаваха все повече. Скрих се зад паравана. След малко вратата се отвори и някой включи осветлението. В стаята влезе човекът, по-точно крадецът.

— Да, но... — започна мистър Тесиджър.

Някой го настъпи с голяма обувка по крака. Джими разбра, че старши инспектор Батъл му дава знак да мълчи, и не довърши изречението.

— Насмалко не умрях от страх — продължи графинята. — Опитах се да затая дъх. Човекът остана неподвижен около минута, ослушваше се. След това отново с тези ужасяващи, приглушени стъпки...

Джими пак отвори уста, за да възрази, и пак я затвори, без да каже нищо.

— Отиде при прозореца и надникна през него. Стоя минута-две, сетне прекоси повторно стаята, угаси лампите и заключи вратата. Ужасих се. Реших, че още е в стаята и се прокрадва към мен в мрака.

След миг чух, че пак е до прозореца. После стана тихо. Изпълних се с надеждата, че е излязъл оттам. Минаха още няколко минути, през които не чух никакъв звук. Вече бях почти сигурна, че човекът е излязъл, и дори понечих пак да запаля джобното си фенерче, за да проверя какво става, когато се почна всичко.

— Така ли?

— Да! Това бе наистина, наистина ужасно! Никога не ще го забравя! Двама мъже, вкопчили се в смъртна схватка! Какъв ужас! Блъскаха се из стаята и мебелите се разлетяха във всички посоки. Стори ми се, че сетне чух и женски писък. Не в стаята обаче, а някъде отвън. Престъпникът имаше груб глас, наподобяващ по-скоро крякане. През цялото време викаше: „Пусни ме, бе, пусни ме.“ Другият мъж беше джентълмен. Говореше като изискан англичанин.

На Джими му стана приятно.

— Той само ругаеше — продължи графинята.

— Наистина е бил джентълмен — каза старши инспектор Батъл.

— След това — допълни графинята — нещо проблесна и чух изстрел. Куршумът се заби в шкафа до мен. Сигурно тогава съм припаднала.

Тя погледна Бил, който я улови за ръката и я погали.

— Какво ужасно преживявте сте имали! — каза той. — Да знаете колко много ви съчувствам.

„Нещастен идиот“, помисли си Бъндъл.

Старши инспекторът бе отишъл бързо и безшумно при библиотечния шкаф вдясно от паравана. Наведе се и започна да търси. По едно време вдигна нещо от пода.

— Не е било куршум, графиньо — каза Батъл. — Било е гилзата от патрон. Мистър Тесиджър, къде бяхте застанали, когато стреляхте?

Джими зае позиция до прозореца.

— Някъде тук.

Старши инспекторът отиде на същото място.

— Правилно — съгласи се, — гилзата е трябвало да отхвърчи точно в тази посока. От калибър 455 е. Нищо чудно, че в тъмнината графинята я е сметнала за куршум. Ударила се е в шкафа на около педя от нея. Куршумът е докоснал съвсем леко рамката на прозореца и утре ще го открием навън. Освен ако вашият нападател не го носи в тялото си.

Джими поклати глава със съжаление.

— Боя се, че Леополд този път не се покри със слава — каза той покрусен.

Графинята го гледаше възхитено.

— Ръката ви! — възкликна тя. — Превързана е. Нима именно вие...

Джими шеговито се поклони.

— Много се радвам, че говоря като изискан англичанин — рече младежът. — Искам да ви уверя, че за нищо на света не бих произнесъл думите, които изрекох, ако имах и най-малкото подозрение, че в стаята присъства дама.

— Така и не разбрах всичко — побърза да поясни графинята, — макар и като малка да имах гувернантка англичанка.

— Никога няма да чуete такива думи от гувернантки — съгласи се Джими. — От гувернантките човек научава изречения, свързани с писалката на вуйчо му или с чадъра на племенницата на градинаря. Знам го добре.

— Какво все пак се случи? — настоя графинята. — Кажете ми най-сетне!

За миг се възцари мълчание: всички впериха поглед в старши инспектор Батъл.

— Работата е много проста — обясни спокойно той. — Опит за грабеж. От сър Стенли Дигби бяха откраднати някакви политически документи. Крадците почти успяха да се измъкнат с тях, но благодарение на тази млада дама — той кимна в посока към Лорен — плановете им бяха провалени.

Графинята стрелна девойката с бърз, доста странен поглед.

— Ясно — каза хладно тя.

— По една щастлива случайност тя се е оказала там — допълни с усмивка старши инспекторът.

Графинята въздъхна тихичко и отново притвори очи.

— Може да ви се стори нелепо, но още се чувствам крайно отпаднала — промълви тя.

— Напълно ви разбирам — възкликна Бил. — Позволете да ви придружа до стаята. Бъндъл ще остане при вас.

— Ще е много мило от страна на лейди Айлийн — каза графинята, — но предпочитам да съм сама. Наистина вече ми е по-

добре. Нали ще имате добрината да ми помогнете да се кача по стълбите?

Тя стана, пое ръката на Бил и отпусната върху нея, излезе от стаята. Бъндъл ги последва до коридора, като отново предложи помощта си. Графинята обаче пак отклони любезността ѝ, вече не без известно раздражение в гласа, така че Бъндъл не ги придружи до горе.

Застанала в коридора, продължи да наблюдава в гръб изящния силует на графинята, облегнала се върху Бил, когато нещо внезапно привлече вниманието ѝ. Пенъорът на графинята, както вече споменахме, бе твърде прозрачен. През него девойката успя да види съвсем отчетливо *малка черна бенка* под дясната лопатка.

Възкликна тихо от удивление и веднага се устреми към старши инспектор Батъл, който току-що бе излязъл от библиотеката. Джими и Лорен бяха на няколко крачки пред него.

— Залостих прозореца отвътре и поставих човек на пост от външната страна — каза Батъл. — Ще заключа вратата и ще прибера ключа. Сутринта ще направим това, което французите наричат „възпроизвеждане на престъплението“. Да, лейди Айлийн, какво има?

— Старши инспектор Батъл, трябва да говоря с вас. Незабавно.

— Да, разбира се. Още...

Внезапно се появи Джордж Ломакс, придружен от доктор Картрайт.

— А, ето ви и вас, Батъл! Вярвам, ще ви бъде приятно да научите, че О'Рорк не е пострадал сериозно.

— Бях сигурен, че на мистър О'Рорк му няма нищо — каза Батъл.

— Били са му инжекция със силно сънотворно — поясни лекарят. — Утре сутрин ще се събуди в най-лошия случай със слабо главоболие. А сега, млади момко, нека огледаме огнестрелната ви рана.

— Хайде, сестро — рече Джими на Лорен. — Ела да помагаш. Ела да наблюдаваш страданията на един силен мъж. Знаеш какво трябва да правиш.

Джими, Лорен и лекарят излязоха. Бъндъл продължи да поглежда отчаяно към старши инспектора, който бе хванат в плен от Джордж.

Батъл търпеливо изчака една пауза в красноречието на Джордж и веднага се възползва от нея.

— Сър, бих искал да поговоря насаме със сър Стенли. Ей там, в малкия кабинет в дъното.

— Разбира се — отвърна Джордж. — Разбира се. Ей сега ще ида да го повикам.

Бързо се качи по стълбите. Батъл дръпна Бъндъл във всекидневната и затвори вратата.

— Какво има, лейди Айлийн?

Девојката му разказа възможно най-сбито за посещението си в клуб „Седемте циферблата“ и последвалите го приключения. След като тя приключи, старши инспектор Батъл въздъхна дълбоко. Както никога безстрастният израз на лицето му бе изчезнал.

— Забележително! — каза Батъл. — Забележително! Не допусках, че е по силите на някого, лейди Айлийн, дори и по вашите. Сега виждам, че съм сгрешил.

— Вие ме насочихте, старши инспектор Батъл. Именно вие ми намекнахте да поговоря с Бил Евърсли.

— Пред хора като вас е опасно да се правят каквито и да е намеци. Никога не съм предполагал, че ще идете дотам.

— Е, старши инспекторе, всичко е наред. Моята смърт не ви тежи на съвестта.

— Засега не — отвърна мрачно Батъл и се замисли. — Направо не проумявам как мистър Тесиджър е допуснал да се излагате на такава опасност — каза най-сетне.

— Той научи, след като всичко приключи — поясни Бъндъл. — Не съм пълна глупачка, старши инспектор Батъл. Освен това мистър Тесиджър е твърде зает с грижите си за мис Уейд.

— А, така значи! Виж ти! — В очите му се появи лукаво пламъче. — Трябва да помоля мистър Евърсли да се погрижи за вас, лейди Айлийн.

— Кой, Бил ли? — отвърна насмешливо девојката. — Старши инспекторе, не сте чули края на моя разказ. Жената, която видях там — Ана, Номер 1 — е графиня Рацка!

Бързо му обясни как я е разпознала по бенката. За нейно учудване старши инспекторът не се изненада.

— Една бенка не означава нищо, лейди Айлийн. Напълно възможно е две жени да имат съвсем еднакви бенки. Освен това не забравяйте, че графиня Рацка е много известна в Унгария.

— В такъв случай това не е истинската графиня Рацка. Уверявам ви, че това е същата жена, която видях в клуба. А и не забравяйте в какво състояние я открихме тази вечер. Изобщо не вярвам, че наистина е припаднала.

— Не бих се съгласил с вас, лейди Айлийн. Една гилза, префучала в такава близост, ще изплаши до смърт всяка жена.

— Но какво е правила там? Човек не търси книги с джобно фенерче.

Батъл се почеса по бузата. Личеше си, че не му се говори. Започна да се разхожда напред-назад из стаята, сякаш му предстоеше да вземе важно решение. Най-сетне се обърна към момичето.

— Знаете ли, лейди Айлийн, ще споделя нещо с вас. Поведението на графинята *наистина* е подозрително. Знам го не по-зле от вас. Дори е много подозрително, ала трябва да внимаваме. Само това оставаше, да си имаме неприятности с чуждите посолства. Човек трябва да е сигурен в основателността на подозренията си.

— Разбирам ви. С други думи, ако бяхте *сигурен*...

— Ще ви кажа още нещо. По време на войната, лейди Айлийн, се вдигна голяма шумотевица, че у нас безнаказано се разхождали германски шпиони. Разни всезнайковци затрупваха вестниците с писма. Ние обаче не им обърнахме никакво внимание. Да, наистина оставихме дребните риби на свобода. Защо според вас го сторихме? Защото знаехме много добре, че рано или късно чрез тях щяхме да стигнем до наистина важните шпиони. *До най-главния.*

— Искате да кажете, че...

— Не се мъчете да разберете какво искам да кажа, лейди Айлийн. Но запомнете: знам за *графинята всичко*. И държа тя да бъде оставена на мира. А сега — добави с тъжен глас инспекторът — се налага да намеря някакво правдоподобно обяснение за желанието си да говоря със сър Стенли Дигби.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

СТАРШИ ИНСПЕКТОР БАТЪЛ ПОЕМА РАБОТАТА В СВОИ РЪЦЕ

На другата сутрин в десет часа слънчевите лъчи бяха изпълнили библиотеката, където старши инспектор Батъл се бе заел да работи още от шест. Току-що бяха дошли Джордж Ломакс, сър Осуалд Кут и Джими Тесиджър. Обилната закуска бе възстановила силите им след среднощните прекеждия. Ръката на Джими висеше на превръзка, единствено свидетелство за участието му в среднощната схватка.

Старши инспекторът ги изгледа доброжелателно, като екскурзовод, който развежда из музей малчугани. На масата до него имаше няколко предмета, всичките с прикрепени към тях надписи. Джими веднага разпозна Леополд.

— Е, старши инспекторе — поде Джордж, — много ми се ще да узная докъде сте стигнали. Успяхте ли да заловите престъпника?

— Залавянето му ще отнеме известно време — каза старши инспекторът.

Неуспехът му в това начинание май не го смущаваше.

На Джордж Ломакс не му стана приятно от думите на Батъл. Не понасяше лекомислието под каквато и да е форма.

— Написал съм ясно всичко — продължи детективът. Взе два предмета от масата. — Ето тук имаме два куршума. По-големият е калибър 455 и е изстрелян от автоматичния колт на мистър Тесиджър. Драснал е рамката на прозореца, след което се е забил в онзи кедър там, в който го открих. А ей този по-дребничък приятел е бил изстрелян от маузер калибър 25. Минал е през ръката на мистър Тесиджър и се е забил в онова кресло. Колкото до самия пистолет...

— Открихте ли отпечатаци от пръсти? — прекъсна го припряно сър Осуалд.

Батъл поклати глава.

— Човекът, който е стрелял с него, е бил с ръкавици — рече бавно той.

— Много жалко — каза сър Осуалд.

— Който си разбира от работата, непременно ще си сложи ръкавици. Ще сгреша ли, сър Осуалд, ако кажа, че сте открили този пистолет на около двайсет метра от стълбището на терасата?

Сър Осуалд надникна през прозореца.

— Да, почти познахте.

— Не ви укорявам, сър, но щеше да бъде по-разумно да не докосвате пистолета, а да го оставите там, където сте го открили.

— Съжалявам — отвърна сухо сър Осуалд.

— Няма значение. Успях да възстановя случилото се. Открих вашите стъпки по тревата, както и едно място, където очевидно сте спрели и сте се навели. Между другото, вие как бихте обяснили, че пистолетът беше там?

— Предположих, че е бил изпуснат от човека, докато той е бягал. Батъл поклати глава.

— Не е бил изпуснат, сър Осуалд. Имам два довода против това предположение. Първо, до онова място водят само едни стъпки — вашите.

— Ясно — каза сър Осуалд замислено.

— Сигурен ли сте, Батъл? — вметна Джордж.

— Абсолютно сигурен, сър. На ливадата има още едни стъпки, тези на мис Уейд. Те обаче са доста по-наляво. — Спря за малко, сетне продължи. — Освен това в пръстта има вдлъбнатина. Значи пистолетът се е ударил в земята с доста голяма сила. Всичко говори в полза на предположението, че е бил хвърлен.

— Всъщност защо не? — каза сър Осуалд. — Ами ако човекът е побягнал по пътеката от лявата страна? На пътеката няма да остави никакви следи. Захвърлил е пистолета в посока към ливадата. А, Ломакс, какво мислиш?

Джордж се съгласи с кимване.

— Вярно е, че по пътеката няма да остави никакви следи — рече Батъл. — Ако съдя обаче по формата на вдлъбнатината, пистолетът не е хвърлен от тази посока. Според мен е бил метнат оттук, от терасата.

— И това е възможно — съгласи се сър Осуалд. — Има ли някакво значение, инспекторе?

— Наистина, Батъл — намеси се и Джордж, — трябва ли да ни занимавате с такива работи?

— Може би не, мистър Ломакс, но обичаме да сме наясно с всичко. А сега, господа, дали някой от вас ще ми направи една услуга? Да вземе пистолета и да го хвърли. Вие ще го сторите ли, сър Осуалд? Много мило от ваша страна. Ако обичате, застанете до прозореца. Така. А сега метнете пистолета към средата на ливадата.

Сър Осуалд се подмини, замахна и запокити силно пистолета. Джими Тесиджър затаи дъх. Старши инспекторът се затича подир оръжието като добре обучена хрътка. След малко се върна, сияещ.

— Благодаря ви, сър. Получи се абсолютно същата вдлъбнатина. Въпреки че метнахте пистолета поне десетина метра по-надалеч. И това е обяснимо, физически сте много силен. Извинете, но ми се стори, че при вратата има някой.

Старши инспекторът очевидно имаше много остър слух, тъй като никой от останалите не бе чул нищо. Оказа се, че е прав. До вратата стоеше лейди Кут с чаша с лекарство в ръка.

— Лекарството ти, Осуалд — каза тя и влезе вътре. — Трябваше да го изпиеш след закуска.

— Сега съм много зает, Мария — рече сър Осуалд. — Не ми е до лекарства.

— Ако не бях аз, никога нямаше да го взимаш — отвърна спокойно жена му и се приближи до него. — Не се дръж като малко непослушно момче. Изпий го.

Великият стоманен магнат си изпи лекарството като послушно дете.

Жена му се усмихна тъжно.

— Преча ли ви? Много ли сте заети? Ето и револвери. Грозни смъртоносни предмети. Осуалд, направо настръхвам, като си помисля, че снощи крадецът е могъл да те застреля.

— Сигурно сте се разтревожили много, лейди Кут, когато сте забелязали, че съпруга ви го няма — намеси се Батъл.

— В началото дори не съобразих, че го няма — призна лейди Кут. — След като раниха този нещастен младеж — посочи тя с очи Джими, — не можех да мисля за друго. Едва когато мистър Бейтман ме попита къде е сър Осуалд, се сетих, че преди половин час е излязъл да се поразходи.

— От безсъние ли страдате, сър Осуалд? — поинтересува се Батъл.

— Обикновено имам много здрав сън — каза сър Осуалд, — но трябва да призная, че снощи бях неспокоен. Реших, че една кратка нощна разходка ще ми дойде добре.

— Сигурно сте излезли през този прозорец?

— Да — потвърди сър Осуалд, но на Батъл му се стори, че преди да му отговори, той съвсем кратко се поколеба.

— И то с лачени обувки — каза лейди Кут, — вместо да си сложи обувките с дебелите подметки. Ако не съм аз, Осуалд, кой ще те гледа?

Поклати укорително глава.

— Мария, остави ни, ако нямаш нищо против. Предстои ни дълъг разговор.

— Добре, мили. Тръгвам си.

Лейди Кут се оттегли с празната чаша в ръка. Държеше я така, сякаш току-що бе поднесла на мъжа си отрова.

— Добре, Батъл — каза Джордж Ломакс, — всичко изглежда ясно. Престъпникът е стрелял и е ранил мистър Тесиджър. След това е захвърлил оръжието, побягнал е по терасата, а после — по пътеката, посипана с чакъл.

— И там е трябвало да бъде заловен от моите хора — добави Батъл.

— Ако позволите, Батъл, вашите хора са изпълнявали задълженията си доста небрежно. Не са забелязали мис Уейд. По същия начин са могли и да не забележат престъпника, когато е излизал.

Батъл понечи да отговори нещо, но след това размисли. Джими Тесиджър го изгледа с любопитство. Ужасно му се искаше да разбере какво точно си мисли старши инспекторът.

— Навярно е бил първокласен спринтьор — отсече човекът от Скотланд Ярд.

— Какво искате да кажете, Батъл?

— Точно това, което казах току-що, мистър Ломакс. Завих зад терасата най-много петдесет секунди след изстрела. Щом човекът е пробягал цялото това разстояние в посока към мен и е стигнал пътеката, преди аз да се появя от другата страна на къщата, значи наистина е първокласен спринтьор.

— Нещо не ви разбирам, Батъл. Очевидно имате някаква идея, която още не проумявам. Казахте, че човекът не е минал по ливадата, а сега намекувате... Всъщност какво точно намекувате? Че не е минал и по пътеката? Къде в такъв случай е отишъл според вас?

Вместо да отговори, Батъл красноречиво посочи с пръст към тавана.

— Какво? — попита Джордж.

Батъл повтори жеста още по-изразително. Джордж погледна към тавана.

— Отишъл е горе — каза инспекторът. — Качил се е отново по бръшляна.

— Глупости, старши инспекторе. Това е невъзможно.

— Защо да е невъзможно, сър? Веднъж го е направил. Могъл е да го стори и втори път.

— Друго имах предвид, като казах, че е невъзможно. Ако е искал да избяга, в никакъв случай не би се напъхал отново в къщата.

— Тя всъщност е била най-безопасното място за него, мистър Ломакс.

— Когато влязохме при О'Рорк, вратата на стаята още бе заключена отвътре.

— Как все пак влязохте? През стаята на сър Стенли. Оттам е минал и нашият човек. Лейди Айлийн ми каза, че е забелязала как дръжката на вратата в стаята на мистър О'Рорк се движи. Значи по това време нашият приятел е бил там за пръв път. Предполагам, че ключът е бил под възглавницата на мистър О'Рорк. Съвършено ясно е откъде е минал втория път: отворил е вратата към стаята на сър Стенли, в която, разбира се, не е имало никого, и е излязъл оттам. През това време сър Стенли, както и всички останали, е тичал към библиотеката. Нашият човек е разполагал с пълна свобода на действие.

— И къде според вас е отишъл след това?

Старши инспектор Батъл присви яките си рамене и отговори уклончиво.

— Могъл е да направи много неща. Например да отиде в някоя празна стая в другото крило на къщата и да се спусне по бръшляна. Или да излезе през някоя странична врата. Или пък просто да си стои в къщата, ако е бил вътрешен човек.

Джордж бе шокиран.

— Наистина, Батъл, ще бъда много огорчен, ако някой от моите слуги... Всъщност им имам пълно доверие, но ще ми е ужасно мъчно, ако се наложи да заподозра някого от тях.

— Никой не е искал от вас да подозирате когото и да било, мистър Ломакс. Просто излагам пред вас няколко варианта. Слугите може и да са съвсем порядъчни хора. Впрочем вероятно е така.

— Вие ме смутихте — каза Джордж. — Много ме смутихте.

Очите му изпъкнаха още повече.

За да го разсее, Джими Тесиджър деликатно посочи един любопитен почернял предмет, оставен на масата.

— А това какво е? — попита младежът.

— Веществено доказателство „z“ — поясни Батъл. — Последното от всичките. Ръкавица. По-скоро е било ръкавица.

Взе обгорената ръкавица и с гордост я показа на останалите.

— Къде я открихте? — поинтересува се сър Осуалд.

Батъл го погледна през рамо.

— В камината. Бе почти изгоряла. Странно, сякаш я е дъвкало куче.

— Възможно е да принадлежи на мис Уейд — предположи Джими. — Тя има няколко кучета.

Старши инспекторът поклати глава.

— Не е дамска. Дори не е от широките ръкавици, каквито днес носят дамите. Опитайте я на вашата ръка.

Батъл намести почернелия предмет върху дланта на Джими.

— Ето, виждате, даже на вас ви е голяма.

— Смятате ли, че е важно веществено доказателство? — попита хладно сър Осуалд.

— Човек никога не знае, сър Осуалд, кое ще се окаже важно и кое — не.

На вратата се почука и в стаята влезе Бъндъл.

— Моля да ме извините — поде тя, — но току-що ми се обади татко. Непременно трябвало да се прибера у дома, защото е много разтревожен.

Настъпи мълчание.

— Какво има, мила Айлийн? — попита Джордж: имаше чувството, че девойката иска да каже още нещо.

— В никакъв случай нямаше да си позволя да прекъсвам разговора ви, но реших, че това, което току-що научих, вероятно има нещо общо с цялата работа. Татко се е разтревожил, защото, един от нашите лакеи го няма. Снощи е излязъл и още не се е върнал.

— Как се казва? — Ролята на следовател бе поета от сър Осуалд.

— Джон Бауер.

— Англичанин ли е?

— Представя се за швейцарец, но според мен е германец. Във всеки случай говори чудесно английски.

— Така! — Сър Осуалд пое въздух с дълго и удовлетворено съскане. — Бил е на работа в Чимнис. Откога?

— По-малко от месец.

Сър Осуалд се обърна към другите двама мъже.

— Ето го нашия човек. Ломакс, знаеш не по-зле от мен, че на тази работа са й хвърлили око няколко чужди правителства. Сега си спомням как изглеждаше: висок, с изправена стойка. Постъпи на работа половин месец, преди да напуснем. Добре го е измислил. Не се е опитал да почне работа тук, защото всеки пришълец е щял да бъде подложен на грижлива проверка. В Чимнис обаче, на седем-осем километра оттук... — Сър Осуалд не довърши мисълта си.

— Значи смятате, че всичко е било замислено отдавна?

— Защо не? Ломакс, в тази формула се крият милиони. Бауер очевидно е смятал да се докопа до личните ми документи в Чимнис, за да научи нещо за предстоящата сделка. По всяка вероятност е имал съучастник тук. Човек, който му е описал местността и се е погрижил за приспиването на О'Рорк. Именно Бауер е бил човекът, когото мис Уейд е видяла да се спуска по бръшляна. Висок, як мъж. — Сър Осуалд се обърна към старши инспектор Батъл. — Трябвало е да заловите Бауер, старши инспекторе. А той взе, че ви се изплъзна под носа.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

БЪНДЪЛ НЕДОУМЯВА

Старши инспектор Батъл определено бе изпаднал в неловко положение. Замислено прокара пръсти през брадичката си.

— Сър Осуалд е прав, Батъл — каза Джордж. — Трябвало е да го заловите. Има ли надежда да го хванете?

— Може и да има, сър. Наистина има нещо гнило. Разбира се, човекът би могъл да се появи. В Чимнис, де.

— Смятате ли, че е възможно?

— Не бих казал — призна Батъл. — Наистина всички следи водят към Бауер. Не проумявам обаче как се е измъкнал от имението незабелязан.

— Вече ви казах какво мисля за компетентността на вашите хора — рече Джордж. — Представиха се отчайващо зле. Не искам да обвинявам вас, старши инспекторе, но... — мълчанието на Джордж бе красноречиво.

— Е, добре — отвърна Батъл. — Свикнал съм да поемам отговорност. — Поклати глава и въздъхна. — Извинете, господа, но се налага да се обадя незабавно по телефона. Съжалявам, мистър Ломакс. Май наистина обърках работата. Тя обаче е странна, много по-странна, отколкото си представяте.

Батъл излезе бързо от стаята.

— Ела с мен в градината — каза Бъндъл на Джими. — Искам да поговоря с теб.

Излязоха през френския прозорец. Смръщен, Джими гледаше към ливадата.

— Какво се е случило? — попита Бъндъл.

Джими й разказа как са хвърляли пистолета.

— Чудя се защо Батъл накара Кут да метне пистолета. Сто на сто е имал някакви съображения. Пистолетът падна десет ярда по-нататък от мястото, където се очакваше да падне. Батъл е много съобразителен, Бъндъл, знаеш го.

— Наистина е изключителен човек — съгласи се девойката. — Искам да ти разкажа нещо във връзка със снощната случка.

Описа му подробно разговора си със старши инспектора. Джими я изслуша внимателно.

— Значи графинята е Номер 1 — каза той замислено. — Всичко съответства. Номер 2 е Бауер, който идва от Чимнис, покатерва се в стаята на О'Рорк, като знае, че графинята е успяла някак да го упои с приспивателно. Уговорката е била той да хвърли документите на графинята, която го е чакала долу. След това тя е трябвало да се прибере през библиотеката в стаята. Дори и да бяха заловили Бауер, нямаше да открият у него нищо. Да, планът им е бил добър, но се е провалил. Още в библиотеката графинята е чула моите стъпки и се е скрила зад паравана. Станало ѝ е твърде неприятно, тъй като не е успяла да предупреди съучастника си. Номер 2 открадва документите, наднича през прозореца, вижда жена, която мисли за графиня, мята ѝ документите и започва да се спуска по бръшляна. Долу го очаква неприятна изненада, а именно моя милост. На графинята, спотаила се зад паравана, не ѝ издържат нервите. Предвид всичко това, тя разказа доста правдоподобна история. Да, всичко пасва идеално.

— Прекалено добре — отвърна решително Бъндъл.

— Какво искаш да кажеш? — попита изненадан Джими.

— Ами Номер 7? За този Номер 7, който никога не се появява, но дърпа конците. Говориш ми за графинята и за Бауер. Нещата не ми изглеждат толкова прости. Добре, Бауер е бил снощи тук, съгласна съм с теб. Но е бил колкото за презастраховка, в случай, че нещата не се развият по предвидения план, както и стана. Задачата на Бауер е била да отклони вниманието, да привлече евентуалните подозрения към Номер 7 върху себе си.

— Бъндъл — рече Джими, — напоследък май си чела твърде много криминални романи.

Девойката му отвърна с поглед, изпълнен с укор и достойнство.

— Добре де — продължи Джими. — Не съм като Червената кралица. Не мога да повярвам в шест невъзможни неща преди закуска.

— В книгата е след закуска.

— И след закуска. Имаме една съвсем добра хипотеза, която се връзва с фактите, а ти я отхвърляш като неправдоподобна само защото искаш да усложниш нещата.

— Съжалявам — каза Бъндъл, — но съм повече от убедена, че тайнственият Номер 7 е вътрешен човек.

— Бил какво мисли?

— Бил е невъзможен — отвърна хладно девойката.

— Сигурно вече си му разказала за графинята? — попита Джими. — Би трябвало да го предупредиш. В противен случай един Бог знае какво ще й наговори.

— Няма да чуе и думица срещу нея — каза Бъндъл. — Направо се е видиотил. Я му обясни за тази бенка!

— Забравяш, че не съм се крил в шкафа — възрази Джими. — Пък и предпочитам да не споря с Бил за бенката на приятелката му. Не може обаче да е чак такъв глупак, та да не си дава сметка, че всичко се връзва.

— Може — възрази с горчивина Бъндъл. — Джими, направи голяма грешка, когато посвети и него.

— Съжалявам — каза Джими. — Тогава наистина не си дадох сметка. Както и да е, вече няма смисъл да се вайкаме. Онова магаре Бил...

— Знаеш що за жени са чужденките авантюристките — допълни Бъндъл. — Как могат да те омаят.

— Не, не знам — отвърна Джими. — Мен не се е опитвала да ме омае нито една — изпъшка той.

Настъпи кратко мълчание. Младежът се бе замислил. Колкото повече умуваше, толкова по-неудовлетворение чувстваше.

— Май каза, че Батъл настоява никой да не закана графинята.

— Да.

— И че смята чрез нея да стигне до някой друг по-важен?

Девойката кимна.

Джими се смръщи и пак се замисли. Опита се да разбере какво си е наумил инспекторът.

— Нали рано тази сутрин сър Стенли Дигби замина за града?

— Да.

— И О'Рорк се прибра заедно с него.

— Да, струва ми се.

— А не допускаш ли... Не, това е невъзможно.

— Кое е невъзможно?

— Че О'Рорк е замесен.

— Възможно е — отвърна замислено Бъндъл. — Той е от хората, за които обикновено казваме, че са чешити. Не, не би ме изненадало. Всъщност вече нищо не би ме изненадало. Честно казано, има само един човек, за когото съм сигурна, че не е Номер 7.

— Кой?

— Старши инспектор Батъл.

— Аз пък си помислих, че ще посочиш Джордж Ломакс.

— Тихо, идва!

Джордж наистина се бе запътил право към тях. Джими си измисли някакво извинение и се измъкна. Джордж седна до Бъндъл.

— Драга ми Айлийн, наистина ли се налага да си тръгваш?

— Изглежда, татко наистина е притеснен. В такива моменти предпочитам да съм до него и да го държа за ръката.

— Тази малка ръчица навярно действа успокояващо — каза Джордж, след което хвана ръката ѝ и започна да си играе с нея. — Скъпа ми Айлийн, разбирам мотивите ти и ги уважавам. В днешните времена, когато обстановката в страната е нестабилна...

„Пак се почна“, помисли си отчаяно Бъндъл.

— ... когато и семейните ценности са под заплаха, подобава именно на нашата класа да покаже, че поне ние не сме застрашени от покварата на съвремието. Наричат ни „трудно умиращите“. Аз пък се гордея с това. Да, наистина се гордея. Има неща, които наистина би трябвало да умират трудно: достойнството, красотата, скромността, свещените семейни добродетели, синовната обич. Така е, можем ли да кажем, че съществува смърт, когато всичките тези неща са живи? Та както бях почнал да ти казвам, скъпа ми Айлийн, завиждам ти за твоята младост. Младост! Красиво нещо! Прекрасна дума! А ние започваме да я ценим едва когато навлезем в — как ли да се изразя? — по-зряла възраст. Признавам, скъпо дете, че в миналото бях разочарован от твоето лекомислие. Едва сега съзнавам, че е било не лекомислие, а очарователното безгрижие на дете. Едва сега разбирам сериозната, искрена красота на твоя разум. Ще ми позволиш, надявам се, да те напътствам в подбора на четивата?

— Разбира се, благодаря ви — отвърна Бъндъл с отпаднал глас.

— И никога повече не се страхувай от мен! Бях смаян, когато лейди Кейтърам ми каза, че се срамуваш от мен. Искам да те уверя, че аз съм един много обикновен човек.

Бъндъл онемя от удивление, че Джордж е започнал да разиграва театър и да се преструва на скромен. Той продължи:

— Не се притеснявай от мен, дете мое. И през ум да не ти минава, че би могла да ми досадиш. За мен ще е голямо удоволствие да помогна напъпилият ти разум да разцъфти. Да бъда твой наставник в политиката. В партията не сме изпитвали такава потребност от млади, талантиви и очарователни жени, както днес. А кой знае, може би съдбата ти е отредила да поемеш пътя на вуйна си, лейди Кейтърам.

Бъндъл направо изтръпна от тази ужасяваща перспектива. Изгуби ума и дума и погледна безпомощно Джордж. Това обаче не го обезкуражи, напротив. Той критикуваше жените най-вече задето говорели твърде много. Много рядко откриваше хора, които да възприема като добри слушатели. Усмихна се доброжелателно на девойката.

— Приличаш на пеперуда, измъкваща се от пашкула. Прекрасно сравнение, нали? Имам един много интересен труд по политическа икономия. Ще ти го дам, преди да тръгнеш за Чимнис. Когато го прочетеш, ще го обсъдим заедно. Не се колебай да ми пишеш, ако нещо ти се стори неясно. Вярно, претоварен съм с важни държавни дела, но винаги намирам време за своите приятели. Ей сега ще ида да взема книгата.

Джордж се оттегли. Бъндъл го проследи с озадачен поглед. Сепна я неочакваното появяване на Бил.

— Я ми кажи — попита той — защо, по дяволите, Умника те бе хванал за ръката?

— Не за ръката — възрази младата жена, — а за напъпилия ми разум.

— Я не се прави на глупачка, Бъндъл.

— Съжالياвам, Бил, но съм малко смутена. Спомняш ли си, каза ми, че Джими се излага на голям риск?

— Така си е — потвърди Бил. — Няма отърване от Умника, ако си втълпи, че си му интересен. Джими ще се окаже в капан още преди да се е усетил.

— Не Джими, а аз се хванах — въздъхна тъжно Бъндъл. — Сега ще ми се наложи да се срещам с безброй дами като мисис Маката, да чета трудове по политическа икономия и да ги обсъждам с Джордж. Един Бог знае как ще завърши всичко това!

Бил подсвирна от удивление.

— Клетата ми Бъндъл! Изглежда, наистина са те впримчили.

— Май да. Чувствам се ужасно.

— Не се безпокой — опита се да я утеши Бил. — Джордж не вярва, че жените ги бива за парламента, така че няма да ти се наложи да се изтъпанчваш по трибуни, да говориш глупости и да целуваш мръсни бебета в Бърмъндзи. Я по-добре да пийнем по коктейл. Вече приближава време за обяд.

Бъндъл стана и послушно го последва.

— Отгоре на всичко мразя до смърт политиката — промърмори жаловито девойката.

— Естествено. Всички разумни хора я мразят. Не я мразят единствено хора като Умника и Орангутана, които не само че я приемат на сериозно, ами й се наслаждават. Така или иначе — внезапно се върна Бил към началната си забележка — не бива да позволяваш на Умника да те държи за ръката.

— Защо? — попита Бъндъл. — Та той ме познава от малка.

— Защото не ми е приятно.

— Колко си добродетелен... Я виж, това не е ли инспектор Батъл?

Бъндъл издаде последното възклицание тъкмо когато минаваха край една странична врата. Беше отворена и водеше към малко помещение, нещо като килер. В него бяха складирани стикове за голф, ракети за тенис, кегли за боулинг и други подобни предмети, с които човек се развлича, когато е извън града. Старши инспектор Батъл разглеждаше много старателно няколко стика за голф. Реагира съвсем разсеяно на възклицанието на Бъндъл.

— Голф ли ще играете, старши инспектор Батъл?

— Защо не, лейди Айлийн? Казват, че никога не е късно да се научиш. Отгоре на това имам и едно добро качество, което се проявява при всички игри.

— Кое е то? — попита Бил.

— Никога не мога да разбера кога съм победен. Ако нещата тръгнат зле, започвам отново.

С поглед, изпълнен с решителност, старши инспектор Батъл заключи вратата и се присъедини към тях.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА ДЖИМИ ИЗЛАГА ПЛАНА СИ

Джими Тесиджър се чувстваше потиснат. Реши да избегне Джордж, защото подозираше, че той ще подхване с него разговор на сериозни теми, и след като приключи обядът тихо се измъкна. Колкото и подробности да бе научил за граничния спор в Санта Фе, нямаше никакво намерение да се явява на изпит по него.

След това се случи нещо, на което той се бе надявал. Лорен Уейд, също сама, мина по една от сенчестите пътеки в градината. Джими веднага отиде при нея. Няколко минути вървяха, без да продумват.

— Лорен! — каза внезапно Джими.

— Да?

— Не ме бива много по приказките, но знаеш ли, какво ще кажеш да уредим необходимите документи, да се оженим и да живеем щастливо?

Лорен не се смути от това ненадейно предложение. Отметна глава и звънко се засмя.

— Не ми се смей — укори я Джими.

— Не можах да се удържа. Беше толкова смешен.

— Лорен, ти си едно малко дяволче.

— Не съм. Напротив, аз съм едно много симпатично момиче.

— Само за тези, които не те познават. И се полъгват по привидното ти добродушие.

— Харесват ми дългите думи, които използваш.

— Научил съм ги от кръстословиците.

— Много са поучителни.

— Лорен, мила, хайде да говорим по същество. Приемаш ли предложението ми?

Изражението на Лорен напълно се измени. Върху лицето ѝ отново се изписа решителност. Девојката присви устни и малката ѝ брадичка се издаде агресивно.

— Не, Джими. Не и при сегашното положение. Нищо не е изяснено докрай.

— Знам, че не свършихме, каквото бяхме намислили — съгласи се Джими, — но така или иначе, една страница е обърната. Документите са на сигурно място в Министерството на въздухоплаването. Правдата тържествува и в момента нямаме никаква работа.

— И какво следва от това, да се женим ли? — попита Лорен с лека усмивка.

— Ти го каза. Точно това следва.

Лорен обаче отново поклати глава.

— Не, Джими, нека първо приключи всичко това и ние бъдем в безопасност.

— Нима смяташ, че нещо ни застрашава?

— А ти?

Върху херувимското лице на Джими се спусна облак.

— Всъщност си права — каза младежът след кратко мълчание. — Ако целият този необикновен разказ на Бъндъл се окаже истина — а допускам, че колкото и невероятно да звучи, той е верен, няма да бъдем в безопасност, докато не приключим с Номер 7.

— А останалите?

— Останалите не влизат в сметката. Плаши ме именно Номер 7. Плаши ме, защото не знам кой е и къде да го търся.

Лорен потрепери.

— Страх ме е — промълви тя. — Страх ме е още откакто убиха Джери...

— Няма от какво да се боиш. Наистина. Остави всичко на мен, Лорен. Уверявам те, че *ще видя сметката на Номер 7*. Колкото до останалите членове на шайката, едва ли ще ме затруднят, които и да са те.

— Ако успееш да му видиш сметката... А ако той види сметката на теб?

— Невъзможно е — отвърна бодро Джими. — Прекалено умен съм. Винаги имай високо мнение за себе си — това е моят девиз.

— Само като си помисля какво можеше да се случи нощес... — Лорен потрепери.

— Нищо не се случи — каза Джими. — И двамата сме тук живи и здрави. Макар че да ти призная, ръката ме наболява.

— Клетият ти!

— Е, човек трябва да е готов да си изпати в името на едно добро дело. Пък и с това нараняване и с бодрия си дух успях да покоря докрай лейди Кут.

— Според теб важно ли е?

— Би могло да се окаже важно. Имам една идея.

— Каква?

— Младият герой никога не разкрива плановете си — отсече Джими. — Оставя ги да узреят на тъмно.

— Ти си глупак, Джими.

— Знам, знам. Всички мислят така. Мога обаче да те уверя, Лорен, че точно сега умът ми е доста напрегнат. А ти имаш ли планове?

— Бъндъл ми предложи да й погостувам в Чимнис.

— Чудесно — одобри младежът. — Поканата й е много навременна. И без това се чудех как да държа Бъндъл под око. Никога не знаеш какво ще направи в следващия момент. Ужасно непредсказуема е. И най-лошото е, че винаги успява. Да знаеш, Лорен, не е лесна работа да държиш Бъндъл под око.

— С това би следвало да се заеме Бил — предложи Лорен.

— Той е зает с други неща.

— Не му вярвай — каза Лорен.

— Защо да не му вярвам? Ами графинята? Клетото момче е хлътнало по нея.

Лорен обаче поклати глава.

— Има нещо, което не ми е съвсем ясно. Свързано е обаче не с графинята, а с Бъндъл. Тази сутрин разговаряхме с Бил, когато мистър Ломакс се появи и отиде при Бъндъл. Седна при нея, улови я за ръката и започна да й разправя нещо. Като го видя, Бил подскочи като... като ужилен.

— Някои хора имат твърде странен вкус — отбеляза мистър Тесиджър. — Представи си и с теб да разговаря някой и да се опитва да направи нещо повече. Все пак ме изненадваш, Лорен. Бях решил, че нашият простодушен Бил е хлътнал до уши по красивата чуждестранна авантюристка. Знам, че и Бъндъл мисли така.

— Бъндъл може наистина да го мисли — каза Лорен, — но те уверявам, Джими, че нещата стоят иначе.

— Накъде биеш?

— Допускаш ли Бил да се опитва да прави свое разследване?

— Бил ли? Та той няма ум за тази работа.

— Не съм съвсем сигурна. Хора като Бил понякога само се прикриват с привидното си простодушие.

— И с тази маскировка може да свърши доста работа. Съгласен съм, че има известна логика. Все пак не смятам, че с Бил случаят е такъв. Графинята си играе с него като с пале. Не си права, Лорен. Тя наистина е изключително красива — не е мой тип, разбира се — побърза да вметне мистър Тесиджър, — а сърцето на Бил винаги е било широко като хотел.

Лорен поклати глава — явно не бе особено убедена.

— Е, добре — каза Джими. — Мисли, каквото си искаш. Горедолу ни е ясно какво да правим. Иди при Бъндъл в Чимнис и за Бога, не я пускай отново в оня клуб „Седемте циферблата“. Не се знае какви ще са последиците.

Девојката кимна.

— А сега — допълни Джими — няма да е зле да си поговоря с лейди Кут.

Тя седеше на един стол в градината и бродираше гоблен. На него бе изобразена неутешима и малко обезобразена девојка, надвесила се над гроб.

Лейди Кут направи място на Джими да седне до нея и той, нали бе тактичен, побърза да похвали творението ѝ.

— Харесва ли ви? — попита лейди Кут поласкана. — Започна го още леля ми Селина седмица преди да умре. Почина от рак на черния дроб, клетата.

— Ужасно — съгласи се Джими.

— Как е ръката ви?

— Нищо ѝ няма, благодаря. Малко наболява, но това е в реда на нещата.

— Внимавайте! — предупреди го лейди Кут с грижовен глас. — В такива случаи човек трябва да се пази и от отравяне на кръвта. Можете дори да изгубите ръката си.

— Е, надявам се да не се стигне дотам.

— Аз само ви предупреждавам — каза лейди Кут.

— А сега къде живеете? — полюбопитства мистър Тесиджър. — В Лондон ли?

Лейди Кут въздъхна тежко.

— Сър Осуалд е наел замъка на херцога на Олтън Ледърбъри. Знаете ли го?

— Да, да. Превъзходен е, нали?

— Не знам какво да ви кажа — отвърна лейди Кут. — Видя ми се огромен и много мрачен. Има картинни галерии с портрети на хора, които гледат строго. Всички тези така наречени стари майстори ми действат много потискащо. Да знаете само, мистър Тесиджър, каква хубава малка къщичка си имахме в Йоркшир. Още когато сър Осуалд бе просто мистър Кут. Имахме прекрасен хол с камина, с бели раирани тапети на цветчета! Лично ги избрах, гледах да са светли, светлото винаги ми се е виждало по-хубаво. Само дето трапезарията беше със североизточно изложение, та в нея не влизаше много слънце, но и за нея се погрижих. И там сложих светлорозови тапети и няколко от литографиите, на които са изобразени комични сцени по време на лов. Стана така уютно, че веднага ми се повдигаше настроението!

Развълнувана от тези спомени, лейди Кут изтърва няколко макари с конци, които Джими веднага вдигна и ѝ подаде.

— Благодаря ви — каза жената. — Та за какво говорехме? А, да, за жилища. Обичам уютните къщи. И е за предпочитане човек да си ги обзавежда сам.

— Вероятно някой ден сър Осуалд ще купи подходящо жилище — предположи Джими — и ще го обзаведете по свой вкус.

Лейди Кут тъжно поклати глава.

— Сър Осуалд каза, че щял да ползва услугите на фирма. Знаете какво означава това.

— Е, все пак фирмата ще поиска и вашето мнение.

— Ще купи някоя от тези огромни величествени къщи, дето се гордеят с историята си. Там въобще го няма това, което приемам за удобство и уют. Не че сър Осуалд не се чувстваше добре в стария си дом. Напротив, смее да кажа, че вкусът му не се е изменил. Сега обаче иска да купува само най-доброто. Върви му, наистина много му върви и той държи да го покаже. Понякога обаче се чудя докъде ще го доведе цялата тази работа.

Джими я погледна съчувствено.

— Заприличал е на избягал кон — продължи лейди Кут. — Захапал е тлъстия кокал и търчи ли, търчи. Същото се получи със сър Осуалд. Не знае умора. Вече е сред най-богатите хора в Англия и пак не е доволен? Все не му стига. Иска да стане... вече не разбирам какъв иска да стане. Казвам ви обаче, че понякога ме плаши.

— Значи е заприличал на онзи персийски владетел, който е съжалявал, че няма повече светове за покоряване — вметна Джими.

Лейди Кут кимна, макар и да не разбра думите на младежа.

— Чудя се дали стомахът му ще издържи на това напрежение — продължи тя жаловито. — Ще вземе да стане инвалид с тия неговите амбиции, просто няма да го понеса.

— Изглежда много здрав — успокои я Джими.

— Ох, нещо го тревожи — възрази лейди Кут. — Нещо му тежи. Знам си аз.

— Че какво може да го тревожи?

— Нямам представа. Сигурно някаква неприятност във фабриката. Добре че поне си има мистър Бейтман. Такъв свестен младеж! И толкова добросъвестен!

— Наистина е много добросъвестен — съгласи се Джими.

— Осуалд има високо мнение за мистър Бейтман. Казвал ми е, че той винаги е прав.

— Преди време това бе една от най-лошите му черти — потвърди Джими.

Лейди Кут остана леко озадачена.

— Чудесен уикенд изкарахме с вас в Чимнис — продължи младежът. — Тоест, щеше да бъде чудесен, ако клетият Джери не беше умрял. Бяха дошли хубави момичета.

— Намирам днешните момичета за доста странни — каза лейди Кут. — В тях вече няма нищо романтично. По мое време беше иначе. Спомням си, когато се сгодихме, извезах няколко носни кърпи за сър Осуалд с косми от косата си.

— Наистина ли? — рече Джими. — Колко романтично! Днешните момичета обаче вече нямат толкова дълги коси.

— Да де — съгласи се лейди Кут. — Романтизмът обаче може да се изрази и по други начини. Спомням си, когато бях младо момиче, един от моите — как да го кажа — ухажори взе шепа камъчета и една

от приятелките ми каза, че ги бил прибрал, понеже съм стъпвала върху тях. Видя ми се много красиво. По-късно се оказа, че той учел минералогия, или май беше геология, та за това му трябвали камъчетата. Иначе хрумването ми се видя много романтично. И друго правехме тогава, някои момчета крадяха носните кърпички на приятелките си и ги пазеха като съкровища. Ей за тези неща ми е думата.

— Ами ако на момичето му се наложи да си избърше носа? — попита практичният мистър Тесиджър.

Лейди Кут остави гоблена и погледна младежа изпитателно, но и доброжелателно.

— Я си признайте, няма ли някое хубаво момиче, което да е мило на сърцето ви? Някое, за което да ви се иска да се трудите и да му направите дом?

Джими поруменя и смутолеви нещо.

— Останах с чувството, че в Чимнис си допаднахте с едно от момичетата. С Вера Давънтри.

— Със Сокс ли?

— Да, така й викат — призна лейди Кут. — Не разбирам защо. Не ми харесва този прякор.

— Тя е страхотна! — каза Джими. — Много бих се радвал да я срещна отново.

— Следващия уикенд ще ни дойде на гости.

— Наистина ли? — попита младежът, стараяйки се да вложи колкото се може повече копнеж в тези две думи.

— Да. А вие бихте ли дошли?

— С най-голямо удоволствие — отвърна сърдечно Джими. — Много ви благодаря, лейди Кут.

Сетне й благодари още веднъж и се отдалечи.

След малко при лейди Кут дойде съпругът й.

— Какво ти досаждаше този безделник? — попита той. — Ей, не мога да го понасям.

— Изключително симпатично момче — възрази лейди Кут. — И много смело. Снощи даже го раниха.

— Да, защото си пъхаше носа, където не му е работа.

— Несправедлив си, Осуалд.

— За две стотинки работа не е свършил през живота си. Досега не бях срещал човек, който така да си пилее времето. За никъде не е, ако му се наложи сам да се оправя в живота.

— Нощес сигурно си си намокрил краката — каза жена му. — Дано не си се простудил. Завчера Фреди Ричардс умря от пневмония. Осуалд, Осуалд, направо настръхвам, като се сетя как нощес си се разхождал из градината. Престъпникът е могъл да те убие. Между другото, поканих мистър Тесиджър да ни дойде на гости следващия уикенд.

— И таз добра! — възкликна сър Осуалд. — Не го искам в дома си! Чу ли, Мария?

— Чух. Защо не го искаш?

— Това си е моя работа.

— Много съжалявам, мили — отвърна лейди Кут, — но вече го поканих. Би ли ми подал макарата с розовия конец?

Сър Осуалд изпълни молбата ѝ, ала лицето му бе заприличало на буреносен облак. Погледна жена си и се поколеба. Лейди Кут спокойно вдяваше конца в иглата.

— Точно Тесиджър не искам да ми се мярка пред очите следващия уикенд — отсече накрая сър Осуалд. — Много лоши неща чух за него от Бейтман. Били са съученици.

— И какво ти каза мистър Бейтман?

— Нищо хубаво. В известен смисъл дори ме предупреди да се пазя от него.

— Наистина ли? — рече замислено лейди Кут.

— Знаеш, че много ценя мнението на Бейтман. Досега не ме е подвеждал.

— Ох, май пак съм объркала нещо — завайка се жена му. — Разбира се, мили, никога нямаше да го поканя, ако ме беше предупредил. Трябваше да ми кажеш по-рано, Осуалд.

Лейди Кут започна внимателно да прибира бродерията. Сър Осуалд я погледна, понечи да ѝ каже нещо, сетне размисли и сви рамене. Последва я към къщата. Лейди Кут, която вървеше пред него, имаше едва забележима усмивка на лицето си. Обичаше съпруга си. Обичаше обаче също така, ненатрапчиво и съвсем по женски, да прави каквото си е наумила.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

ГЛАВНО ЗА ГОЛФА

— Приятелката ти е много мило момиче, Бъндъл — каза лорд Кейтърам.

Лорен, която бе гостувала в Чимнис вече близо седмица, си бе спечелила благоволенieto на домакина най-вече задето с чаровна отзивчивост бе приела предложението му да я научи да играе голф.

Отегчен от зимните месеци, които бе прекарал в чужбина, лорд Кейтърам бе решил да се посвети на голфа. Бе ужасяващо слаб играч и може би точно по тази причина се бе запалил по играта с голям ентузиазъм. Прекарваше повечето време да упражнява удари със стика. Нанасяше ги така, че откъсваше от земята големи буци затревена пръст, с което хвърляше Макдоналд в отчаяние.

— Трябва да си направим игрище — каза лорд Кейтърам, гледайки една маргаритка. — Съвсем малко игрище. Ето, Бъндъл, виж как се удря: пренасяш тежестта върху дясното коляно, накланяш се, без да навеждаш глава, и използваш силата на китките.

Топката излетя в съвсем неправилна посока, прекоси ливадата и се скри в леха с рододендрони.

— Странно — рече лорд Кейтърам. — Какво сторих, че се получи така? Та, както ти казах, Бъндъл, тази твоя приятелка е наистина много мила. Май успях да пробудя у нея искрен интерес към играта. Тази сутрин нанесе няколко превъзходни удара. Почти като моите.

Лордът замахна още веднъж и във въздуха полетя поредната буца пръст. Макдоналд, който минаваше оттам, я върна на мястото и внимателно го утърка. Хвърли на Кейтърам такъв поглед, от който човек, ако не беше запален по голфа, щеше да потъне в земята.

— Както подозирам, ако Макдоналд, се е държал жестоко със семейство Кут, сега му се връща — каза Бъндъл.

— Не мога ли да правя каквото искам в собствената си градина? — попита баща й. — Макдоналд би трябвало да се вълнува от играта

ми. Шотландците нямат равни в голфа.

— Мили ми татко — рече Бъндъл, — от теб никога няма да стане играч на голф. Е, поне си си намерил някакво занимание.

— Не си права — възрази лордът. — Завчера покрих дългата отсечка с пет удара. Разказах го на един професионалист и той много се учуди.

— И аз бих се учудила — каза дъщеря му.

— Одеве стана дума за семейство Кут. Сър Осуалд играе прилично, съвсем прилично. Наистина стилът му не е дотам красив, малко е скован. Пък и никога не рискува, гледа да е съвсем сигурен, че ще вкара топката в дупката, и едва тогава удря. Това не ми харесва.

— Вероятно е човек, свикнал да е сигурен в резултата от действията си — каза Бъндъл.

— Да, но в това няма красота, противоречи на самия дух на играта — поясни баща ѝ. — А не го интересува и теорията на голфа. Виж, онова момче Бейтман, секретарят му де, е съвсем различен. Влече го именно теорията. Нещо не ми вървеше играта с дългия стик и той ми обясни, че влагам твърде много сила в дясната ръка. Има си интересна теория: твърди, че в голфа е важна лявата ръка. Каза ми, че играе тенис с дясната ръка, но че в голфа винаги ползва обикновен стик, защото с него най-добре се чувства предимството на удара с лявата ръка.

— А иначе добре ли играе? — поинтересува се дъщеря му.

— Не — призна лорд Кейтърам. — Възможно е просто да е поизгубил практика. Теорията му обаче ми се вижда убедителна и смятам, че в нея има доста истина. А, видя ли, Бъндъл? Видя ли какъв удар? Право над рододендроните. Чуден удар! Ех, де да можех всеки път да удрям така! Да, Тредуел, какво има?

Тредуел обаче търсеше Бъндъл.

— Миледи, мистър Тесиджър ви търси на телефона.

Девојката бързо се запъти към дома, викайки: „Лорен, Лорен!“ Тя дойде тъкмо когато Бъндъл вдигаше слушалката.

— Джими, ти ли си?

— Аз съм. Как си?

— В добра форма, но съм малко отегчена.

— Лорен как е?

— Добре е. Тук е, при мен. Искаш ли да говориш с нея?

— После. Имам да ти разправам много неща. Първо, този уикенд съм на гости у Кут — натърти младежът. — Знаеш ли случайно откъде човек може да си набави шперцове?

— Нямам представа. Наистина ли се налага да носиш шперц, когато гостуваш на семейство Кут?

— Просто реших, че няма да ми е излишен. Поне знаеш ли в какъв магазин би могъл човек да си ги набави?

— Не. Питай някой познат крадец.

— Добре, Бъндъл. За съжаление нямам такива познати. Просто предположих, че съобразителният ти ум ще се справи с този проблем. Явно ще ми се наложи пак да прибягна до Стивънс. Нищо чудно да започне да си мисли за мен странни неща. Първо го пращам да ми купи пистолет, после шперц. Току-виж решил, че съм станал престъпник.

— Джими — каза Бъндъл.

— Да?

— Джими, моля те, внимавай! Ако сър Осуалд те заvari да шарииш из дома му с шперц, може да си имаш големи неприятности.

— Младеж с прилична външност в пандиза! Добре, ще внимавам. Мен всъщност ме е страх от Орангутана. Стъпва безшумно и все души като хрътка. Има и дарбата да се вре, където не му е работа. Но имай доверие в младия герой!

— Много ми се иска да бъдем с Лорен някъде наблизо.

— Благодаря ти, сестро. Всъщност имам план.

— Какъв?

— Как мислиш, бихте ли могли да тръгнете с Лорен утре сутрин насам и някъде при Ледърбъри да ви се повреди колата? Нали не е далеч от вас?

— О, на около шейсет километра! Нищо работа.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Постарай се все пак да не убиеш Лорен, че ми е много мила. Значи се договорихме, нека стане някъде между дванайсет и четвърт и дванайсет и половина.

— За да ни поканят на обяд ли?

— Точно така, Бъндъл. Знаеш ли, вчера се срещнах с онова момиче, Сокс. И какво мислиш? И Терънс О'Рорк ще ни прави компания през уикенда.

— Джими, допускаш ли, че той...

— Нали всеки може да бъде под подозрение? Буйно и смело момче е. Не изключвам да му е по силите да оглавява тайна организация. Нищо чудно да е в комбина с графинята. Миналата година беше в Унгария.

— Та той би могъл да открадне формулата когато си поиска.

— Точно това не би могъл да направи. Би трябвало да го направи така, че да не бъде заподозрян при никакви обстоятелства. Иначе такъв един номер — да се покатери по бръшляна и да се шмугне в собственото си легло — може и да мине. Сега инструкциите: след няколко празни любезни приказки с лейди Кут вие с Лорен се заемате с Орангутана и О'Рорк и до обяда да ги държите. За две хубави момичета като вас не би трябвало да е проблем.

— Виждам, не ти е трудно да правиш комплименти.

— А, просто констатирам един факт, и толкоз.

— Добре, разбрах инструкцията. Искаш ли да говориш с Лорен?

Бъндъл подаде слушалката на девойката и тактично излезе от стаята.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

СРЕДНОЩНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

В един слънчев есенен следобед Джими Тесиджър пристигна в Ледърбъри и бе посрещнат радушно от лейди Кут и хладно и с нескривана неприязън от сър Осуалд. Усетил, че домакинята го държи под око, се постара да се държи изключително любезно със Сокс Давънтри.

О'Рорк също бе там и се радваше на чудесно настроение. В началото бе склонен да се държи официално и да си мълчи, когато стана дума за тайнствените събития, разиграли се в Уайвърн. Сокс обаче настоя да чуе какво е станало и той, смени тактиката. Започна да описва историята в такава фантастична светлина, че никой да не разбере каква точно е била истината.

— Четири маскирани мъже с револвери? Нима е възможно? — попита сериозно Сокс.

— А, щях да забравя, имаше още петима-шестима, които се мъчеха да ме озаптят и да ми напъхат отрова в устата. Едва оцелях.

— И какво точно се опитаха да откраднат?

— Какво друго освен съкровищата на руското царско семейство? Мистър Ломакс ги бе получил тайно и ги бе дал на съхранение в Английската банка.

— Лъжеш като циганин — каза безстрастно Сокс.

— Аз да лъжа? Та съкровищата ги донесе лично един мой приятел със самолет. Всичко това трябва да се пази в тайна. Ако не вярваш на мен, питай Джими Тесиджър. Само не оставай с впечатлението, че му имам доверие.

— Вярно ли е — попита Сокс, — че когато слязъл, Джордж Ломакс забравил да си сложи изкуствените зъби?

— Имаше два револвера — вметна лейди Кут. — Отвратителни неща. Видях ги с очите си. Клетият младеж не бе убит по чудо.

— Писано ми е да свърша на бесилката — отсече Джими.

— Чух, че там имало и една руска графиня с изключителна красотата — каза Сокс. — И че се опитала да прелъсти Бил.

— Някои от нещата, които ни разказа за Будапеща, бяха наистина ужасяващи — рече домакинята. — Осуалд, да не забравим да пратим нещо за благотворителната акция.

Сър Осуалд изпухтя.

— Записах си, лейди Кут — намеси се Рупърт Бейтман.

— Благодаря ви, мистър Бейтман. Така ще се отблагодарим на съдбата, че бе благосклонна към сър Осуалд. По едното чудо отърва куршума, та ако щете и смъртта от пневмония.

— Не говори глупости, Мария — скастри я сър Осуалд.

— Винаги съм изпитвала ужас от крадци — отвърна лейди Кут.

— Да се срещнеш лице в лице с крадец! — промълви Сокс. — Колко вълнуващо!

— Може да бъде и доста болезнено — каза Джими и докосна дясната си ръка.

— Как е клетата ви ръка? — заинтересува се лейди Кут.

— Оправя се, благодаря. Много неудобно е обаче да вършиш всичко с лявата ръка, не съм свикнал.

— Децата от малки трябва да ги учат да боравят еднакво добре с двете ръце — вметна сър Осуалд.

— Като тюлените ли? — попита Сокс, без много да мисли.

— Сър Осуалд нямаше предвид да бъдат дресирани като земноводни — поясни мистър Бейтман. — Искаше да каже, че трябва да вършат всичко еднакво умело и с дясната, и с лявата ръка.

— Ах! — възкликна Сокс и погледна сър Осуалд с уважение. — Вие умеете ли?

— Разбира се. Мога да пиша и с двете ръце.

— Но не и с двете едновременно, нали?

— Едва ли е практично — отсече домакинята.

— Да — съгласи се Сокс замислено. — Няма да е и деликатно.

— За едно правителствено учреждение е твърде полезно лявата ръка да не знае какво върши дясната — отбеляза мистър О'Рорк.

— И вие ли боравите еднакво добре с двете ръце?

— Не. Всичко върша само с дясната.

— Снощи обаче забелязах, че раздавате картите с лявата — каза наблюдателният Бейтман.

— Е, но това е съвсем различно — отвърна небрежно мистър О'Рорк.

Ударът на гонга възвести, че е време всички да се приберат в стаите си, за да се преоблекат за вечеря.

След вечерята сър Осуалд, лейди Кут, мистър Бейтман и мистър О'Рорк седнаха да играят бридж, а Джими се зае да ухажва Сокс. Когато излизаше от стаята, чу как сър Осуалд прави бележка на жена си.

— Никога няма да се научиш да играеш бридж, Мария.

— Знам, мили, знам, и друг път си ми го казвал. Не забравяй, че задлъжня на мистър О'Рорк с още една лира.

Два часа по-късно Джими се промъкна безшумно (поне така си мислеше) надолу по стълбите. Надникна бързо в трапезарията и се запъти към кабинета на сър Осуалд. Ослуша се и се захвана на работа. Повечето чекмеджета в бюрото бяха заключени, но с помощта на парче жица със странна форма Джими се справи.

Прегледа ги старателно едно по едно, сетне внимателно подреди нещата в тях. От време на време спираше и надаваше ухо, понеже му се струваше, че е доловил подозрителни звуци. Всичко обаче бе спокойно.

Приключи и с последното чекмедже. Разбра, че стига да бе пожелал, можеше да се запознае с множество любопитни сведения за производството на стомана, ала не намери нищо от онова, което го интересуваше — някаква информация, свързана с откритието на хер Еберхард или със самоличността на тайнствения Номер 7. Всъщност не бе хранил големи надежди, но все пак бе решил да рискува.

Провери още веднъж чекмеджетата, за да се увери, че ги е заключил. Знаеше колко наблюдателен е Рупърт Бейтман и затова се огледа още веднъж. Искаше да се убеди, че не е оставил никакви следи от своето присъствие.

„Тук няма нищо — каза си тихичко. — Е, дано утре сутрин имаме повече късмет. Стига, разбира се, момичетата да си изиграят добре ролите.“

Излезе от кабинета, затвори вратата и я заключи. За миг му се стори, че е доловил звук току до себе си, но реши, че му се е причуло. Тръгна безшумно по дългия коридор. Светлината, която проникваше

през високите сводести прозорци, бе съвсем слаба, но все пак достатъчна, та той да се придвижва, без да се препъва.

Чу отново тих звук: този път не му се бе сторило. В коридора имаше още някой. Някой, който се движеше не по-малко безшумно от него. Сърцето му изведнъж заби лудо.

С внезапен скок се оказа при електрическия ключ и запали осветлението. От силната светлина примига, но успя да забележи на някакъв си метър от себе си Рупърт Бейтман.

— За Бога, Орангутане, уплаши ме! Промъкваш се в мрака като крадец!

— Чух шум — обясни строго мистър Бейтман. — Реших, че в дома са проникнали бандити, и слязох да проверя какво става.

Джими погледна замислено обувките с гумени подметки на мистър Бейтман.

— За всичко мислиш, Орангутане — рече с възхищение. — Взел си и смъртоносно оръжие.

Бе преместил погледа си върху издутия джоб на Бейтман.

— Не е излишно да носиш оръжие. Не знаеш кой ще ти се изпречи на пътя.

— Добре, че не стреля — каза Джими. — Омръзна ми да стрелят по мен.

— Като нищо щях да го направя — рече мистър Бейтман.

— Щеше да нарушиш закона — поясни Джими. — Не можеш да стреляш по никого, преди да си се уверил, че е нахълтал в къщата ти. В такива случаи е опасно да се бърза. Щеше да ти се наложи да даваш обяснения защо си застрелял един от гостите на дома, който невинно се е разхождал по коридора.

— И все пак какво търсиш на този етаж?

— Бях гладен — отговори Джими. — Реших, че един сухар ще ми дойде добре.

— Сухари има и в тенекиената кутия до леглото ти — възрази Рупърт Бейтман, бе започнал да наблюдава съсредоточено Джими през очилата с рогови рамки.

— Е, точно тук прислугата не е на равнище, драги ми приятелю. Видях, че в стаята ми има тенекиена кутия със сухари за изгладнели гости. Когато обаче като изгладнял гостенин я отворих, вътре нямаше нищо. Затова и реших да се разходя до трапезарията.

С наивна и доброжелателна усмивка Джими измъкна от джоба на халата си няколко сухара.

Настъпи кратко мълчание.

— А сега да си легна — каза Джими. — Лека нощ, Орангутане!

С безгрижна походка се заизкачва по стълбището, следван от Рупърт Бейтман. Щом стигна вратата на стаята, спря, сякаш да пожелае отново лека нощ на спътника си.

— Тази работа със сухарите ми се вижда много странна — каза мистър Бейтман. — Имаш ли нещо против, ако...

— Разбира се, приятелю, провери сам.

Мистър Бейтман прекоси стаята, отвори кутията и се убеди, че е празна.

— Колко немарливи са наистина! — възкликна той. — Е, лека нощ!

След като излезе, Джими седна на кревата и се послуша.

— Този път ми се размина на косъм — промърмори младежът. — Ужасно мнителен е този Орангутан. Вечно е буден и е нащрек. Отгоре на това се разхожда с револвер в джоба, много лош навик.

Стана и отвори едно чекмедже. Под няколко вратовръзки имаше малка купчинка сухари.

— Няма как, налага се да ги изям — рече си Джими. — Бас държа, че сутринта Орангутана ще намери начин да провери.

Въздъхна и се зае със сухарите, макар изобщо да не беше гладен.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА ПОДОЗРЕНИЯ

Точно в дванайсет Бъндъл и Лорен прекосиха портата на имението, след като оставиха колата в един близък гараж.

Лейди Кут посрещна двете момичета с изненада, но и с нескривано удоволствие и веднага настоя да останат за обяд.

О'Рорк, който дотогава дремеше в едно огромно кресло, веднага подхвана оживен разговор с Лорен. Тя, от своя страна, се заслуша с половин ухо в подробното и изпълнено с технически подробности обяснение на Бъндъл за повредата на автомобила.

— Този път поне извадихме късмет, че таратайката се повреди край вашия дом — приключи девойката. — Последния път закъсах в неделя край някакво селце Литъл Спедлингтън.

— Става за заглавие на филм — отбеляза О'Рорк.

— Звучи ми като рождено място на невинна селска девица — добави Сокс.

— Къде ли е мистър Тесиджър? — попита лейди Кут.

— Май в стаята с билиярда — каза Сокс. — Ей сега ще го доведе.

Излезе, но не бе отсъствала и минута, когато се появи Рупърт Бейтман, сериозен и делови както винаги.

— Да, лейди Кут? Тесиджър ми каза, че сте ме търсили. А, здравейте, лейди Айлийн!

Докато той поздравяваше двете момичета, Лорен незабавно се зае с изпълнението на задачата си.

— Ах, мистър Бейтман! Отдавна исках да ви видя. Нали веднъж ми обяснявахте как да се лекува куче, чийто лапи непрекъснато се възпаляват?

Секретарят поклати глава.

— Май е бил някой друг, мис Уейд. Макар че за щастие имам известни познания...

— Какъв прекрасен човек сте! — прекъсна го Лорен. — От всичко разбирате.

— Трябва да се стремим да сме в крак с всички области на познанието — отвърна сериозно мистър Бейтман. — Колкото до възпалението на лапите...

Терънс О'Рорк се наведе към Бъндъл.

— Той е от хората, които публикуват любопитни факти в седмичните издания — пошепна ѝ тихо. — „Как да запазите блясъка на бронзовата решетка пред камината“, „Кърлежът по овцете е едно от най-любопитните създания в света на насекомите“, „Брачните ритуали на туземците от Фингарските острови“ и така нататък.

— Да де, от рубриката „Любопитни факти“.

— Нали е ужасно? — каза мистър О'Рорк. След това продължи с престолено благочестив глас. — Слава Богу, че съм възпитан човек и не разбирам от нищо.

— Виждам, че имате мини голф — каза Бъндъл на лейди Кут.

— Ако искате, можем да поиграем, лейди Айлийн — предложи О'Рорк.

— Хайде да играем срещу тях двамата — каза Бъндъл. — Лорен, дали да не изкараме една игра? Ние с мистър О'Рорк срещу теб и мистър Бейтман.

Секретарят се поколеба.

— Не им отказвайте, мистър Бейтман — рече му лейди Кут, — скоро няма да сте необходим на сър Осуалд.

Четиримата излязоха на ливадата.

— Добре го измислих, нали? — прошепна Бъндъл на Лорен. — Да се поздравим за женската си съобразителност.

Играта приключи малко преди един часа. Победиха Бейтман и Лорен.

— Вярвам, ще се съгласите, драга ми партньорко, че въпреки това се представихме по-спортсменски — каза мистър О'Рорк на Бъндъл. — Орангутана е много предпазлив, никога не рискува. При мен е друго. Девизът ми е „Всичко или нищо“. Не е лош за житейски девиз, нали, лейди Айлийн?

— С такъв девиз не сте ли си имали неприятности? — поинтересува се през смях Бъндъл.

— Да, разбира се, и то безброй пъти. Аз обаче не се предавам. Терънс О'Рорк може да бъде усмирен само от примката на палача.

Тъкмо тогава иззад къщата се появи Джими Тесиджър.

— Бъндъл! Чудесно е, че си тук! — възкликна младежът.

— Изтървахте най-важното състезание от есенния сезон — каза О'Рорк.

— Бях излязъл да взема въздух — поясни Джими. — Тези момичета откъде се появиха?

— Пристигнахме на собствен ход — рече Бъндъл. — Автомобилът ни заряза на сред пътя.

После му описа аварията.

Джими я изслуша с разбиране.

— Лош късмет сте извадили — каза. — Тази повреда едва ли ще се отстрани бързо. След обяда ще ви закарам с моята кола.

Чу се звукът на гонга и всички влязоха в къщата. Бъндъл започна скришом да наблюдава Джими. Стори й се, че в гласа му е усетила възбуда. Реши, че всичко е минало добре.

След обяда момичетата се сбогуваха учтиво с лейди Кут и Джими каза, че ще ги отведе до гаража със своята кола. Едва бе потеглил, когато девойките изрекоха в хор един и същ въпрос.

— Какво стана?

Джими реши да ги подразни малко и не отговори веднага.

— Какво стана, де?

— А, всичко е наред, благодаря. Само дето съм малко неразположен от преяждане със сухари.

— Какво се случи?

— Ще ви кажа. От преданост към каузата преядох със сухари. Това обаче разколеба ли ме? Не, в никакъв случай.

— Моля те, Джими! — рече Лорен с укор в гласа.

Младежът реши да сложи край на шегата.

— Какво всъщност ви интересува?

— Всичко. Ние нали се справихме с нашата задача? Нали отклонихме вниманието на Терънс О'Рорк и Орангутана?

— За Орангутана заслужавате моите специални поздравления. О'Рорк може би и без ваша помощ щеше да кротува, но Орангутана е друго. Може да се характеризира само с една дума — онзи ден я открих в кръстословицата в „Сънди Нюсбаг“. Дума от осем букви, прилягаща на човек, който в един и същ момент се намира навсякъде. Вездесъщ. Достатъчна е, за да опишеш Орангутана. Където и да идеш,

непременно се сблъскаш с него. И най-лошото е, че не можеш да разбереш кога се приближава.

— Според теб опасен ли е?

— Орангутана да е опасен? Разбира се, че не. Глупак е. Но е не обикновен, а вездесъщ глупак. За разлика от повечето простосмъртни даже не се нуждае от сън. Накратко, това момче е голямо леке.

После Джими описа вече сериозно събитията от предната нощ.

Бъндъл не одобри кой знае колко действията му.

— Така и не разбрах защо ти е трябвало да се шляеш там.

— Заради Номер 7 — сопна се младежът. — Него търся.

— И реши, че ще го откриеш в този дом?

— Реших, че ще попадна на някаква следа.

— Но не попадна, нали?

— Снощи — не.

— Тази сутрин обаче май е станало нещо — внезапно се намеси в разговора Лорен. — Джими, обзалагам се, че си открил нещо тази сутрин. Изписано ти е на лицето.

— Не знам дали си струва да ви говоря за това. Но по време на сутрешната разходка...

— Предполагам, не си стигнал далеч.

— Колкото и да е странно, да. Кръжах наоколо. Е, казах ви вече, че не знам дали има смисъл да ви занимавам с това, но вижте какво открих.

С жестовете на заклинател извади някакво флаконче и го хвърли на двете момичета. Беше наполовина пълно с бяла прах.

— Какво ли е? — попита Бъндъл.

— Бяла кристалообразна прах — отвърна Джими. — На всеки любител на кримки тези думи би трябвало да му говорят нещо. Е, ако се окаже, че е някаква нова марка прах за зъби, ще бъда много разочарован.

— Къде го откри? — рече остро Бъндъл.

— Е, тайна — отговори младежът. Въпреки настояванията и упреците на момичетата той не пожела да я разкрие.

— Ето го и гаража — каза им. — Дано благородната „Испано Суиза“ не е била подложена на унижения.

Монтърът представи сметка за пет шилинга и промърмори, че болтовете са били разхлабени. Бъндъл я плати с усмивка.

— Приятно ми е, че понякога всички получаваме пари даром — прошепна тя на Джими.

Застанали на пътя, и тримата замълчаха.

— Сетих се — внезапно каза Бъндъл.

— Какво?

— Нещо, което щях да те питам, насмалко да забравя. Спомняш ли си ръкавицата, която откри инспектор Батъл? Онази, полуизгорялата?

— Да.

— Нали ми каза, че ти я е дал да я изпробваш?

— Да. Беше ми малко голяма. Оттам се стигна до извода, че е принадлежала на едър мъж.

— Не ме интересува размерът. Бяха ли там и Джордж, и сър Осуалд?

— Да.

— Значи инспекторът е могъл да я даде и на тях да я изпробват?

— Да, естествено.

— Но не го е направил. Спрял се е на теб, Джими. Даваш ли си сметка какво означава това?

Мистър Тесиджър впери поглед в нея.

— Съжалявам, Бъндъл. Може би мозъкът ми не работи така, както едно време, но не разбирам накъде биеш.

— А ти, Лорен, разбираш ли?

Лорен я изгледа с любопитство, но поклати глава.

— Трябва ли да търсим някакъв смисъл?

— Естествено. Нали си спомняш, че дясната ръка на Джими е висяла на превръзка?

— За Бога, Бъндъл! — възкликна младежът. — Сега вече проумявам. Да де, ръкавицата беше лява. А Батъл не каза нищо.

— Не е искал да привлече вниманието. Изпробвал я е на твоята здрава ръка — лявата, — за да не направи впечатление това, което всъщност е забелязал. Говорел е само за размера, за да не се сетите. Важното всъщност е било, че човекът, стрелял по теб, е държал пистолета с лявата ръка.

— Значи трябва да търсим левак — рече замислено Лорен.

— Да. Ще ти кажа още нещо. Докато се ровеше из стиковите за голф, Батъл търсеше именно стикове за леваци.

— Божичко! — възкликна внезапно Джими.

— Какво?

— Не знам дали това, което ще ви кажа, е важно, но поне е любопитно.

Той възпроизведе разговора по време на чая предния ден.

— Какво излиза, сър Осуалд Кут борави еднакво добре и с двете ръце? — каза Бъндъл.

— Да. Сетих се още нещо. Онази вечер в Чимнис, преди да умре Джери Уейд, наблюдавах играта на бридж и останах с усещането, че има нещо странно. Едва по-късно съобразих, че е заради раздаването на картите — някой ги раздаваше с лява ръка.

Разбира се, това е бил сър Осуалд.

И тримата се спогледаха. Лорен поклати глава.

— Човек като сър Осуалд Кут! Невъзможно! Пък и какво ще спечели от това?

— Наистина изглежда нелепо — съгласи се Джими. — И все пак...

— „Номер 7 си има собствен стил на работа“ — припомни на глас Бъндъл. — Дали пък именно с този стил сър Осуалд не е натрупал богатствата си?

— Защо в такъв случай му е било необходимо да разиграва театър в Уайвърн? Защо, след като вече е имал формулата в заводите си?

— Навярно и за това си има обяснение — каза Лорен. — Може да се използва същият довод, който ти изтъкна за мистър О'Рорк. Трябвало е да отклони подозрението от себе си и да го насочи към друг.

Бъндъл кимна с разбиране.

— Всичко си идва на мястото. Подозренията се насочват към Бауер и графинята. На никого и през ум не би му минало да се усъмни в човек като сър Осуалд Кут?

— А дали Батъл не се е усъмнил? — изрече бавно Джими.

Нещо се раздвижи в паметта на Бъндъл. Тя си спомни как Батъл е махнал от палтото на милионера листенце от бръшлян.

Дали инспекторът го бе подозирал през цялото време?

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА СТРАННОТО ПОВЕДЕНИЕ НА ДЖОРДЖ ЛОМАКС

— Пристигна мистър Ломакс, милорд!

Кейтърам подскочи: погълнат от тънкостите на това как да не се използва лявата китка, не бе чул безшумните стъпки на иконома върху меката трева. В погледа, с който се втренчи в Тредуел, имаше повече страдание, отколкото гняв.

— Обясних ти, Тредуел, че тази сутрин ще бъде много по-зает от обичайното.

— Да, милорд, обаче...

— Кажете на мистър Ломакс, че си сбъркал и че не съм тук. Че съм отишъл до селото. Че съм тежко болен. Ако не повярва и на това, кажете му, че съм умрял.

— Милорд, мистър Ломакс вече ви е забелязал, докато е идвал с колата насам.

Кейтърам въздъхна дълбоко.

— Има си хас да не ме забележи. Добре, Тредуел. Идвам...

В нрава на лорд Кейтърам бе да изразява чувства, противоположни на тези, които всъщност изпитва. Никога досега не бе показвал такава сърдечност при среща с Джордж.

— Драги ми приятелю! Скъпи ми приятелю! Радвам се да те видя! Колко се радвам, наистина! Седни. Изпий нещо. Чудесно си сторил, че си решил да наминеш.

След като натика госта в едно огромно кресло, седна срещу него и започна да примигва нервно.

— Отдавна исках да проведа важен разговор с теб — поде Джордж.

— А, така ли? — отвърна тихо лорд Кейтърам и запрехвърля бързо наум всички ужасяващи варианти, криещи се зад тези простички думи.

— Много важен разговор — натърти Джордж.

Лордът съвсем оклюма. Реши, че се задава нещо, много по-страшно от всичко, което бе предполагал.

— Кажы — рече той, като се помъчи да говори нехайно.

— Айлийн вкъщи ли е?

Лорд Кейтърам изпита облекчение, но и бе изненадан.

— Да, да, у дома си е. На гости й е една приятелка, малката Уейд. Много мило момиче, *наистина*. Някой ден от нея ще стане чудесна играчка на голф. Има такъв замах...

Продължи да бърбори, докато Джордж не го прекъсна безцеремонно.

— Радвам се, че Айлийн е вкъщи. Дали бих могъл да поговоря с нея?

— Разбира се, драги ми приятелю, разбира се. — Лордът още бе много изненадан, но се радваше и на облекчението. — Стига да не ти е скучно.

— Едва ли има нещо, което да ми е по-малко скучно — отвърна Джордж. — Ти, Кейтърам, май не си осъзнал, че Айлийн е пълнолетна. Вече не е дете. Вече е жена, и то с твое разрешение, изключително очарователна и умна. Мъжът, който успее да спечели любовта й, ще е голям късметлия. Повтарям — голям късметлия.

— Да, да, сигурно си прав — рече лорд Кейтърам. — Само дете не я свърта на едно място повече от две минути. Е, да, днес младежите не обръщат внимание на тези работи.

— Искаш да кажеш, че не понася скуката. Айлийн е умна, Кейтърам, амбициозна е. Изпитва жив интерес към актуалните проблеми и подхожда към тях с цялата сила и жизненост на младия си разум.

Лордът го изгледа. Реши, че бремето на това, което хората наричат „напрегнатостта на съвременния живот“, най-сетне се е стоварило върху Джордж. Описанието, което той бе дал на Бъндъл, му се стори съвсем нелепо.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита го съчувствено.

Джордж нетърпеливо махна с ръка.

— Може би, Кейтърам, вече си започнал да се досещаш за целта на днешното ми посещение. Не съм човек, който поема необмислено отговорности. Напротив, славя се със здравия разум, което вероятно се

дължи и на заемания от мен пост. Към всеки проблем подхождам внимателно и задълбочено. Бракът, особено на моята възраст, не е нещо, към което да се отнасям лекомислено. Еднаквото потекло, близките вкусове, взаимното привличане, принадлежността към едно и също вероизповедание — това са все неща, които трябва да се вземат предвид, когато се претеглят плюсовете и минусите. Струва ми се, че съм в състояние да предложа на съпругата си обществено положение, което не е за пренебрегване. Айлийн би подхождала чудесно на тази роля не само по силата на потеклото и възпитанието си, но и защото със своя ум и политически усет би могла да даде тласък на моята кариера за благото и на двамата ни. Разбира се, Кейтърам, давам си сметка, че разликата във възрастта е голяма. Мога да те уверя обаче, че съм изпълнен с енергия и се чувствам като юноша. Пък е и редно съпругът да е по-възрастен. На Айлийн един по-възрастен съпруг ще ѝ приляга повече, отколкото някой празноглав младеж без житейски опит. Смея да те уверя, драги ми Кейтърам, че ще имам най-грижовно отношение към крехката ѝ младост. Ще се грижа за нея и ще я уважавам. Какво щастие ще е за мен да наблюдавам как узрява умът ѝ! И като си помисля, че досега никога не си бях давал сметка...

Джордж поклати глава, сякаш се укоряваше. Лорд Кейтърам, който се бе посъвзел, проговори вяло:

— Добре ли съм разбрал, драги ми приятелю, че... Не мога да допусна, че сериозно искаш да се ожениш за Бъндъл.

— Да де, изненадан си. Идва ти като гръм от ясно небе. Да разбирам ли, че съм получил разрешението ти да разговарям с нея?

— Естествено — отвърна лорд Кейтърам. — Щом смяташ, че ти трябва разрешение, имаш го. Знаеш ли обаче, Ломакс, на твоето място не бих го правил. Бих се прибрал у дома и бих обмислил всичко още веднъж. Бих броил до двайсет и така нататък, преди да взема решение. Човек се чувства като глупак, когато направи предложение за женитба и получи отказ.

— Вярвам, че ми даваш този съвет напълно доброжелателно, драги ми Кейтърам, но се изразяваш малко странно. Обмислил съм всичко и съм решил да си опитам късмета. Мога ли да разговарям с Айлийн?

— Вече ти казах, че нямам отношение към тези неща — рече припряно лордът. — Айлийн е господарка на живота си. Ако утре се

яви при мен и каже, че е решила да се омъжи за шофьора, нейна работа. Днес времената са такива. Децата могат наистина да ти отровят живота, ако не се съгласяваш във всичко с тях. Открай време съм казвал на Бъндъл: „Прави каквото знаеш, само не ме безпокой.“ Уверявам те, че тя твърдо се придържа към това правило.

Джордж обаче бе непоколебим.

— Къде мога да я открия?

— Нямам представа — отвърна Кейтърам. — Както ти казах, не се задържа повече от минута на едно място.

— А дали и мис Уейд е с нея? Струва ми се, Кейтърам, че е най-добре да кажеш на иконома да я повика и да ѝ предаде, че бих искал да поговоря с нея няколко минути.

Лордът послушно натисна звънеца.

— Тредуел, открий, ако обичаш, миледи. Кажи ѝ, че мистър Ломак желае да поговори с нея в моя кабинет.

Тредуел излезе. Джордж сграбчи ръката на Кейтърам и започна енергично да я стиска, от което лордът се почувства неудобно.

— Хиляди благодарности — каза му. — Надявам се скоро да те зарадвам с добри новини.

После излезе бързо от стаята.

— Я виж ти! — рече си лорд Кейтърам. — Какво ли е направила Бъндъл?

Вратата отново се отвори.

— Тук е мистър Евърсли, милорд.

След като Бил нахълта в стаята, Кейтърам го хвана за ръката и заговори угрижено:

— Здравей, Бил! Сигурно търсиш Ломак. Знаеш ли, ако искаш да сториш едно добро дело, бързо иди в кабинета ми и му кажи, че министерският съвет ще провежда извънредно заседание, накратко намери начин да го разкараш оттук. Наистина няма да е честно да позволя клетия човечец да става за смях само заради шегите на едно глупаво момиче.

— Не ми трябва Умника — каза Бил. — Дори не знаех, че е тук. Дойдох заради Бъндъл. Къде е тя?

— Няма да можеш да я видиш — рече лордът. — Поне за сега. Отиде да поговори с Джордж.

— И какво от това?

— Мен ако питаш — уточни Кейтърам, — по всяка вероятност сега Джордж дрънка възможно най-големите глупости. Защо да му утежняваме положението?

— И какво говори?

— Един Бог знае — отвърна лордът. — Някакви небивалици. Винаги съм смятал, че в такива случаи човек не бива да говори много. Достатъчно е да хване момичето за ръката и да остави събитията сами да се развиват.

Бил го погледна удивено.

— Сър, много бързам, наистина. А пък се налага да поговоря с Бъндъл...

— Е, едва ли ще чакаш много. Да ти призная, радвам се, че дойде. След като разговорът приключи, Ломакс сигурно ще поиска да дойде и да сподели с мен как е минало.

— Как е минало какво? Какво всъщност прави Ломакс?

— Тихо — каза лордът. — Прави предложение.

— Предложение ли? Че какво предлага?

— Брак. На Бъндъл. Не ме питай защо. Вероятно е навлязъл във възрастта, която някои наричат опасна. Другояче не мога да си го обясня.

— Да предлага брак на Бъндъл? На неговата възраст? Я го виж ти дъртия му нерез!

Лицето на Бил стана мораво.

— Каза, че се чувствал като юноша — рече предпазливо лорд Кейтърам.

— Той ли? Не виждате ли, че е грохнал и изкуфял? — задави се Бил от възмущение.

— А, едва ли. По-млад е от мен цели пет години — възрази хладно лордът.

— Бре, проклетият му дъртак! Умника и Бъндъл! Момиче като Бъндъл! Как сте позволили!

— Никога не се месея — рече лордът.

— Трябваше да му кажете какво мислите за него!

— За съжаление в днешните цивилизовани времена не е прието — каза Кейтърам не без съжаление. — Ако бяхме в каменната ера — да. Впрочем и това нямаше да му го кажа, тъй като съм благ човек.

— Бъндъл! Така и не посмях да помоля Бъндъл да се омъжи за мен, защото ме беше страх, че ще ми се изсмее. А Джордж, този отвратителен празноглавец, този мехур с въздух, този безскрупулен лицемер и търгаш, този надут пуяк...

— Продължавай, продължавай — окуражи го лордът. — Приятно ми е да те слушам.

— Божичко! — възкликна Бил. — Трябва да си тръгвам.

— Не си отивай. Остани да ми правиш компания. Нали искаше да видиш и Бъндъл?

— Друг път. Всичко ми изскочи от главата. Да знаете случайно къде е Джими Тесиджър? Щеше да гостува на семейство Кут. Дали е още при тях?

— Мисля, че вчера се е прибрал в Лондон. В събота там ходиха и Бъндъл с Лорен. Ако можеш да почакаш...

Бил обаче енергично поклати глава и излезе като хала от стаята. Лорд Кейтърам тихо се измъкна в коридора, взе си шапката и бързо излезе през страничната врата. Отдалеч видя как Бил взема форсирано завоя с колата.

„Това момче ще се пребие някъде“, помисли си лордът.

Бил обаче благополучно пристигна в Лондон и след малко паркира колата на площад Сейнт Джеймс. Отправи се към апартамента на Джими Тесиджър. Джими си беше у дома.

— Здравей, Бил. Какво става с теб? Изглеждаш ми нещо притеснен.

— Да, притеснен съм — потвърди младежът. — По начало си бях притеснен, а сетне чух нещо, което съвсем ми отрови настроението.

— Колко разбираемо говориш! — възкликна Джими. — Какво има? Мога ли да ти помогна с нещо?

Но Бил не отговори. Седна и впери поглед в килима. Имаше такъв странен и нещастен вид, че у Джими се събуди силно любопитство.

— Нещо необичайно ли се е случило, Уилям? — попита тихо младежът.

— Нещо изключително странно. Нищо не разбирам.

— Нещо във връзка със Седемте циферблата ли?

— Да. Сутринта получих писмо.

— Писмо ли? Какво писмо?

— Писмо от адвокатите на Рони Девръо.

— Боже мой! Защо чак сега?

— Изглежда, е оставил завещание с изричното указание, в случай че умре внезапно, да ми изпратят запечатан плик точно половин месец след смъртта му.

— И те изпратиха ли ти го?

— Да.

— Ти отвори ли го?

— Да.

— И какво пише в него?

В отговор Бил го погледна така странно и уплашено, че Джими се изненада.

— Я вземи и се стегни! — каза Джими. — Не знам какво е станало, но не си съвсем на себе си. Пийни нещо!

Наля набързо уиски и сода и поднесе чашата на Бил, който послушно я пие. Въпреки това продължаваше да гледа като замаян.

— Не съм на себе си заради онова, което пише в писмото — поясни той. — Просто не мога да повярвам.

— Глупости — каза Джими. — Създай си навика да повярваш в шест невъзможни неща преди закуска. Аз го правя редовно. Хайде, разкажи ми какво става. Впрочем чакай малко. — Домакинът излезе от стаята. — Стивънс!

— Да, сър.

— Би ли ми купил цигари, че свършиха?

— Веднага, сър.

Джими изчака да чуе затварянето на входната врата, после се върна в хола. Бил тъкмо оставяше върху масичката празната си чаша. Вече изглеждаше по-добре, бе започнал да се владее.

— Отпратих Стивънс, за да съм сигурен, че няма да ни подслуша никой — уточни Джими. — А сега ще ми кажеш ли какво се е случило?

— Звучи ми толкова невероятно!

— В такъв случай е вярно. Хайде, почвай.

Бил си пое дълбоко въздух.

— Добре. Ще ти кажа всичко от игла до конец.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

СПЕШНО ПОВИКВАНЕ

Лорен, която си играеше с едно малко прелестно кученце, бе донякъде изненадана, когато след двайсетина минути Бъндъл се върна при нея с измъчен вид и неопишуем израз на лицето.

— Ужас — каза тя и се отпусна тежко върху градинския стол. — Ужас.

— Какво има? — попита Лорен. — Какъв е проблемът?

— Джордж е проблемът. Джордж Ломакс.

— Какво е направил?

— Направи ми предложение. Беше ужасно. Заекваше и цялата ме опръска със слюнка, но го произнесе докрай. Останах с чувството, че го е прочел в някоя книга и го е наизустил. Говореше като курдисан. Уф, не понасям пелтеци. За беда не съобразих и какво да му отговоря.

— Сигурно си била съвсем наясно какво смяташ да правиш.

— Естествено, никога няма да се омъжа за мазен тъпак като Джордж. Исках да кажа, че не знаех как трябва да отклоня предложението му според етикета. Не вървеше просто да отсека: „Няма да се омъжа за теб.“ Трябваше да съобразя да му отговоря, че за мен е голяма чест и така нататък, но... нали разбираш. Така се изненадах обаче, че накрая просто излязох през прозореца и избягах.

— Наистина не е в твоя стил.

— И през ум не ми е минавало, че ще се случи такова нещо. Винаги съм смятала, че Джордж не може да ме понася, а и наистина си беше така. Никога не прави фаталната грешка да се преструваш, че са ти интересни заниманията на един мъж. Само да беше чула що за глупости наговори Джордж за моминския ми ум и за това как на драго сърце щял да помогне той да се доизгради! Ако клетият Джордж знаеше даже само една четвърт от това, с което е зает умът ми, щеше да припадне от ужас.

Лорен не се сдържа и прихна.

— Да, да, знам, сама съм си виновна — каза Бъндъл. — Аз се забърках в цялата тази работа. Ето го и баща ми. Здравей, татко.

Лорд Кейтърам имаше доста гузен вид.

— Ломакс май си тръгна, а? — попита уж развеселен.

— В хубава каша ме набърка, няма що! Джордж ми каза, че си одобрил и благословил идеята му.

— Нищо подобно не съм му казвал — отрече лордът.

— Така си и знаех — каза дъщеря му. — Реших, че Джордж те е притиснал до стената и е започнал да ти говори, докато те е довел до състояние, в което само си кимал в знак на съгласие.

— Горедолу това се случи. Е, как посрещна отказа ти? Тежко ли го прие?

— Не изчаках да разбере. Май бях малко рязка.

— Може да е на добро — рече баща ѝ. — Дано Ломакс най-сетне престане да ми досажда, да идва тук по всяко време и да ме тормози с глупостите си. Всяко зло за добро, както казват. Да си виждала някъде тук стика ми за голф?

— Малко голф няма да ми навреди — каза Бъндъл. — Ще ме поотпусне. Лорен, ще ми правиш ли компания? Залагам шест пенса.

Прекараха един прекрасен час. После и тримата се върнаха в къщата. Върху масичката на хола бе оставена бележка.

— Мистър Ломакс я остави за вас, милорд — поясни Тредуел. — Бе много разочарован, че не успя да ви открие.

Кейтърам отвори плика. Възкликна от удивление и се обърна към дъщеря си. Тредуел бе излязъл.

— Бъндъл, може би наистина би следвало да се изразяваш поясно.

— Какво искаш да кажеш?

— Я прочети!

Бъндъл взе бележката и зачете:

„Драги ми Кейтърам,

съжалявам, че не успяхме да разменим няколко думи.

Струва ми се, казах ти съвсем ясно, че искам да поговоря отново с теб след срещата си с Айлийн. Клетото дете, очевидно не бе подозирало за нежните ми чувства. Доста

се изненада. Нямам намерението да я притеснявам за отговора. Моминското ѝ смущение бе много чаровно и засили още повече уважението ми към нея, защото високо ценя девическия ѝ свян. Трябва да изчакам да свикне с тази мисъл. Самото ѝ объркване ми показва, че не е напълно безразлична към мен, и премахна всякакви съмнения в увереността ми в крайния успех.

Искрено твой,
Джордж Ломакс“

— Ох, дявол да го вземе! — изпуктя Бъндъл.

Не откри други думи, с които да изрази чувствата си.

— Тоя се е побъркал — рече лорд Кейтърам. — Никой не би писал такива неща за теб, Бъндъл, ако не му хлопа дъската. Жал ми е за този клетник, наистина, но виж колко е настойчив. Нищо чудно, че успя да стане министър. Всъщност заслужава едно такова наказание като брак с момиче като теб.

Телефонът извънтя и Бъндъл отиде да вдигне. След миг забрави за Джордж и предложението му и даде знак на Лорен да дойде при нея. Лорд Кейтърам се оттегли в скривалището си.

— Обажда се Джими — поясни Бъндъл. — И е страшно развълнуван.

— Слава Богу, че те открих — чу се гласът на Джими. — Няма време за губене. Лорен е при теб, нали?

— Да, тук е.

— Слушай ме внимателно. Няма за кога да ти обяснявам всичко. Най-малкото по телефона. Одеве при мен дойде Бил, който ми разказа нещо невероятно. Ако се окаже вярно, ще е най-голямата сензация на века. Чуйте сега какво да направите. Елате веднага в града. Паркирайте някъде колата и отидете право в клуб „Седемте циферблата“. Ще можеш ли да разкараш някъде бившия ви лакей?

— За Алфред ли говориш? Ще се справя. Разчитай на мен.

— Добре. Разкарай го и чакай да дойда с Бил. Не се показвайте на прозорците, но когато пристигнем, ни отворете веднага. Разбра ли?

— Да.

— В такъв случай всичко е наред. А, да не забравя, Бъндъл, не казвай на никого, че отиваш в Лондон. Дай някакво друго обяснение. Кажу например, че ще закараш Лорен у дома. Нали разбра?

— Да, Джими. Страшно се вълнувам.

— Напиши си и завещанието за всеки случай, преди да тръгнеш.

— Става все по-интересно. Кажу ми все пак какво става.

— Ще ти кажа веднага щом се срещнем. Засега толкоз. Знай само, че ще поднесем доста голяма изненада на Номер 7.

Бъндъл затвори телефона и преразказа набързо разговора на Лорен. Тя се затича към стаята, за да си прибере багажа. Бъндъл надникна в стаята на баща си.

— Ще отведа Лорен у тях, татко.

— Тъй ли? Не знаех, че си тръгва днес.

— Помолиха я да се прибере — отвърна неопределено Бъндъл.

— Току-що се обадиха по телефона. Довиждане.

— Ей, Бъндъл, чакай малко. Кога ще се върнеш?

— Нямам представа.

След като се сбогува по този безцеремонен начин, Бъндъл се качи по стълбището, облече коженото палто и си сложи шапка. Междувременно поръча да й докарат колата.

Стигнаха в Лондон без произшествия, ако не се брои шофирането на Бъндъл. Оставиха колата в един гараж и се отправиха към клуб „Седемте циферблата“.

Отвори им Алфред. Бъндъл мина най-безцеремонно покрай него, следвана от Лорен.

— Затвори вратата, Алфред — нареди Бъндъл. — Дойдох да ти направя една услуга. Всеки момент ще нахълта полицията.

— Ох, миледи!

Алфред побеля като тебешир.

— Идвам да те предупредя, защото преди няколко дена ми помогна — продължи бързо Бъндъл. — Има заповед за арестуването на мистър Мосгоровски и най-доброто, което можеш да сториш, е да изчезнеш оттук колкото се може по-бързо. Ако не те открият тук, няма да си правят труда да те издирват. Ето ти десет лири да се оправиш на първо време.

След три минути, разтреперан и изплашен до смърт, Алфред напусна Хънстантън Стрийт 14 с една-единствена мисъл в главата —

да не стъпва повече там.

— Е, дотук се справих — каза Бъндъл удовлетворено.

— Толкова ли бе наложително да му изкарваш ангелите? — опита се да възрази Лорен.

— Така е по-сигурно — отвърна Бъндъл. — Не знам какво точно са намислили Джими и Бил, но само това оставаше Алфред да цъфне по някое време и да провали всичко. Ето ги и тях. Е, бързо пристигнаха. Сигурно са чакали зад ъгъла да се махне Алфред. Слез долу и им отвори.

Лорен го стори. Джими Тесиджър слезе от колата.

— Ти ме чакай тук, Бил — каза той. — Ако ти се стори, че ни следи някой, натисни клаксона.

Качи се по стълбите и хлопна вратата зад себе си. Лицето му бе румено и въодушевено.

— Ето те и теб, Бъндъл. Хайде, трябва да действаме бързо. Къде е ключът за вратата на онази стая?

— Отворихме я с един от ключовете от долния етаж. Я да ги вземем всичките.

— Добре, но побързай. Нямаме време.

Ключът лесно бе открит, вратата бе отворена и тримата влязоха в стаята.

Бе в същото състояние, в което Бъндъл я бе заварил предишния път — със седем стола около масата. Джими мълчаливо я огледа. Сетне погледът му се плъзна върху двата бюфета.

— Ти в кой от двата се скри, Бъндъл?

— Ей в този.

Джими отиде при него и го отвори. Рафтовете му бяха отрупани с добре познатата на Бъндъл стара стъклария.

— Трябва да разчистим всичко това — промърмори Джими. — Лорен, слез долу и извикай Бил. Няма смисъл да чака повече.

Лорен излезе.

— Какво си намислил? — попита нетърпеливо Бъндъл.

— Почакай да дойде Бил, за да чуеш цялата история. Заслугата е главно негова, при това се е справил добре. Какво й става на Лорен, че търчи по стълбите като полудяла?

Лорен наистина едва не летеше по стълбите. Когато нахълта в стаята, лицето й бе побледняло, а очите й бяха разширени от ужас.

— Бил! О, Бъндъл! Бил!

— Какво Бил?

Джими отиде при нея и я стисна за рамото.

— Какво ти е, за Бога, Лорен? Какво се е случило?

Тя още не можеше да си поеме дъх.

— Бил! Струва ми се, че е мъртъв. В колата е, но не се движи и не говори. Мъртъв е! Сигурна съм, че е мъртъв!

Джими измърмори някакво проклятие и се затича надолу по стълбите. Бъндъл го последва. Сърцето ѝ започна да бие лудешки, тя бе обхваната от отчаяние.

Бил да е мъртъв? Не, Боже мой, само това не!

С Джими стигнаха едновременно при колата. Лорен ги настигна.

Младежът надникна под гюрука. Бил седеше в позата, в която го бе оставил, с отпусната назад глава. Очите му обаче бяха затворени и не реагира на докосването на Джими.

— Нещо не разбирам — промърмори Джими. — Не е мъртъв. Успокой се, Бъндъл. Слушайте сега, трябва да го вкараме в къщата. Дано не се появи полицай. Ако някой пита нещо, ще кажем, че е наш приятел, на когото изведнъж му е прилошало.

С общи усилия тримата успяха да го внесат в сградата. Не привлякоха вниманието на никого освен на един небръснат господин, който прояви разбиране.

— Май е обърнал някоя и друга в повече — рече той и кимна съчувствено.

— Да го занесем в стаята в дъното на долния етаж — предложи Джими. — Там има диван.

След като положиха Бил върху дивана, Бъндъл коленичи до него и улови китката му.

— Пулсът му се усеща — каза тя. — Какво му е?

— Нямаше му нищо, когато се разделихме преди малко — поясни Джими. — Дали някой не му е инжектирал нещо? Достатъчно е едно леко убождане, и толкоз. Някой е могъл да го направи, докато е питал колко е часът. Поне едно ми е ясно: трябва веднага да извикам лекар. Ти стой тук и се грижи за него.

Изтича до вратата, но се сети нещо.

— Вижте какво, не се плашете, но ще ви оставя и револвера. Просто така, за всеки случай. Връщам се веднага.

Остави револвера върху масичката до дивана и бързо излезе. Чу се хлопването на външната врата.

В къщата внезапно настъпи пълна тишина. Двете момичета бяха застинали. Бъндъл продължаваше да държи ръката си върху китката на Бил. Стори й се, че пулсът му е ускорен и неравен.

— Ох, защо не можем да направим нищо! — прошепна тя на Лорен. — Чувствам се ужасно.

Лорен кимна.

— Знам какво ти е. И на мен вече ми се струва, че Джими го няма цяла вечност, а е минала само минута и половина.

— Причуват ми се разни звуци — допълни Бъндъл. — Стъпки и пукот на паркет на горния етаж. Вече започнах да си въобразявам какво ли не.

— Защо ли Джими ни остави револвера си? — попита Лорен. — Не би трябвало да ни заплашва нищо.

— Щом са могли да причинят това на Бил... — поде Бъндъл, но не довърши мисълта си.

Лорен потрепери.

— Да де. Но ние сме вътре в къщата. Никой не може да влезе, без да го чуем. Освен това имаме и револвер.

Бъндъл отново обърна поглед към Бил.

— Чудя се какво да правя. Дали да не му дадем горещо кафе? В такива случаи помага.

— В чантата си имам малко благоуханни соли — каза Лорен. — И коняк. Къде ли е? Май я оставих на горния етаж.

— Ще ида да ги взема — предложи Бъндъл. — Може да свършат работа.

Бързо се качи по стълбите, прекоси игралната зала и през отворената врата влезе в стаята със столовете. Чантата на Лорен бе върху масата.

Докато Бъндъл протягаше ръка, за да я вземе, чу звук зад гърба си. Зад вратата се бе скрил човек с торбичка пясък в ръка. Нанесе й удар още преди тя да се е обърнала.

С тих стон момичето се свлече в безсъзнание на пода.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА СЕДЕМТЕ ЦИФЕРЪЛАТА

Бавно започна да се свестява. Стори й се, че е потънала в море от въртящ се непрогледен мрак, предизвикващ в главата й силна пулсираща болка. Болката бе съпроводена от звуци, от познат глас, който непрестанно повтаряше едно и също нещо.

Мракът отслабна. Болката започна да затихва. Бъндъл усети в себе си достатъчно сили, за да прояви интерес към това, което казваше гласът.

— Милата ми Бъндъл! Мъртва е. Няма я вече. Мъртва е, знам. Ох, любимата ми Бъндъл! Толкова те обичам, Бъндъл! Мила моя!

Бъндъл, макар и вече да бе в съзнание, продължи да лежи със затворени очи. Разбра какво става: Бил я бе стиснал в прегръдките си.

— Милата ми Бъндъл! Прекрасната ми Бъндъл! Бъндъл, моя любов, какво ще правя сега? Сладката ми Бъндъл! О, Боже, какво да сторя? Аз съм виновен. Аз. Аз я убих!

Макар и без желание, Бъндъл проговори:

— Не си ме убил, глупчо — каза тя.

— Бъндъл, жива си!

— Разбира се, че съм жива.

— Откога? Тоест, откога си в съзнание?

— От пет минути.

— Тогава защо не отвори очи? Защо не каза нещо?

— Защото не исках. Беше ми приятно.

— Приятно ли?

— Да. Беше ми приятно да те слушам. Никога повече няма да кажеш тези неща така хубаво. Ще започнеш да важничиш.

Лицето на Бил бе с цвета на керемидата.

— Бъндъл, нали не ми се сърдиш? Влюбен съм в теб. Открай време съм влюбен, но така и не посмях да ти го кажа.

— Защо, глупчо?

— Защото се боях да не ми се изсмееш. Винаги съм мислил, че ти с твоя ум и чар ще се омъжиш за някой изключителен човек.

— Като Джордж Ломакс ли? — поясни Бъндъл.

— Глупости! Естествено, че не става дума за някое надуто магаре като Умника. Мислех си за някое свястно момче, което наистина да те заслужава. Всъщност такова няма — заключи Бил.

— Голям сладур си, Бил.

— Бъндъл, дали би могла? Дали би могла да намериш в себе си сили за това?

— За какво?

— Да се омъжиш за мен. Знам, че невинаги съобразявам бързо, но наистина те обичам, Бъндъл. Готов съм да ти бъда роб и вярно куче.

— Наистина приличаш на куче — каза Бъндъл. — Обичам кучетата. Верни са, с добри сърца и се държат дружелюбно. Струва ми се, че ще намеря сили да се омъжа за теб. Е, разбира се, при някои усилия.

В отговор Бил отпусна хватката си и се дръпна назад. Погледна я удивено.

— Бъндъл, сериозно ли говориш?

— Май не ме разбра. Изглежда, се налага да припадна отново.

— Бъндъл, мила! — Бил я притегли към себе си. Целият трепереше. — Бъндъл, говориш сериозно, нали? Нямах представа колко много те обичам!

— Ах, Бил! — отвърна девойката.

Няма защо да възпроизвеждаме в подробности казаното през следващите десет минути. Състоеше се главно от повторения.

— Значи наистина ме обичаш? — попита Бил недоверчиво за двайсети път и най-сетне я поотпусна.

— Да, да и да. Но нека бъдем разумни. Още ме боли главата, а и насмалко не ме удуши. Да се върнем към действителността. Къде сме и какво се е случило?

Бъндъл за пръв път след свестяването си се огледа, разбра, че са в тайната стая и че вратата ѝ е затворена. Навярно бе и заключена. Значи бяха пленници!

Отново извърна поглед към Бил. Той не бе отговорил на въпроса ѝ и продължаваше да я гледа влюбено.

— Бил, мили — каза тя. — Стегни се. Трябва да се измъкнем оттук.

— Какво? — попита Бил. — А, да. Лесна работа.

— Вижда ти се лесна, защото любовта ти дава сили. И аз изпитвам същото. Всичко ми се струва лесно и осъществимо.

— Права си. Сега, след като знам, че ме обичаш...

— Престани! Започнем ли отново, няма да можем да поговорим сериозно. Ако не се стегнеш и не бъдеш разумен, може и да размисля.

— Няма да ти позволя. Нима допускаш, че след като веднъж съм получил съгласието ти, ще разреша да се отметнеш?

— А ти ще се опиташ ли да ме принудиш да направя нещо против волята си? — попита тя с престорена театралност.

— И още как!

— Наистина си голям сладур, Бил. Опасявах се, че ще бъдеш мекушав, но сега виждам, че няма такава опасност. След още половин час ще започнеш и да ми нареждаш какво да правя. Ох, пак започваме да говорим глупости. Хайде, Бил, трябва да се измъкваме оттук.

— Казах ти, че е лесно. Ей сега ще...

Спря, защото междувременно Бъндъл го стисна за ръката. Беше се навела и бе наострила уши. Да, не грешеше. Отвън се чуваха стъпки. Някой пъкна ключ в бравата и отключи. Бъндъл затаи дъх. Дали Джими бе дошъл да ги спаси? Или бе някой друг?

Вратата се отвори и на прага ѝ се появи чернобрадият мистър Мосгоровски.

Бил веднага направи крачка напред и застана пред Бъндъл.

— Искам да поговорим насаме — каза му.

Руснакът не отвърна веднага. Започна да пригладва дългата си лъскава брада и се усмихна.

— Така значи — рече най-сетне. — Дамата обаче ще дойде с мен.

— Добре — рече Бил. — Иди с него, Бъндъл. Не се бой. Повярвай ми, знам какво говоря.

Бъндъл се изправи послушно. В гласа на Бил бе усетила нотка на властност, която я изненада. Изглеждаше съвсем самоуверен и говореше като човек, който владее положението. Какъв ли коз държеше?

Излезе от стаята и мина пред руснака, който ѝ даде път. Последва я, затвори вратата зад себе си и я заключи.

— Оттук, ако обичате — каза мъжът.

Посочи ѝ стълбището и тя послушно се заизкачва по него. Сетне влязоха в малка неугледна стая, за която Бъндъл реши, че е на Алфред.

— Почакайте ме тук, моля — каза Мосгоровски. — И пазете тишина.

После излезе, затвори вратата и я заключи.

Бъндъл седна на един стол. Главата продължаваше да я боли и ѝ бе трудно да мисли. Успокояваше я мисълта, че Бил очевидно държи положението под контрол. Реши, че рано или късно все някой ще дойде да ѝ отвори.

Времето течеше. Часовникът на Бъндъл бе спрял, но тя прецени, че е изминал около час, откакто руснакът я е довел тук. Какво ли ставаше? Какво всъщност се бе разиграло?

Най-сетне отново чу стъпки. Влезе Мосгоровски, който се обърна към нея със съвсем официален тон:

— Лейди Айлийн Brent, поканена сте на извънредно заседание на Дружеството на Седемте циферблата. Моля, последвайте ме.

Поведе я надолу по стълбите. Отвори вратата на тайната стая и Бъндъл влезе в нея. Дъхът ѝ секна от удивление.

Пред очите ѝ отново се разкри гледката, която първия път бе успяла да зърне през малкия отвор на шкафа. Маскираните фигури бяха насядали около масата. Още преди Бъндъл да излезе от вцепенението си, Мосгоровски седна на своето място и си сложи маската.

Този път обаче главният стол бе зает. Номер 7 бе там.

Сърцето на Бъндъл затуптя лудо. Застанала срещу него, тя впери поглед в смехотворната маска, която закриваше лицето му.

Номер 7 не помръдваше и Бъндъл остана със странното усещане, че излъчва някаква сила. Неподвижността му не бе причинена от слабост. Девойката изпита силно, почти истерично желание той да проговори, да каже нещо, да направи някакво движение, а не само да седи като паяк в паяжината в очакване на плячка.

Потрепери, когато Мосгоровски се изправи. Разнесе се гласът му, плътен, приятен и убедителен. На Бъндъл ѝ се стори, че го чува някъде отдалеч.

— Лейди Айлийн, присъствали сте на тайно заседание на нашето дружество, без да сте поканена. Тоест налага се да се присъедините

към нашите цели и нашите желания. Както навярно сте забелязали, мястото на Два часът е свободно. То е отредено за вас.

Бъндъл зина от удивление. Стори й се, че преживява невероятен кошмар. Нима наистина на нея, Бъндъл Brent, й предлагаша да се присъедини към една престъпна тайна организация? Дали са предложили същото и на Бил и той го е отхвърлил с възмущение?

— Не мога да приема — отсече девойката.

— Не избързвайте с отговора.

Макар и лицето на Мосгоровски да бе скрито от маската, на Бъндъл й се стори, че той се усмихва.

— Та вие, лейди Айлийн, все още не знаете какво отказвате.

— Мога да се досетя — каза Бъндъл.

— Нима?

Този въпрос бе зададен от Седем часът. Гласът му се стори познат на Бъндъл.

Номер 7 много бавно вдигна ръка към главата и маската си.

Девойката затаи дъх. Най-сетне щеше да узнае *кой е той*.

Маската падна.

Бъндъл усети, че е вперила поглед в безизразното безстрастно лице на старши инспектор Батъл.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

БЪНДЪЛ Е ИЗУМЕНА

— Правилно — каза Батъл, след като видя как Мосгоровски скочи от мястото си и отиде бързо при Бъндъл. — Дайте й стол. Малко е шокирана, както виждам.

Девојката се отпусна на стола. Бе отпаднала от изумление. Батъл продължи със спокойния си, добре познат й глас:

— Не сте очаквали да ме видите, лейди Айлийн. Не са очаквали да ме видят и някои от другите хора, седнали около масата. Мистър Мосгоровски в известен смисъл бе мой заместник. Бе в течение на всичко. Някои от другите присъстващи обаче сляпо изпълняваха неговите нареждания.

Бъндъл не наруши мълчанието си. Чувстваше се много странно и просто не й бе по силите да каже и дума.

Батъл я погледна с разбиране. Пролича, че чувствата й му са ясни.

— Опасявам се, лейди Айлийн, че трябва да се отърсите от някои свои заблуди. Включително и за нашето дружество. В книгите често пише за тайни престъпни организации, ръководени от мистериозен свръхпрестъпник, когото никой от останалите не е виждал. Възможно е такива неща действително да съществуват в живота. Мога да кажа обаче — а опитът ми не е малък — че лично аз никога не съм се сблъсквал с тях. Има много романтика в този свят, лейди Айлийн. Хората, особено младите, обичат да четат за такива неща. Още повече обичат да ги вършат. Сега ще ви запозная с една много почтена група любители, които с действията си помогнаха изключително много на моя отдел. Свършиха работа, която нямаше да е по силите на никой друг. Някои от действията им външно изглеждаха мелодраматични, но в това нямаше нищо лошо. Те бяха готови да се сблъскат лице в лице с истински опасности, с най-страшни опасности. Готовността им се дължеше на следното: първо, на любовта към самия живот, наситен с опасности, нещо, което намирам за много здравословно в днешните

безметежни времена, и второ, на искреното им желание да бъдат полезни на своята родина. А сега, лейди Айлийн, нека ви представя тези хора. С мистър Мосгоровски вече се познавате. Той ръководи клуба, а и доста други неща. Това е най-ценният ни таен антиболшевишки агент в Англия. Номер 5 е граф Андраш от унгарското посолство, много близък приятел на покойния Джералд Уейд. Номер 4 е мистър Хейуърд Фелпс, американски журналист, човек със съвсем ясни симпатии към Британия, умеещ да надушва новини. Колкото до Номер 3... — Батъл се засмя и не довърши мисълта си, а Бъндъл изумено погледна ухиленото лице на Бил Евърсли. — Мястото на Номер 2 — продължи инспекторът с по-сериозен глас — е празно. То принадлежеше на мистър Роналд Деврьо, доблестен млад джентълмен, загинал за родината си. Номер 1... Номер 1 бе мистър Джералд Уейд, друг доблестен мъж, загинал по същия начин. Мястото му бе заето, не без известни колебания от моя страна, от дама, която доказа, че е достойна за него, и ни помогна много.

Последна свали маската си Номер 1 и Бъндъл вече без изненада видя красивото мургаво лице на графиня Рацка.

— Трябваше да се досетя — каза тъжно Бъндъл, — че за чуждестранна авантюристка сте прекалено красива, та да сте истинска.

— Майтапът обаче е другаде — рече Бил. — *Бъндъл, това е Бейб Сейнт Мор*. Нали си спомняш, че ти разказах за нея и ти обясних, че е голяма актриса? Е, тя го доказва.

— Така си е — рече мис Мор с носов презокеански акцент. — Няма обаче защо да ме хвали чак толкоз, понеже мама и татко са дошли от онази част на Европа, тъй че лесно се вживях в ролята си. Но в абатство Уайвърн насмалко щях да се издам, когато започнах да говоря за градини. — Известно време жената мълча сетне поясни: — За мен това не беше просто шега. Бяхме сгодени с Рони и когато го убиха, реших, че трябва да помогна с нещо за залавянето на мръсника, който го затри. Е, това е.

— Направо нямам думи — каза Бъндъл. — Бях си представяла съвсем друго.

— Цялата работа е много проста, лейди Айлийн — намеси се пак старши инспектор Батъл. — Всичко започна с желанието на неколцина младежи да потърсят приключения. Пръв се свърза с мен мистър Уейд. Именно той предложи да се образува група от любители, която да

помага на тайните служби. Предупредих го, че може да бъде опасно, но той бе от хората, които не се плашат от нищо. Обясних му, че и всеки друг, когото той ще привлече, би трябвало да е наясно с рисковете. Слава Богу, това не спря нито един от приятелите на мистър Уейд. И така, колелото се завъртя.

— Но каква е целта? — попита Бъндъл.

— Да се залови един човек, и то на всяка цена. Не бе обикновен престъпник. Работеше в средите на мистър Уейд. Бе като Рафълс, но много по-опасен. Действаше на едро, в международен мащаб. Два пъти бяха откраднати изключително важни технически тайни, и двата пъти от човек, който очевидно познаваше нещата отвътре. Професионалистите се опитаха да го заловят и се провалиха. Любителите се заеха със същата работа и успяха.

— Успяха?

— Да, успяха. Това обаче не бе постигнато без жертви. Човекът бе опасен и без да му мигне окото, уби двама души. Седемте циферблата обаче не го изпуснаха и накрая го спипаха. Благодарение на мистър Евърсли престъпникът бе заловен на местопрестъплението.

— И кой се оказа той? — поинтересува се Бъндъл. — Познавам ли го?

— Познавате го много добре, лейди Айлийн. Казва се Джими Тесиджър и днес следобед бе арестуван.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

БАТЪЛ ОБЯСНЯВА

Старши инспектор Батъл се впусна да обяснява. Говореше спокойно и размерено:

— И аз дълго не го подозирах. За пръв път се усъмних, когато ми бяха предадени последните думи на мистър Деврьо. Вие, естествено, сте останали с чувството, че Деврьо се е опитал да предаде на мистър Тесиджър, че е бил убит от Седемте циферблата. Човек, незапознат с действителното състояние на нещата, не е могъл да приеме думите му иначе. Разбира се, веднага ми стана ясно, че не може да е така. Че всъщност мистър Деврьо е искал да се предаде на Седемте циферблата нещо във връзка с Джими Тесиджър. Тази работа в началото ми се стори невероятна, защото Деврьо и Тесиджър бяха близки приятели. Моментално обаче се сетих нещо. Че кражбите са могли да бъдат извършени единствено от човек, който е в течение на нещата. Който или е работил във Форин Офис, или най-малкото знае какво се върши там. Освен това установих, че ми е много трудно да разбера откъде мистър Тесиджър получава парите си. Баща му е оставил малко пари, но Тесиджър живее на широка нога. Откъде в такъв случай получава парите си? Знаех, че мистър Уейд се вълнува много от нещо, което бе открил. Беше съвсем сигурен, че е попаднал на вярна следа. Не бе споделил с никого за какво точно става дума, но явно беше говорил с Деврьо, за да се увери в основателността на подозренията си. Това стана тъкмо преди двамата да прекарат оня уикенд в Чимнис. Както знаете, там мистър Уейд умря уж от свръхдоза приспивателно. Цялата работа изглеждаше свършено ясна, но мистър Деврьо даже и за миг не прие това обяснение. Бе напълно убеден, че Уейд хитроумно е бил убит и че престъпникът, по чиито следи бяхме, е от хората, които са се намирали в дома. Според мен той насмалко е щял да сподели това с мистър Тесиджър, защото тогава не го е подозирал, но в последния момент нещо го е накарало да размисли. Сетне е направил нещо странно. Подредил е на полицата седем будилника и е изхвърлил

осмия. Искал е да намекне, че Седемте циферблата ще отмъстят за смъртта на един от своите членове, и да види дали някой от присъстващите ще се издаде.

— Значи Джери Уейд е бил отровен от Джими Тесиджър?

— Да, налял е отрова в чашата с уиски и сода, която Уейд е изпил на долния етаж, преди да се прибере в стаята си. Именно затова вече е бил сънен, когато е започнал да пише онова писмо до мис Уейд.

— Излиза, че лакеят Бауер изобщо не е замесен — вметна Бъндъл.

— Бауер е от нашите хора, лейди Айлийн. Решихме, че има вероятност престъпникът да се опита да открадне изобретението на хер Еберхард, и устройохме Бауер в къщата, за да следи какво става и да ни държи в течение. За съжаление не свърши много работа. Както ви казах, Тесиджър е успял да сипе отрова на Уейд. Сетне, когато всички са заспали, е сложил до леглото му бутилка, чаша и празно флаконче от приспивателно. Уейд вече е бил в безсъзнание и по всяка вероятност Тесиджър е притиснал пръстите му върху чашата и бутилката, за да остави отпечатъци. Не знам какъв ефект са имали върху Тесиджър, седемте будилника на полицата, но той определено не се е издал пред Деврьо. И все пак сигурно не му е било приятно да си спомня за тях. И е започнал да следи по-внимателно действията на Деврьо. Не ни е известно какво точно се е случило след това, тъй като никой не е успял да разговаря с Деврьо след смъртта на Уейд. Ясно е обаче, че той е тръгнал по следата, съобщена му от Уейд, и е стигнал до същия извод: че Тесиджър е престъпникът когото търсим. Предполагам и че е бил предаден по същия начин, както Уейд.

— Какво искате да кажете?

— Че е бил предаден от Лорен Уейд. Уейд е имал много силни чувства към девойката, всъщност е смятал да се ожени за нея. Знаете, че не му е истинска сестра. Явно е споделял с нея повече, отколкото трябва. Мис Лорен Уейд обаче е била предана тялом и духом на Тесиджър. Била е готова да направи всичко, каквото ѝ нареди. Предала му е информацията. По същия начин по-късно и Деврьо е бил привлечен от Лорен Уейд и по всяка вероятност я е предупредил да се пази от Тесиджър. Наложило се е да бъде отстранен и Деврьо, който малко преди смъртта си се е опитал да предупреди Седемте циферблата, че негов убиец е мистър Тесиджър.

— Какъв ужас! — извика Бъндъл. — Как не съм се сетила!

— Не сте се сетили, защото не ви е изглеждало правдоподобно. Трябва да призная, че и на мен в началото ми се стори невероятно. Сетне обаче се стигна до гостуването в Уайвърн. Навярно си спомняте колко странно се развиха събитията, особено за мистър Бил Евърсли. Тогава вие и Тесиджър бяхте започнали да действате съвместно. Мистър Евърсли, от своя страна, е бил доста удивен от вашето настояване да дойдете тук и когато е разбрал, че сте успели да подслушате едно от нашите заседания, направо е бил стъписан. — Старши инспекторът си пое дъх и в очите му проблясна пламъче. — И аз бях смаян, лейди Айлийн. Никога не бях допуснал, че е възможно. Да, наистина успяхте да ме изненадате. Мистър Евърсли е трябвало да вземе решение. Не ви посвети в тайната на Седемте циферблата, тъй като за нея щеше да научи и Тесиджър. Така обаче Тесиджър си намери правдоподобно основание да си издейства покана за приема в Уайвърн. Междувременно Седемте циферблата изпратиха предупредително писмо до мистър Ломакс. Целта бе той да ме помоли за съдействие, така че присъствието ми там да изглежда съвсем естествено. Както си спомняте, не се опитах да го прикрия. — Пламъчето повторно се появи в очите на старши инспектора. — Както можеше да се очаква, Евърсли и Тесиджър се договориха да караулят на две смени. Това всъщност направиха и мистър Евърсли и мис Сейнт Мор. Тя бе на пост до прозореца на библиотеката и след като дочула стъпките на Тесиджър, веднага се скрила зад паравана. А сега ще ви разкажа колко съобразителен е мистър Тесиджър. До определен момент той ми описа истината, включително и сбиването, и трябва да призная, че по едно време бях разколебан и започнах да се питам дали той изобщо е замесен и дали не сме на погрешна следа. Имаше още едно-две подозрителни обстоятелства, които ни насочваха в съвсем друга посока. Мога да ви кажа, че се бях видял в чудо, докато не се натъкнах на нещо твърде интересно. Открих в камината обгорялата ръкавица, върху която имаше отпечатъци от зъби. Тогава си дадох сметка, че съм на вярна следа. Не мога да не призная обаче, че Тесиджър бе действал изключително хитро.

— Какво всъщност се случи? — попита Бъндъл. — Кой беше другият човек?

— Просто не е имало друг човек. Изслушайте ме и ще разберете как успях да възстановя случилото се. Като начало мистър Тесиджър и мис Уейд са били комбина. Имали са и среща за точно определен час. Мис Уейд идва с колата, прехвърля оградата и се озовава при къщата. Разполага с много правдоподобно обяснение, в случай че някой я забележи. Всъщност тя го и даде. Пристигна обаче несмуцвана от никого на терасата точно когато часовникът удари два часа. Като начало трябва да кажа, че при идването си е била забелязана. Моите хора са я видели, но имаха заповед да не спират никого, който влиза в имението. Трябваше да задържат само тези, които се опитат да излязат от него. Вярвам, разбирате. И така, мис Уейд пристига на терасата, в този момент един пакет пада до краката ѝ и тя го взима. По бръшляна се спуска мъж и тя хуква да бяга. Какво следва сетне? Следват сбиване и револверни изстрели. Какво ще направят всички останала? Ще побягнат към мястото на сбиването. През това време мис Лорен Уейд необезпокоявана напуска имението и с колата си изчезва заедно с формулата. Нещата обаче не се развиват така и девойката буквално се сблъсква с мен. В този момент играта се изменя. Преминава от нападение в отбрана. Мис Уейд ми разказва версията си. Изглежда напълно правдоподобна и убедителна. Сега отново се връщаме към мистър Тесиджър. Едно нещо веднага ми направи впечатление. Не е възможно да изгуби съзнание само от огнестрелната рана. Реших, че или е паднал и си е ударил главата, или изобщо не е губил съзнание. След това изслушахме разказа на мис Сейнт Мор. Той съвпаднаше напълно с думите на Тесиджър, имаше обаче една въпросителна. Мис Сейнт Мор заяви, че след като лампите са били угасени и мистър Тесиджър е отишъл на прозореца, е настъпила такава тишина, та тя е решила, че младежът е излязъл от стаята и е отишъл навън. Да де, но ако в стаята има човек, няма как да не чуеш дишането му, особено ако се мъчиш да чуеш именно него. Ами ако Тесиджър *наистина* е излязъл? Къде е отишъл? Качил се е по бръшляна и е влязъл в стаята на мистър О'Рорк, в чието уиски предната вечер е бил сипан наркотик. Тесиджър взима документите, хвърля ги на момичето, спуска се отново по бръшляна и... започва свиването. Като се замисли човек, не е никак трудно да се инсценира. Блъскаш маси, разхвърляш мебелите, говориш ту с естествения си глас, ту с просташка интонация. Накрая за убедителност следват двата револверни изстрела. Със собствения си

автоматичен колт, който е купил открито предния ден, Тесиджър стреля срещу въображаемия нападател. Сетне с лявата ръка, върху която е нахлузил ръкавица, изважда от джоба си малкия маузер и прострелва мускула на дясната си ръка. Хвърля пистолета през прозореца, сваля ръкавицата със зъби и я мята в камината. Когато пристигам аз, Тесиджър вече лежи на пода в безсъзнание.

Бъндъл въздъхна дълбоко.

— Още тогава сте разбрали всичко, нали, старши инспектор Батъл?

— Не, тогава не го разбрах. И аз бях заблуден като всички останали. Малко след това обаче успях да свържа всички парчета от мозайката в едно цяло. Началото бе дадено с намирането на ръкавицата. После накарах сър Осуалд да изхвърли пистолета през прозореца. Падна много по-далеч, отколкото очаквахме. По принцип човек, който борави по-добре с дясната ръка, ще изхвърли всяко нещо по-далеч, отколкото ако го направи с лявата. Дори този факт породил у мен известни съмнения. Нещо обаче ми направи силно впечатление. Документите явно бяха хвърлени, та някой да ги прибере. При положение, че присъствието на мис Уейд е било случайно, за кого са били предназначени? Разбира се, за хората, които не бяха в течение, отговорът изглеждаше лесен — за графинята. *Аз обаче знаех, че не може да са за нея.* Какво следва от това? Следва, че документите са били прибрани от човека, за когото са били предназначени. Колкото повече мислех, толкова по-странно ми се виждаше, че мис Уейд се е появила точно на това място точно в този момент.

— Навярно съм ви поставила в затруднено положение, когато изразих подозренията си спрямо графинята.

— Така е, лейди Айлийн, и ми се наложи да импровизирам, за да ви отклоня от тази следа. Най-много обаче бе затруднен мистър Евърсли, понеже дамата наистина бе припаднала и не се знаеше какво ще каже, след като дойде на себе си.

— Сега ми става ясно поведението на Бил — вметна Бъндъл. — Разбирам защо я увещавахте да не казва нищо, докато не се съвземе напълно.

— Клетият Бил! — рече мис Сейнт Мор. — Наложил се да бъде прельстияван против волята му, но нямаше как.

— Накратко — каза старши инспектор Батъл, — описах ви как стигнах до това да заподозра мистър Тесиджър. Нямах обаче доказателства. А и самият Тесиджър не бе наясно с много неща. Горедолу имаше представа каква опасност представляват за него Седемте циферблата, но не знаеше кой е Номер 7. Издейства си покана от семейство Кут, смятайки, че именно сър Осуалд е Номер 7.

— И аз подозирах сър Осуалд — каза Бъндъл. — Особено след като го видяхме да се разхожда из градината.

— Никога не съм го подозирал — призна Батъл. — Няма да скрия обаче, че *наистина* заподозрях онова младо момче, секретаря му.

— Орангутана ли? — попита Бил. — Наистина ли?

— Да, мистър Евърсли, заподозрях Орангутана, както го наричат. Много способен джентълмен, би могъл да се справи с всичко, което си набележи. Първоначално го заподозрях, защото именно той бе внесъл будилниците в стаята на мистър Уейд. Нямах да му е трудно да внесе шишенцето с приспивателно заедно с чашата до леглото. Заподозрях го и защото борави по-добре с лявата ръка. Тази ръкавица ме насочи към него. Имаше обаче един факт, който бе в негова полза...

— Кой?

— Следите от зъби. Единствено на човек, чиято дясна ръка е извадена от строя, ще се наложи да сваля със зъби ръкавица от лявата си ръка.

— Значи Орангутана остана чист.

— Точно така. Както се изразявате, Орангутана остана чист. Предполагам, мистър Бейтман ще се изненада много, ако разбере, че е бил под подозрение.

— Наистина — потвърди Бил. — Такова надуто и глупаво магаре като него...

— Е, мистър Евърсли, ако разсъждаваме така, и мистър Тесиджър изглеждаше празноглаво магаре от най-тъпата порода. Един от двамата разиграва театър. След като реших, че това е Тесиджър, ми бе любопитно да науча какво мисли за него мистър Бейтман. Оказа се, че и той е подозирал Тесиджър и нееднократно е споделил опасенията си със сър Осуалд.

— Странно! — рече Бил, — Орангутана и този път се оказа прав. Това ме подлудява.

— Както казах — продължи старши инспектор Батъл, — взехме Тесиджър на мушка. Поставихме го в положение, при което той бе силно смутен от Седемте циферблата и не знаеше откъде го дебне опасност. Това, че накрая го заловихме, е изключителна заслуга на мистър Евърсли. Той бе наясно какъв риск поема, но не се изплаши. Ала и през ум не му минаваше, че и вие лейди Айлийн, можете да бъдете застрашена.

— Не, разбира се! — рече прочувствено Бил.

— Мистър Евърсли отиде у Тесиджър с готова версия — продължи Батъл. — Трябваше да го излъже, че у него са попаднали някои документи на Деврьо и че в тях се съдържат обвинения към мистър Тесиджър. Естествено, като верен приятел Евърсли отива при Тесиджър да го предупреди и да поиска от него обяснение. Решихме, че ако сме прави, Тесиджър ще се опита да отстрани мистър Евърсли. Даже бяхме наясно и кой е най-вероятният начин, по който ще го стори. Както можеше да се очаква, той почерпи госта си с уиски и сода. Докато е отсъствал минута-две от стаята, мистър Евърсли е излял съдържанието на чашата в една ваза, но се е престорил, разбира се, че го е изпил и отровата вече му действа. Знаел е, че е бавнодействаща. Захванал да разказва легендата и възмутен, Тесиджър първоначално отрекъл всичко. След това обаче, когато решил, че отровата е започнала да действа, си признал и казал на Евърсли, че е третата жертва. Когато Евърсли вече бил почти в безсъзнание, го завлякъл до автомобила и го наместил на седалката. Гюрукът е бил вдигнат. Вероятно именно тогава ви се е обадил по телефона, без мистър Евърсли да знае това. Проявил е съобразителност. Заръчал ви е да кажете, че ще откарате мис Уейд вкъщи. Вие не съобщихте на никого за разговора. Сетне, когато откриеха тялото ви тук, мис Уейд щеше да се закълне, че сте я завели у дома и после сте отишли в Лондон с намерението да проникнете в тази къща сама. Мистър Евърсли е продължил да играе ролята на изпаднал в безсъзнание човек. Ще ви кажа, че веднага щом двамата младежи напуснаха Джермин Стрийт, един от моите хора отиде в апартамента на мистър Тесиджър и откри отровното уиски, което е съдържало толкова морфинов хидрохлорид, че да убие двама души. Автомобилът на мистър Тесиджър, разбира се, бе под наблюдение. Той излязъл извън града и отишъл на известно игрище за голф, където останал няколко минути и споделил, че има

намерението да изиграе една игра. Направил го е, за да има алиби. Оставил колата с мистър Евърсли малко встрани от главния вход. После се върнал с нея в града и отишъл в клуб „Седемте циферблата“. Изчакал е Алфред да се махне, паркирал е до вратата, дал е вид, че разговаря с мистър Евърсли в случай, че сте някъде наблизко и го чуете, влязъл е в къщата и е разиграл малката си комедия. Казал е, че отива за лекар, а всъщност само е затръшнал входната врата, качил се е тихичко на горния етаж и е влязъл в тази стая. Мис Уейд е имала задачата да ви прати под някакъв предлог в нея. Мистър Евърсли, разбира се, е бил ужасен, когато ви е видял, но въпреки това е решил, че е най-добре да продължава да играе ролята си. Знаел е, че нашите хора държат къщата под наблюдение, и е сметнал, че над вас не е надвиснала непосредствена опасност. Освен това можел е да „възкръсне“ всеки момент. Когато Тесиджър е хвърлил пистолета върху масата и се е престорил, че излиза от къщата, опасността съвсем е намалела. Колкото до продължението — старши инспектор Батъл погледна Бил, — може би вие ще го разкажете, сър?

— Продължих да лежа върху онова идиотско канапе и да се правя на умрял — каза Бил. — После чух как някой бързо слиза по стълбите, а Лорен става и отива при вратата. Чух и гласа на Тесиджър, но не разбрах какво казва. Тогава Лорен му отговори: „Точно така, всичко мина блестящо.“ Той ѝ отвърна: „Помогни ми да го кача горе, няма да е съвсем лесно, но ги искам и двамата заедно. Ще ми се да поднесем една приятна малка изненада на Номер 7.“ Не ми стана съвсем ясно какво си говорят, но така или иначе ме завлякоха нагоре по стълбите. Бях се отпуснал наистина като мъртвец. Домъкнаха ме тук, после чух гласа на Лорен: „Сигурен ли си, че си свършил работата както трябва? Да не вземе да оживее?“ А Джими, гнусният негодяй, ѝ отговори: „Бъди спокойна. Ударих я с все сила.“

— Сигурно ме е спасила шапката — каза Бъндъл.

— Донякъде да — отвърна старши инспектор Батъл. — Най-вече ви спаси обаче това, че ръката на мистър Тесиджър не бе заздравяла. Макар и да не си е дал сметка, ви е ударил само с половината от обичайната си сила. Случилото се с вас не прави чест на моя отдел, лейди Айлийн. Не се погрижихме за вас. Това хвърля петно върху цялата ни работа.

— Много съм дебелоглава — рече Бъндъл. — А извадих и късмет. Но още не проумявам защо Лорен е участвала в това престъпление. Стори ми се такова мило създание!

— Убийцата от Пентънвил, която отне живота на пет деца, също бе много мила жена — каза старши инспекторът. — Не съдете по външността. А Лорен има и лоша наследственост — баща ѝ е виждал неведнъж как изглеждат затворите отвътре.

— И нея ли арестувахте?

Старши инспектор Батъл кимна.

— Едва ли ще я обесят. Съдебните заседатели са твърде мекушави. Младият Тесиджър обаче ще се полюее на въжето, и с основание. Досега не бях срещал такъв низък и отвратителен престъпник. А сега — добави инспекторът, — ако главата ви е поминала, лейди Айлийн, какво ще кажете да отпразнуваме събитието? Съвсем наблизо има приятен малък ресторант.

Бъндъл с удоволствие се съгласи.

— Умирам от глад, старши инспектор Батъл — рече тя. — Пък и е редно да се запозная с колегите си.

— Да живеят Седемте циферблата! — извика Бил. — Трябва ни шампанско. В този ресторант има ли шампанско, старши инспектор Батъл?

— Няма да имате от какво да се оплачете, сър. Разчитайте на мен.

— Старши инспектор Батъл — каза Бъндъл. — Вие сте прекрасен човек. Жалко, че вече сте женен. При това положение трябва да се задоволя с Бил.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ЛОРД КЕЙТЪРАМ ОДОБРЯВА

— Татко! — рече Бъндъл. — Имам новина за теб. Скоро ще ме изгубиш!

— Глупости — отвърна лордът. — Само не ми казвай, че си болна от охтика или страдаш от слабо сърце, защото просто няма да ти повярвам.

— Не за смърт ми е думата — поясни Бъндъл, — а за женитба.

— Това е почти същото — рече Кейтърам. — Сигурно ще се наложи да се явя на сватбата в официален костюм, който ще ме стяга, и да те предам на младоженеца. Отгоре на това Ломакс може да реши, че трябва да ме целуне.

— Боже мой! Та нима си допускарал, че ще се омъжа за Джордж?

— Последния път, когато се видяхме, май се очертаваше именно това. За вчера сутринта ми е думата.

— Ще се омъжа за човек, сто пъти по-свестен от Джордж — уточни Бъндъл.

— Дано, дано! Имам усещането, че не разбираш много от хора, Бъндъл. Преди време ми беше казала, че младият Тесиджър бил симпатичен неудачник, а от всичко, което научавам, изглежда, че е бил един от най-преуспелите престъпници в Англия. Лошото е, че така и не успях да се запозная с него. Бях решил скоро да се заема с мемоарите си и да посветя специална глава на убийците, с които съм се познавал. По едно глупаво недоглеждане така и не се запознах с този младеж.

— Моля ти се, татко. Знаеш много добре, че не си човек, който ще седне да пише мемоари.

— Всъщност няма да ги пиша самият аз — възрази баща ѝ. — Ако не се лъжа, това вече не е прието. Завчера обаче се срещнах с една много очарователна девойка, която се занимава тъкмо с това. Събира материалите и пише.

— А от теб какво се иска?

— О, просто да ѝ диктувам някои и други неща по половин час на ден и толкоз. Много мило момиче — добави след малко лорд Кейтърам. — Много жизнено и отзивчиво.

— Татко — каза Бъндъл, — боя се, че без мен лесно ще бъдеш изложен на опасност.

— Различните хора обичат различни опасности — отвърна лордът.

Вече беше тръгнал да излиза от стаята, когато изведнъж се сети нещо, спря се и зададе въпроса през рамо:

— Между другото, Бъндъл, за кого ще се омъжваш?

— Тъкмо се чудех кога най-сетне ще ме попиташ. За Бил Евърсли.

Нали си беше егоист, баща ѝ обмисли току-що научената информация. Сетне изрази пълна удовлетвореност от нея:

— Чудесно — рече. — Той играе добре голф, нали? Бихме могли да участваме заедно на финала на есенния сезон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.